

AVE MARIA

If undelivered return to:
"AVE MARIA"
 P. O. Box 443,
 Lemont, Illinois.

"AVE MARIA"

Izhaja vsaki mesec. — Issued every month by

THE FRANCISCAN FATHERS
 P. O. Box 443, Lemont, Illinois.

Naslov uredništva in
 upravnništva:
 P. O. Box 443,
 Lemont, Illinois.
 Tel.: Lemont 100-J-2

In the interest of the Order of St. Francis

Naročnina \$3.00 na leto.

Subscription Price \$3.00 per annum.

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103. Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

VSEBINA DRUGE ŠTEVILKE:

Trije odstavki za svetoletno premišljevanje.....	33	Rožice sv. Terezije	51
Februarska pravljica in njena razlaga	34	Svetniški sin sv. Frančiška	52
Zelenica v puščavi	35	Sv. Frančišku Asiškemu	53
Tajna uživanja	37	Sv. Frančišek in socialno vprašanje.....	54
Spomini iz lepih dni	39	Cvetje v sv. letu	55
Žrtva in sad	41	Glasovi od naše Marije Pomagaj.....	56
Veseli spomini na pogumnega Tončka.....	43	Na Razgledu	60
Lurd	45	Naš Striček	62
Priprave za sprejem gostov evharističnega kon- gresa	47	Naš Radio	63
Apostolstvo molitve	49	Odpustki v marcu	64
Razlaga sv. maše	50	Našim naročnikom	64

Apostolat sv. Frančiška.

KAJ ZAHTEVA NAŠ APOSTOLAT?

Apostolu ljubezen ukazuje, priskočiti na pomoč, kjer vidi, da gre za dobro stvar. Ljubezen se ne pusti prositi, zadostuje, da se ji pove, kje in kako lahko pomaga. Takoj je zraven. Ker se mora pa pri telesnih delih usmiljenja, kakor je miloščina, ozirati na svojo denarno moč, koliko zmore, koliko ne, še ji pri vseh podpornih ustanovah daje več načinov na razpolago, kako svojim močem primerno lahko pomaga. Tudi naš "Apostolat sv. Frančiška" ji daje na razpolago različne načine sopolmoči. So pa sledeči:

1. **Redni član** "Apostolata sv. Frančiška" plača enkrat za vselej \$10.00. Če tega ne more, pa 50c na leto. Teh gotovo ne bo nihče ob koncu leta pogrešal.

2. **Ustanovni član** "Apostolata sv. Frančiška" plača \$225.00. Toliko stane en aker zemljišča. Kako lepo bi bilo, ko bi vse večje slo-

venske naselbine in vsa dobro stoječa društva postala ustanovni člani.

KAJ DAJE NAŠ APOSTOLAT?

1. Vsi člani postanejo deležni vseh molitev, žrtev in drugih dobrih del komisarijata, katerega matica je kolegij in samostan ob njem.

2. Istotako se bo za vse člane, žive in rajne, bralo na leto sto sv. maš. Mladino v kolegiju pa bomo vedno izpodbujali, naj se jih pri sv. mašah in sv. obhajilih spominja.

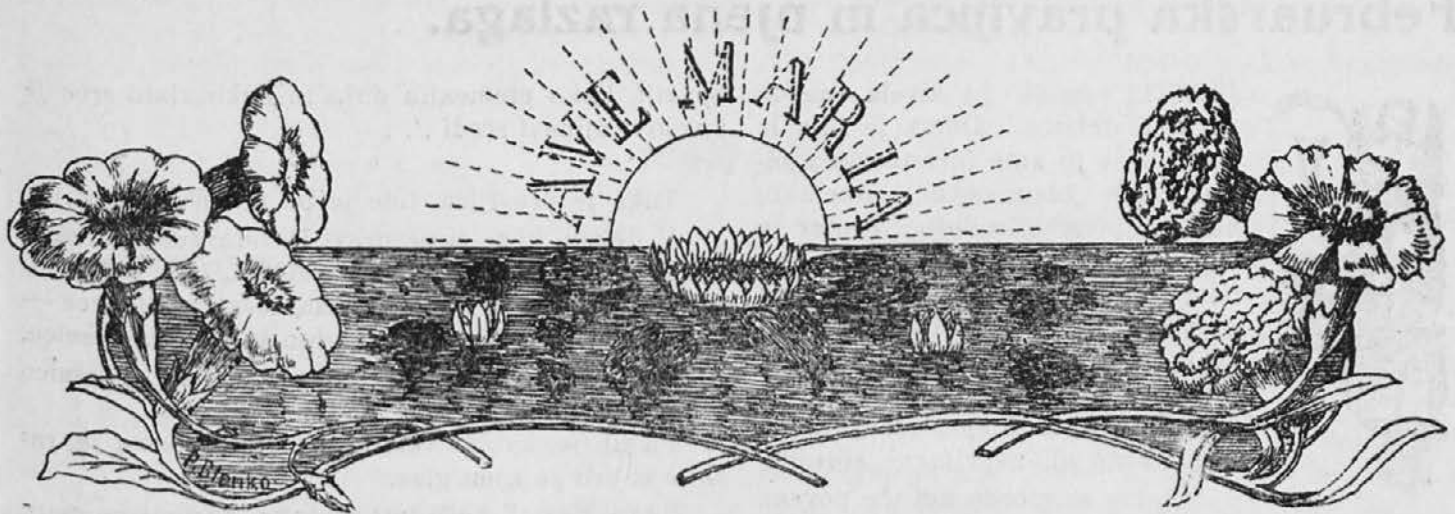
3. Imena ustanovnikov se bodo zdaj na posebni tabli obesila v cerkvi Marije Pomagaj, pozneje pa v večji in lepši cerkvi, ki jo bomo z njeno pomočjo pozidali na prijaznem hribu. To bodo naše ameriške Brezje. V naši cerkvi se vsako leto na dan vernih duš opravi en slovesni rekvijem za umrle ustanovnike.

Rojaki, sezite po teh duhovnih delnicah! Enkrat jih boste najbolj veseli, ker se bodo najboljše obrestovale. Darove pošiljajte na:

UPRAVNIŠTVO "AVE MARIA"

P. O. BOX 443

LEMONT, ILL.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$3.00. Za Evropo \$3.50. Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.

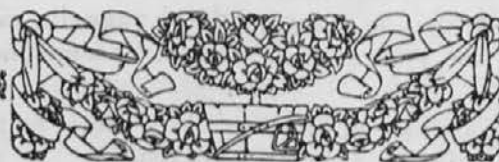
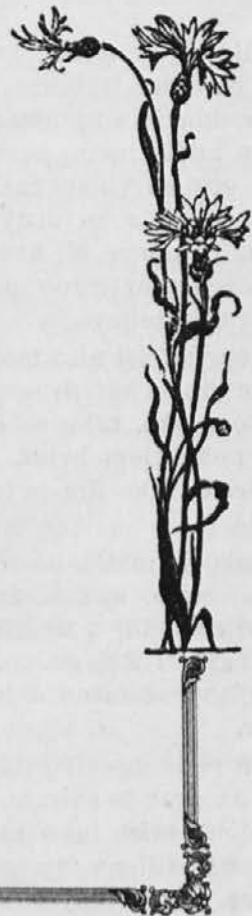
Rev. P. Evstahij, O.F.M.:

Trije odstavki za svetoletno premišljanje.

Iz Rima pridi, sveto leto, k nam
Slovincem in po svetu krog in krog,
da človek mnog bo h Kristovim nogam
ponižno padel: "Milost meni, Bog!"

O bratec moj, v bodočnost daljno glej,
sedaj je zanjo zasluženja čas!
Obtoži se, odkrito vse povej,
da duša bo prejela nov obraz!

Spokornik bodi, skrben in goreč,
na ozki poti, ki te vede v raj;
tu zanj nikoli ne storiš preveč:
sadove boš užival — vekomaj!

Februarska pravljica in njena razlaga.

DEVETI deželi je živela nekoč majhna deklica. Doma je bila iz dobre hiše in zato izvrstno vzgojena. Silno blago srce je imela in nad vse plemenito dušo. Kadar je šla med ljudi, je bila njena edina misel, kako bi mogla ljudem dobro storiti. Nikoli ni mislila nase, vedno le na druge. Kjer je videla, da potrebujejo njene pomoči, tja je skušala priti in ni vprašala, jo bodo li prijazno ali neprijazno sprejeli.

Čudno se morda zdi, če povem, da so mnogi to deklico neprijazno gledali, zaničevali in se je ogibali. Toda nič ni čudno. Kakor je bila namreč lepa in plemenita njena duša — dekličino telo ni bilo najlepše. Na hrbtu ji je čepela nelepna grba, ki je popačila vse nežno telesce. In glas, ki je deklici prihajal iz grla, je bil včasih tako čudno raskav in oster, da je nekatere kar zazeblo okoli srca.

Bilo jih je nekaj, ki so deklico kljub tem napakam prisrčno ljubili. Iz njenega raskavega glasu jim je udarjala na ušesa neka posebna milina, da so se jim zdele njene besede kakor poduhovljene. V njeni grbi so videli zaslužljivo breme, ki ga nosi uboga deklica za druge — saj sama ni zaslužila kazni. Tako je bil krog prijateljev naše plemenite deklice precej trdno sklenjen, še več je pa seveda bilo neprijateljev.

Neprijatelji niso mogli videti dekličine grbe. Kakor bi jih nekaj dregnilo naravnost v obraz in jih zbodlo v oko, tako se jim je zdelo, kadar so videli njen pohabljeni hrbet. Kakor bi jih nekaj trgalo po ušesih, tako jim je bilo, kadar so čuli deklico govoriti . . .

Tako je prišlo, da se je deklica nehala usiljevati. Ker so očitno kazali, da je ne marajo, in so jo marsikdaj napodili z neprimernimi opazkami, se je začela ogibati širšega sveta in je živela bolj in bolj sama zase v tesno sklenjenem krogu svojih prijateljev.

Pa se je zgodilo, da je deklica zbolela in umrla. Prav za prav je shirala od žalosti, da jo ljudje zavoljo njene grbe tako zaničujejo. Ko je bila mrtva, so jo položili na mrtvaški oder in vse pripravili za pogreb. Toda kaj se zgodi?

Odkrili so, da se je grba uboge deklice spremenila v **angelske peroti**. In ko so prijatelji žalovali pri njenem truplu, se je iz mrtvega grla oglasila **angelska godba** . . .

To se je razneslo po bližnji in daljni okolici in premnogi so iz vse duše žalovali, da niso pravočasno

opazili, kako plemenita duša in kako zlato srce je živelo v njihovi sredi . . .

* * *

Taka je pravljica, tole je pa njena razlaga:

V deželi, ki se ji ne pravi Deveta dežela, je doma list, ki se imenuje "AVE MARIA." Iz dobre hiše je, plemenita je njegova duša, blago mu je srce — to lahko vidi vsak, kdor ni gluhi in slepi za resnico.

In jih je, hvala Bogu, mnogo, ki niso za resnico gluhi in slepi.

Pa jih je, žal, še več, ki pravijo: grbasta je, raskav in trd je njen glas.

"Ave Maria" hoče biti plačana, zastonj ne more izhajati. Pa pravijo: samo denar izvablja ljudem — grbo ima in drugim nalaga grbo: težko breme in butaro treh tolarjev na leto . . . Kakor bi jih nekaj dregnilo naravnost v obraz in jih zbodlo v punčico očesa, tako se jim zdi, kadar pride in reče: plačaj!

"Ave Maria" uči, svari in opominja. Tudi brani in zagovarja resnico, pobija neresnico in razkrinkuje laž. Pa pravijo: trde so njene besede in hrpav je njen glas. Kakor bi jih nekaj trgalo po ušesih, tako jim je, kadar slišijo, kaj se bere v listu "Ave Maria" . . .

Prijatelji čutijo v glasovih "Ave Marie" posebno milino in se na vso moč trudijo, da bi ta lepi list **prav** spoznali tudi drugi. Vedo, da grbe ne nosi zavoljo sebe, temveč zavoljo drugih . . .

Ali naj naredi "Ave Maria," kot je naredila grbasta deklica v Deveti deželi? Ali bi ne bilo škoda, če bi **prepozno** spoznali drugi, da je imela "Ave Maria" v navidezni grbi skrite **angelske peroti**, da je bila v njenem — za svetno uho tako raskavem in hripavem — glasu, godba **z drugega sveta?** . . .

Ne, tako ne sme biti! Kar je prepozno, je prepozno. Še bo skušala "Ave Maria" priti tudi med tiste, ki je ne ljubijo, ki imajo zanjo le posmeh in pikre besede. Morda se ji vendar posreči, da bo še tudi iz srede takih prejela pismo, kakor ga je prejela pred nekaj dnevi od dosedanjega naročnika:

"Smelo trdim, da se imam Vašem listu zahvaliti, da ni že zdavnaj izgubljeno moje življenje in ž njim vred moja duša. Vaš list me je držal na pravi poti, da ni zagazila moja noga. Zato prisrčna hvala Bogu in Vašemu listu."

* * *

Taka je torej razlaga naše lepe februarske pravljice.

Prijatelji, ali veste, kaj je mesec februar? **Mesec katoliškega tiska je!**

Za nas se to pravi: **Februar je mesec lista "Ave Maria."**

Naj Vas ne straši grba, naj Vas ne odbija glas —
verjemite, da je še mogoče dobiti drugih naročnikov
— dokaz so nam tisti naši prijatelji, ki so nam v zad-

njih mesecih poslali precej novih.

Bog jim plačaj!

Tudi tistim, ki jih še **BODO** poslali: **Bog plačaj!**

Zelenica v puščavi.

H. B.

ELENA trata sredi neizmerne peščene, izsušene puščave je vse kaj drugega za oko, ko trata ob trati, ena bujnejša od druge.

Zelenico pozdravi potnik kakor suho zemljo po dolgi morski vožnji. Take zelenice v puščavi so lepe duše v modernih velikomestnih Sodomah. Če človek gleda to divje, bolj živalsko kot človeško življenje, ki je v njih doma, mu prihaja v spomin strašna usoda svetopisemske Sodome. Nehote se vpraša: Bog vedi, je li mej temi, ki dan za dnem vsrkavajo to zastrupljeno ozračje, še kaka duša, ki bi potolažila jezo božjo, ako bi sklenil Bog to velesodomo pokončati?

A vendar se tudi v velikomestnih, versko izsušenih puščavah najdejo zelene oaze, zlata srca, ki zato človeka toliko bolj razve-sele. Ena prvih takih Sodom je francoska prestolnica Pariz, kjer imajo grehi najtemnejših barv svojo domovinsko pravico. Ves parfum razkošnih toalet ne more udušiti smradu, ki ga izhlapeva moralna propalost. Pa tudi v tem, skozi in skozi zastrupljenem ozračju uspevajo naravnost svetniške duše, ne samo med Bogu posvečenimi osebami, ki so se zaprle v samostane, ampak tudi sredi tega burnega in bujnega paganskega življenja. Če jih srečaš na ulici, ne opaziš nič posebnega na njih. Na zunaj so kakor drugi, a njih srca so kakor lilije med plevelom.

Eden takih skritih biserov je bil francoski častnik Ernest Psichari, pranečak znanega verske-

ga odpadnika in Kristovega sramotilca Ernesta Renana. V prvih bojih svetovne vojske je padel na belgijskem bojišču. Bil je konvertit. Med njegovo literarno zapuščino sta se našla dva dokumenta, iz katerih se krasno zrcali njegova lepa duša, ki je bila doslej le tistim znana, ki so imeli ž njim ožje stike, zlasti duhovnikom, ki se jim je v dušnih zadevah popolnoma zaupal. Eden izmed njih je izpovedal, da ga je večkrat videl, kako je po celo uro stal pred oltarjem v globokem premišljevanju kakor zamaknjen. Nekega večera se je istemu duhovniku, ki pa ni bil njegov spovednik, priporočil, da bi smel drugo jutro v zakristiji ž njim govoriti. Natančno ob napovedani uri je prišel, padel pred duhovnika na kolena in mu začel pripovedovati svojo življenjsko zgodbo. Ni bila to spoved. Ko jo je končal, je dvignil skoraj do tal sklonjeno glavo in s solznimi očmi dejal: "Častiti, menim, da po vsem tem ne boste več imeli visokega mnenja o meni." — "Še stokrat višje nego doslej," je odgovoril duhovnik. Mož je bil ena tistih ponižnih duš, ki so se s polnim prepričanjem podpisovale: "Grešnik," dasi so bile svetniške. To jasno dokazujeta omenjena dva dokumenta. Eden vsebuje dnevni red, ki si ga je ta častnik med vojsko za čas svojega bivanja na fronti sestavil, drugi pa molitve, ki jih je vsak dan zvesto opravljal.

Poglejmo najprej njegov dnevni red.

Ob 6. bom vstal, molil angelovo češčenje, opravil primo, to je pr-

vo duhovno uro brevirja. Nato se bom opravil, zajtrkoval in študiral vojaške reči.

Od 7:30 do 8:30 branje, na-božno kajpada, potem do 10. ure delo v barakah.

Od 10. do 11. branje vojaških reči, nato pol ure vojaške vaje.

Ob 11:30 tretja in šesta duhovna ura, zatem angelovo češčenje i n molitve pred jedjo ter obed.

Po obedu do 1. ure vojni študij.

Med prostimi trenutki sv. rožni venec.

Od 4. do 7. po molitvi "Pridi sv. Duh" duhovno branje, premišljevanje, korespondenca.

Nato deveta duhovna ura, večernice in sklepnice, ali v celici ali v cerkvi.

Ob 7. angelovo češčenje, "Pod tvojo pomoč pribežimo . . ." molitev pred večerjo, večerja.

Vmes med temi urami stokrat Češčena Marija . . .

Po večerji vojaški študij, branje sv. evangelija in duhovne hvalnice.

Ob 10. počivat pod varstvom Jezusa Kristusa, B. D. Marije, sv. očeta Dominika (menda je bil dominikanski tretjerednik) in vseh angelov in svetnikov.

Ob sredah obiskovanje bolnikov in ubožcev.

Ob petkih Vincencijeva konferenca.

V soboto sv. spoved.

V nedeljo prva sv. maša ob 8.; med njo sv. obhajilo. Ob 1. velika sv. maša. Vmes duhovne molitve do konca devete ure, nato branje sv. evangelija in končno večernice in sklepnice.

Drugi dokument vsebuje občutke, vzdihne in prošnje njegove-

ga plemenitega srca. Vseh, ki so mu bili dragi, se je spominjal v pobožnih vzdihih in molitvah. Pri spominu na neverne prednike, mu je vsakokrat srce zakrvavelo. Obsojal je njihove zmote, nje same pa z vso ljubeznijo objemal in prosil Boga, naj jim milostno odpusti, ker kar ni mogel verjeti, da bi kateri izmed njih zavedno trdovratno branil zmoto in vztrajal v njej. Večkrat mu je privrelo iz ljubečega srca: Gospod, usmili se mojega starega očeta (Ernesta Renana), jaz ne morem verjeti, da bi bil pogubljen. Zato je med drugim vsak dan molil zanj in za druge svoje nespokorjene prednike.

Dolga in prisrčna je bila njegova vsakdanja molitev. Tako-le se glasi: "O moj Jezus, moj dobri

pastir, usmili se onih ubogih duš, ki v vicah čakajo nate. Razkrij jim svoj obraz na kraju večnega miru in pokoja. Usmili se izgubljenih ovčic, ki so odšle odtod, ne da bi prej izpovedale Tvoje presv. Ime. Usmili se duše mojega nesrečnega starega očeta, ki Te je tako kruto žalil, in duš mojih prednikov, ki so ob smrtni uri tajili Tvoje svete resnice. O moj Jezus, Ti neizmerno bogati, prosim Te, blagoslovi vse ubožce vsega sveta, ki lačni in premrli čakajo Tvojega kraljestva, ki si jim ga obljubil. Milostno pomagaj zlasti ubožcem naše župnije, zlasti . . . (Nekatere imenoma navede). Priporočam Ti vse svoje prijatelje in dobrotnike in vse tiste, ki so se moji molitvi priporočili. Prosim Te, moj Bog, če je mogoče, pošlji

meni del preizkušenj, ki si jih njim namenil. Izpreobrni in razsvetli, goreče Te prosim, one nesrečne, ki Te ne poznajo, posebno moje sestre in brate, mojega očeta in mater . . . in še toliko drugih, ki ne poznajo Tvojih potov in Tvojega miru. O moj Bog, pomagaj, pomagaj popotnikom in ubožcem. Tolaži potrte, dvigaj grešnike in bolnike. Vse svoje duhovne in časne zadeve Ti priporočam. Pred vsem se naj pa zgodi Tvoja, ne moja volja, moj Bog . . ."

Povejte, če ni bil to biser, radi katerega samega bi pravičnemu Bogu omahnila kaznujoča roka, ki bi jo stegnil nad pariško Sodomo . . .

Tajna uživanja.

(Dalje.)

V. Jezus — tolažnik v bridkostih.

LOVEKA napadajo pre-mnoge hude strasti od povsod, njegova duša ne najde miru in pokoja; telo je izmučeno od raznih nadlog, stara se in propada — trpi torej ubogi Adamov sin na duši in na telesu. Obrača se na levo in desno, išče tolažbe — a zastonj. Misli, da jo najde pri prijateljih, a spozna — kakor nekoč Job — da so sami polni tuge in žalosti. Išče jo v zabavah, igradah in raztresenosti, ali v teh rečeh ni naše tolažbe niti kralj Salomon, ki svojim očem ni odrekal ničesar, karkoli so zaželele. Nekateri nesrečniki hočejo najti sladko tolažbo v mesenih nasladah, segajo po babilonski čaši nesramnosti, a zaman! Mesto tolažbe najdejo grizenje vesti in druge težke posledice, ki njihovo bedo še pomnože.

Ubogi Adamovi otroci, ali ste slepi in gluhi, da ne vidite in ne spoznate zdravnika, ki nudi zdravilo za vsako bol in nadlogo? Ne slišite glasu vpijočega: **“Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil.”** (Mat. 11, 28.) Pojdimo torej k Jezusu, k njemu povzdignimo roke, ob njegovih prsih točimo solze! Ni-li on Bog, ki ponižuje in povišuje, ki rani in celi, ki pošilja smrt in ki oživlja? Vse, kar trpimo, so udarci njegove milostljive roke in vseh bridkosti ne more oslajšati nikdo razen njega, nikdo nam ne more pomagati, da jih potrpežljivo prenašamo, edino on sam.

Pravi tolažnik si ti, mili Jezus! Ti sam si najslajša tolažba, ti, ki združuješ zemeljske stvari z nebeškimi in po tem združenju deliš mir zvestim dušam ter jih posvečuješ. Ako se držim tebe, me nič ne more vznemirjati, nobena težava strašiti.

Iščimo torej v vseh svojih nadlogah Jezust, on nas bo najbolje potolažil. Ljudje, ki nas skušajo tolažiti, imajo samo vnanja zdravila, ki ne dosežejo duše.

Kakšna tolažilna sredstva je poznal svet pred Kristusom? Kaj je o tem govoril človeški razum?

Usodo so upodabljali kot osebo z zavezanimi očmi, ki vlada nad ljudmi in bogovi. Vsak nesrečnež se je zatekel v svetišče bogov, pa ni vedel, kateremu naj se priporoči. Jeden predstavlja moč, drugi naslade in uživanje, tretji vojno, a med vsemi ni bilo najti boga nadlog in težav.

Morda bi pomogla izključenim od sreče filozofija? Ta je naravnost zaničevala trpljenje in ga uvrstila med zločine. Modrijani so govorili: “Ne jokaj, da si ne omadežuješ svojega lica!” Mnogi so iskali utehe v močvirju epikurejcev in Venere. Po deželi je šel glas: Prva sreča je — ne biti rojen, druga — umreti . . .

A mi smo kristjani, za katere so krivoverske zmote brez pomena. Imamo Boga-človeka, Jezusa, ki ve za naše boli in slabosti. Onjem so že napovedali preroki, da bo tolažil ponižne, žalostne in preganjane. Iščimo torej tolažbe pri njem, ki želi obrisati naše solze, na katere je takorekoč ljubosumen kakor na naše srce. Te solze zahteva Zveličar kot dohodek

od naše ljubezni, zato pravi: **“Blagor žalostnim, ker bodo potolaženi.”**

Nekaj čudovitega je tolažba Sina božjega. Ni zemeljski, ampak nebeški balzam. On nam tako sladko govori na srce: “Ti jokaš, otrok moj? V svoji bridkosti se spominjaj mojih solza. Jokal sem tudi jaz na betlehemiški slamic, jokal na begu v Egipt, jokal ob smrti Lazarja, jokal nad nehvaležnim Jeruzalemom. Kakor vidiš, sem s solzami namakal solzno dolino, katero sem potem napojil s svojo krvjo. Jokaj torej — pa jokaj v mojem naročju . . . Zakaj jokaš, otrok moj? Morda zaradi siromaštva, zavoljo preganjanja, ali zaradi obrekovanja? Morda si izgubil to, kar ti je bilo najdražje? . . . Toda vedi, da jaz vem za vse to . . . jaz sem vse tvoje bridkosti okusil pred teboj v stoteri in tisočeri meri.”

Kar nam sv. pismo starega zakona napoveduje o Jezusu tolažniku — vse to nam novi zakon v polni meri potrjuje. Ni je bilo bridkosti, ki ga ne bi ganila, niti nesreče, ki ne bi iz njegovih božjih očij privabila solzo sočutja, niti bolezn, katere ne bi bil on ozdravil. Imamo sto dokazov iz evangelija, ki z ginljivimi dogodki dokazujejo trditev: **“Hodil je po svoji domovini in izkazoval dobrote.”** Bil je mil, blag, ljubezniv, siromakom oče, nevednim učenik, žalostnim tolažnik. Prepoval je mesta in vasi, vračajoč slepim vid, nemim dar govora, mrtvim življenje. Da, iskal je žalostne in zapuščene, ponujal jim svojo pomoč . . .

Hočeš li biti zdrav? **“Prositi in**

prejeli boste" . . . Gobavec vpije: "Gospod, ako hočeš, me moreš ozdraviti." In brž sledi odgovor: "Hočem." — "Prositate in bote prejeli."

Kako dober je Gospod njim, katerim krvavi od greha ranjeno srce. Najdemo ga v Sihar. Učenci so šli v mesto, on čaka ob studentu. Koga neki čaka? Približa se žena Samarijanka. Stopi k studentu in Najsvetejši ljubeznivo nagovori grešnico. Poprosi jo, naj mu da piti. Žena odbije njegovo prošnjo in se čudi, kako more on, Jud, od nje zahtevati, naj mu da vode. A Zveličar se posluži njene odgovora in ji ponuja **žive vode milosti**. Občuje ž njo kot mati z bolnim detetom, z največjo obzirnostjo se dotakne velike rane njene duše . . . in njegova dobrota podeli mir ubogi izgubljeni ovci.

Drugokrat ga najdemo na obedu pri farizeju Simonu. Vedel je, da bo prišla v to hišo grešnica iskat tolažbe. In glej, Magdalena vstopi, pade Jezusu k nogam, potok solza priča o njeni srčni bolečini. S solzami namaka utrujene noge dobrega Pastirja, poljubljuje jih in z lasmi briše. Farizej in njegovi gostje se spogledujejo, v njihovih srcih se rodi misel: "Ni on prerok, ki dopušča taki grešnici, da se ga dotika. Menda je niti ne pozna." Toda dobri Pastir pozna dobro vsako, četudi izgubljeno ovco; ve dobro, kako je nesrečna in nemirna, ve, da je v njej sedem hudobcev, ki mrevarijo njeno ubogo srce. Ve za njene neštivilne grehe . . . iz njegovega božjega Srca se vzdiguje milost odpuščanja, grešnica začuje blage besede: "**Odpuščeni so ti tvoji grehi.**" Te sladke besede so spremenile Megdalenine grenke solze kesanja v sladke solze zaupanja in ljubezni.

Nekoč je prišel božji Tolažnik pred Najm. Skoz mestna vrata nesejo mrliča. Zadaj stopa prežalostna vdova, mati umrlega mladeniča, ki je bil njena edina nada. V svoji globoki žalosti niti

ne opazi Njega, ki hodi po svoji domovini dobrote deleč . . . O da bi vedela, kdo je oni mladi mož, z dolgimi lasmi in najmilejšim licem: padla bi pred Njega in ga prosila tolažbe. Toda ona ga ne vidi radi premnogih solz . . . a Jezus jo vidi in zna ceniti srčne bolečine žalostne matere. Vstavi torej nosilce in ginjen od usmiljenja reče: "**Ne jokaj, žena.**" Prime mrliča za roko in mu zakliče vse-mogočne besede: "**Mladič, rečem ti, vstani!**"

In dal ga je njegovi materi, ki je tako dobila nazaj edino tolažbo in pomoč svojega življenja . . .

Predolgo bi bilo, ako bi hoteli navesti vse evangeljske dokaze za neizmerno ljubezen usmiljenega Srca Jezusovega; napisati bi morali vse njegove ginjive prilike o dobrem Pastirju, o izgubljenem sinu . . ., o usmiljenem Samarijanu itd. Dovolj je tega, vsi ti nepobitni dokazi nas takorekoč silijo, da iščemo v vseh nadlogah in bridkosti tolažbe edino le pri Jezusu, najslajšem tolažniku.

Izmed vseh težav so gotovo najtežje smrtne. Najbolj se bojimo smrtnih bridkosti. Misel na smrtno uro nam že zdaj stiska srce, kaj še le bo, kadar bo tisti usodepolni trenutek čisto blizu? Kdo nam tedaj pomaga?!

Ohrabri se, krščanska duša, smrt ni tako strašna, kakor se nam zdi na prvi pogled. Takrat bomo prav spoznali, kolika je sreča, da poznamo in ljubimo Jezusa. Dan smrti je za nas dan srečanja z Zveličarjem. Pravi učenci Kristusovi imenujejo smrt **dan rojstva**. Tedaj bomo namreč nehali umirati in začeli bomo živeti. Slavni pisatelj Lacordaire pravi: "Ako je smrt višek božje pravičnosti, ni nič manj višek božje ljubezni. Sv. evangelij opisuje smrt z besedami: "**Ko je prišel čas, da pojde s tega sveta k Očetu.**" (Iv. 13, 1.) O naši smrti pa trdi pobožen redovnik, da je smrt "skok deteta na materina kolena." Sv. Avguštin pa pravi: "**Kdor se boji videti svojega Zve-**

ličarja, ta ga ne ljubi." Prijatelji Zveličarjevi so si želeli smrt. Sv. Pavel želi rešiti se telesnih spon in biti s Kristusom. Sv. Ambrož piše: "**Jaz se ne bojim umreti, ker vem, da me bo smrt izročila v roke dobrega gospodarja in me dala njemu na razpolaganje.**" Sv. Frančišek Asiški pozdravlja smrt: "**Naj bo dobrodošla moja sestra smrt.**" Za njega, ki v življenju išče čast božjo, je smrt poljub in izpopolnitev ljubezni. Življenje je potrpežljivost, a smrt je pristop k slavi; kristjan umira počasi in poje umirajoč. Ali smo pravični, ali opravičeni, nedolžni ali skesani, ne preostane nam drugega, kakor upati in spustiti se v roke najboljšega Prijatelja rekoč: Odpri nam, Jezus, odpri nam!

Toda smrti sledi **sodba**. Bog me bo sodil. On, ki je videl vsa moja dela in vse moje najskrivnejše misli. Kdo bo stal pravičen pred takim Sodnikom, ki najde pomanjkljivosti celo na svojih angelih? . . .

Res je, Gospod bo takrat sodnik; toda sodnik ne obsoja samo, ampak tudi **oprošča**. Boljšega sodnika, kakor je Jezus, si ne moremo želeti. Ako bi smeli sami izbirati sodnika, kakšne lastnosti bi iskali na njem? Najprej bi gledali na to, da je pravičen in da zna porabiti vse, kar je nam v zapor. — Drugo, kar bi želeli je, da je sodnik naš prijatelj, nam naklonjen, in smemo upati, da nas bo oprostil in razglasil za nedolžne. Tretji pogoj, ki bi ga želeli, je ta, da je sodnik sam zapleten v našo zadevo, da torej sam želi, da bi pravda dobro iztekla.

Vse te tri pogoje ima naš bodoči sodnik, Jezus. On je **pravičen**, da, pravičnost sama, in nam naklonjen. Rad nas bo oprostil, kakor je oprostil grešnico v evangeliju. On je naš prijatelj, naš brat, da, ženin naše duše. Jezus je zapleten v našo pravdo. Zapletel se je s svojim trnjem, z žebli, s križem, s krvjo . . . Čemu vse to?

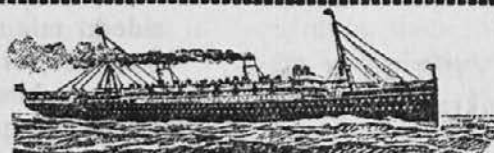
(Dalje prih.)

Spomini iz lepih dni.

Piše K:

(Dalje.)

KO smo se dobro navečerjali, smo se odpekljali na mednarodno izložbo, ki je bila prav takrat razstavljena v parku ob reki Seni. Bilo je zgodaj zvečer, vendar je že vse mrgolelo številnega ljudstva, ki je obiskalo razstavo.

Razstava je nudila velik vžitek za človeka, ki še nikdar svetovne razstave videl ni, in to smo bili mi vsi, kar nas je bilo romarjev. Zato smo z velikim zanimanjem hodili od pavilijona do pavilijona in si ogledovali najrazličnejše stvari, ki so jih razni narodi in razne države tu razstavile. Velik del izložbe je bil posvečen modernemu stavbarstvu, cerkvenemu in svetnemu. Seveda, nam te masivne in okorne "egiptovske" piramide niso bile všeč. Poslopja brez simetrije, brez okraskov, karkošnih smo bili dosedaj navajeni, niso po našem okusu. Ako so hiše v starodavnem Egiptu ali na Babilonskem bile take, se jim niso čudili, ker so jih bili vajeni. Mi smo se jim pa. V vseh teh stavbah se je videl jasno vpliv egiptovskega stavbarstva. Sploh je bila vsa razvrstitev, vsi vhodi, vsi slavoloki, vsi okraski v tem masivnem in neokusnem slogu. Rekli so, da je to nekaj modernega. Morda je res, toda nič lepega. Neki arhitekt se je spravil tudi na cerkev in jo moderniziral. Bila je velika cerkev (seveda iz mavca) v velikosti navadne cerkve, v modernem slogu, kakor si jo je zamislil ta moderni arhitekt. Zdela se nam je kakor kup zidu. Zvonik je bil v obliki križa. Tam, kjer imamo sedaj line in zvonove, je šel počezni tram križa. —

Ideja bi ne bila slaba, samo ta masivnost, brez oken ali "lin" — to ni za nas.

Tudi turško mošejo v modernem slogu je neki arhitekt razstavil. Tu ta masivnost ni bila tako slaba.

Kar nas je pa naravnost ujezilo, so bili okraski teh stavb znotraj in zunaj. Sredi poganstva, nagega in grdega poganstva, smo bili. Vse stavbe so bile okrašene ne z znaki krščanstva — Evropa je vendar vsa krščanska — temveč z nagimi, nagnusnimi slikami in kipi poganskih bogov in boginj. Sploh je tu nagota triumfirala tako, kakor še nismo nikjer kaj takega videli. Ženske podobe velikanske razsežnosti v moderni umetnosti — če je to sploh umetnost — z dolgimi vratovi kakor čaple, z glavami kakor "maskare," roke trikrat predolge, s prsti kakor gnojne vile — to so bili "umetniški" okraski teh stavb. Za božjo voljo, ali je res ves svet poganski in brez vsakega sramu? Da, če bi ga sodili po tej izložbi, je tak. Pa — ali je res? Ko smo gledali to neizmerno množico ljudstva, ki se je valila in prelivala po tej velikanski razstavi, smo videli, da so sami Evropejci, v pretežni večini Francozi. So pa to pogani? Ne, kristjani so vsi, če že ne katoličani. Odkod potem samo poganstvo? Ali ni ta razstava strašna laž? Vzemimo, da bi kdo fotografiral vso razstavo in bi slike ohranili kakih tisoč let. Ali bi takratni ljudje ne rekli: To so bili pogani! Vsa razstava je dokaz za to! In vendar ni res! Toda sklepali bi po pravici. Kje je pa krščanski vpliv? Je krščanstvo res izgubilo popolnoma ves

vpliv na svetovno javnost v Evropi? Ali res ni več mož, ki bi imeli še toliko vere v srcu, da bi protestirali proti temu in zahtevali, da se resnica pove ne samo z usti, temveč še bolj gotovo pri takih-le prilikah? Seveda, tu pa pridemo zopet do — zaspanosti in nezavednosti katoliških višjih krogov, posebno po Evropi. Vera je samo še "nedeljska suknja," ki se obleče za pol urice, za "suh" mašico v katem kotu. To je pa tudi vse. Drugo življenje, posebno pa mišljenje, je — pogansko. Evropa se stara, sirota! Treba bo, da pojde skozi mline težkih preizkušenj, še hujših, kakor jih je že doživela, da jo bodo spametovali. Brez krščanstva je človek pogan, če pa je pogan, bo pa tudi njegovo življenje pogansko, družine bodo poganske, to je — brez vzvišenih idealov, brez sladke ljubezni, brez čistega krepostnega življenja — živalsko . . .

Zato smo se sicer z zanimanjem drenjali v temu morju električnih lučic med silno množico, gledali z zanimanjem vse te stvari, vendar se je vsem videlo, da se ne počutimo dobro v tem ozračju, da se nam gabi. Mimo posebno nagnusnih "umetnin" smo skoraj stekli in v tla povესili oči.

V svoji družbi smo imeli dve Slovačkinji, ki sta se nam pridružili in šli z nami vso pot. Ker je slovaški značaj precej sličen našemu in smo oboji "slovenski" narod, samo da mi pišemo "slovenski" z i na koncu, Slovaki pa z y — "slovensky," zato smo se prav dobro razumeli. Obema "Slovenkama" je poskočilo srce, ko smo slednjič začuli krasno godbo, orkestro, ki je igrala slo-

vanske skladbe, in ko smo opazili napis: "Češko-slovensky Pavilijon."

"To je pa naše! To je pa naše!" sta naenkrat vzkliknili in kar stekli k vhodu na vrt. In res: sredi prostornega gostilniškega vrta je bilo stojišče za godbo in igrali so — češki "Pepiki" v svoji narodni noši, v beli srajci s širokimi rokavi in obšiti z rdečimi oknaski, v českih hlačicah in za slamnikom jim je bilo zatakne-no veliko pero iz petelinovega repa. Tam smo čitali tudi napis, da se tu dobiva pravo "Pilzenske." To je bila pa prehuda skušnjava, da bi se ji mogli ustavljati. Kako dolgo že nismo pokusili pravega piva! Včasih smo si morda privoščili kakšen "Home brew" iz domače pivovarne, ki je bilo pa vse kaj drugega kot pivo. Vsi smo bili za to, da se ustreže našima sopotnicama in gremo vsak na eden ali dva vrčka. Na vrtu je bilo vse zasedeno. Prav tik pavilijona smo našli dve mizici prazni. Tja smo se vsedli. Seveda je bil g. Grdina takoj na nogah, da nas je prvi "potrital" vsakega z vrčkom. Dobro je bilo. Naši Helenki pa nje-no slovaško srce ni dalo miru, da bi samo poslušala krasne skladbe, hotela je dati duška svojemu slovanskemu navdušenju. Stopila je k pavilijonu in čestitala "Pepikom," jih "potritala" s pivom in prosila, če bi ne hoteli zaigrati tudi "slovensko," t. j. slovaško narodno himno: "Pod Tatro sa bliska." Tudi na nas ni pozabila, zato naj bi zaigrali tudi našo, seveda pred vsemi pa ameriškansko. Zelo so bili "Pepiki" veseli, ko so zvedeli, kako znamenite poslušatelje imajo. Takoj so spremenili program. Stopili so zopet v vrsto in zaigrali — ameriškansko himno. Seveda naše ameriško srce je bilo presrečno. Prezvelo nas je, da smo začeli ploskati. Francozi so čuli naše ploskanje in so še sami začeli in cela množica gostov je ploskala. Nato so zaigrali slovaško in slednjič še našo "Lepo našo domovino." Pri vseh smo

ploskali in za nami vsi drugi.

Mej tem je pa prišlo nekako trideset mladih fantov, ki so tudi iskali prostora, da bi se pokrepili s "pilzenskim." Tudi oni so našli prostor tik pri nas. Potegnili so več mizic skupaj in sedli okrog njih. Mi se nismo zanje zmenili, dokler ni enemu všel precej glase "hudič" iz ust.

"Slovenci so!" smo rekli.

Posluhnemo bolj natančno, kaj govore. Res, Slovenci so bili. Ko je godba začela igrati "Lepo našo domovino" in smo mi zaklicali še krepak "živio," so tudi oni spoznali, da smo Slovenci. Ko smo nekoliko ž njimi govorili, so nam

Priporočamo vsem naročnikom "Ave Marije" in tudi drugim knjižico: "Devetdnevnica v čast Mali Cvetki—sv. Tereziji." Stane 25c, po pošti 30c. — Kdor jih več skupaj kupi, damo nekaj procentov popusta. Devetdnevnica je pripravna za dosego posebnih milosti, zlasti bolnikom jo priporočamo. Imamo tudi angleško devetdnevnico po 25 ozir. 30 centov.

Prodajamo tudi lepe kipe sv. Terezije od \$1.00 do \$5.00, istotako velike slike po \$1.00, razne knjižice od sv. Terezije v angleškem jeziku od 50c do \$4.00. Svetinjice Male Cvetke imamo dvojne vrste. Kdor kaj izmed teh reči naroči, naj piše na:

REV. JOHN MIKLAVČIČ.
1852 West 22nd Place, Chicago, Ill.

povedali, da so visokošolci arhitekti iz ljubljanske univerze, ki so prišli na razstavo študirat moderno stavbarstvo in sloge. Vendar se nismo dosti ž njimi spustili v pogovor, ker nismo vedeli, kakšne "barve" so, da bi jim morda "pilzenskega" ne skazili.

Ko smo izpraznili vsak nekoliko kupic, smo plačali in odšli dalje.

Tik poleg te "gostilne" smo našli napis "Kavana" in S.H.S., torej Jugoslovanski oddelek.

Takoj ko smo stopili v razstavo, smo se vprašali: Bog ve, če je tudi Jugoslavija zastopana? Radovedni smo bili. Res, kmalu pri

vhodu v razstavo smo našli pavilijon z jugoslovanskim napisom. Na zunaj je bil še precej čeden. Toda bil je zaprt. Tudi ko sem se vračal v Ameriko in drugič obiskal razstavo, je bil zaprt. Kaj je bilo tam razstavljenega, ne vem in nismo mogli izvedeti.

Na drugi strani reke Seine smo našli še en pavilijon Jugoslavije. Prvič je bil tudi ta zaprt. Najbrže so oče Pašič preveč tobaka potrebovali in niso imeli dovolj grošev, da bi imeli pavilijona odprta. — Drugič je bil ta pavilijon odprt, todale malo ljudi ga je obiskalo, ker ni bil zanimiv. Nekoliko srbskih narodnih noš, nekoliko pisanih ženskih kril, par "punčk," ki so bile oblečene v hrvatske narodne noše in ena prav majhna v slovenski narodni noši z avbo na glavi — to je bilo vse, kar so razstavili.

V "Kavani" se prvič nismo ustavili. Bilo je že blizu polnoči. Tudi smo bili že utrujeni, saj smo hodili že štiri ure, pa smo šele majhen del razstave videli.

Drugič smo se vstavili tudi v tej "Kavani," da si privoščimo pravega "bosanca" in "turškega." Postrežnik, natakak, ki je prišel k nam, je bil kakor Hrvat, vsaj obraz je imel tak. Ko smo naročili vsak po eno kavo, je nekaj zagodrnjal, pa ga nismo razumeli, ali je govoril francosko ali hrvatsko ali še drugačen jezik. Toliko vem, da je odšel in prinesel vsakemu po eno kavo v posebnem bakrenem kotličku, kajti v tem je baje posebnost te "turške," da se vsaka skuha v posebnem kotličku in tako prinese na mizo.

Nazajgrede smo občudovali krasen električno razsvetljen vodomot sredi reke Seine. Krasen prizor je bil. Gledali smo z mosta. Na najrazličnejše načine je brizgal vodo v zrak v krasnih oblikah. Res, mojstersko!

Bilo je že precej po polnoči, ko smo prišli nazaj v hotel in utrujeni pospali.

(Dalje prih.)

Žrtva in sad.

(Po resnični dogodbi za “Ave Maria” napisal
Rev. Marijan Širca, O.F.M.—Brezje.) (Dalje.)

RUGI dan so že raznašali veri sovražni listi hrupno novico, da je katoliški duhovnik, Pavel Golob, zavoljo tatvine ali poneverbe zaprt. Seveda so izrabili to priliko za zasramovanje katoliške cerkve. Obrekovali so pa seveda zlasti našega ubogega duhovnika, češ da je hinavec, svetohlinec, in da izrablja vero v zlobne namene. Kričali so, da je slepar in da mora biti strogo kaznovan.

Celi kupi dnevnega časopisja z umazanimi članki so se nabrali v uradu državnega pravdnika. Prebiral jih je in zmajeval z glavo. Videl je: jetnik ne napravlja na človeka vtisa, da je zločinec. Na licu se mu bere nedolžnost. Toda — kako to, da tako trdovratno molči?

Državni pravdnik ni bil katoličan, zato ni vedel, da utegne dolžnost poklica zapreti duhovniku usta. Ni vedel ali vsaj mislil ni na to, da katoliški duhovnik, četudi je samo slab človek, rajši sramotno umrje, kakor da bi le z eno besedo oskrunil dolžnost spovedne molčečnosti.

Ker torej na to ni mislil, je poslal one časopise jetniku v ječo, naj jih prebere. Upal je, da se bo obdolženec pod težo takega sramotenja premislil in bo pretrgal molk, da odvali sumnjo od sebe. Uradnik ni niti slutil, koliko bridke muke in srčne bolesti je povzročil ubogemu nedolžnemu duhovniku. “Gospod, pomagaj mi!” je vzdihnil iz globočine srca. “Daj, da morem prenesti to sramočenje z mirnim srcem iz ljubezni do Tebe!”

11.

Približal se je dan sodnijske obravnave. Dnevni listi so bili še vedno polni razburljivih poročil, zato ni čudno, da je bila na dan obravnave sodna dvorana do zadnjega kotička napolnjena. Razume se, da ni manjkalo poroče-

valcev za vse večje liste v vsej Ameriki. Tožba se je glasila: Tatvine dvajset tisoč dolarjev je obdolžen duhovnik Golob in sicer pod kar najbolj obtežujočimi okolnostmi.

Sodnik je izpraševal, Rev. Golob odgovarjal. Toda vsi njegovi odgovori so se glasili enako: Jaz nisem tat!

Kot priče so bili navzoči: oba sina pokojnega bankirja, Patrick in Harry Blackford, bolniška strežnica in zdravnik dr. World.

Najbolj obtežljivo je bilo Patrickovo pričevanje. Povedal je vse bližnje okolnosti o priliki očetove smrti in je izrazil trdno prepričanje, da ni mogel razen duhovnika nihče vzeti denarja.

Sodnik vpraša duhovnika, če ima na to kaj odgovoriti. Rev. Golob upre v Patricka dolg, prepričevalen pogled in odgovori sodniku kot vedno: Gospod, jaz nisem tat.

V tistem čudno dolgem in nezrekljivo boleznem pogledu duhovnikovem je bilo nekaj, kar je seglo Patricku do dna sprejemljive duše. Ako bi bil mogel tisti trenotek preklicati svojo obtožbo, bi se ne bil niti najmanj pomišljal. Zavedal se je, da tega presunljivega pogleda vse življenje ne bo mogel pozabiti. Morda je pa duhovnik vendar nedolžen? To dvojbo nositi s seboj vse življenje — to bi bilo nekaj strašnega! In to celo o duhovniku, ki je izkazal njegovemu očetu zadnjo uslugo . . .

Od tega trenotka dalje si je Patrick želel, da bi se kaj zgodilo, kar bi moglo dokazati duhovnikovo nedolžnost. Toda nič takega se ni zgodilo. Vestni duhovnik je bil med vso obravnavo tako previden, da se ni moglo niti slutiti, zakaj je denar prav za prav izginil in on takoj po bankirjevi smrti odpotoval. One tri osebe, katerih sreča je bila v tako tesni zvezi z nesrečo Rev. Go-

loba, pa niso imele najmanjše slutnje o tem, kdo je bil prav za prav njihov obiskovalec . . . Vrh tega sploh niso nič vedele o obravnavi, ker so bile takrat že na potu v Evropo.

Rev. Golob je imel torej na vsem božjem svetu eno samo tolažbo: svojo čisto vest . . .

12.

Zasliševanje je bilo končano. Patrick Blackford je s čudnim nemirom v duši poslušal govor državnega pravdnika, čigar dokazi za duhovnikovo krivdo so se opirali v glavnem ravno na Patrickovo pričevanje. Ko je govornik pozivljal porotnike, naj se ne dajo motiti od duhovske obleke in od obtoženčeve trditve, da je nedolžen, je Patrick prebledel kakor zid. Toda zastopnik pravice je neusmiljeno nadaljeval: Duhovnikov trdovratni molk in odklanjanje vsake izjave o tem, kaj se je govorilo ob mrtvaški postelji pokojnega bankirja, poleg tega pa še njegovo nenadno odpotovanje — vse to je jasen dokaz, da je obtoženec resnično kriv.

Vsem pričujočim je pa kar sapa zaprlo, ko so poslušali konec govora državnega pravdnika. “Prosim gospode porotnike, da potrdijo krivdo obtoženca brez olajševalnih okolnosti. Predlagam za Pavla Goloba, dosedanega duhovnika v bolnišnici, zaradi velike tatvine z obtežujočo okolnostjo zlorabe stanovskega zupanja: desetletno ječo in nadaljnjo petletno izgubo državljskih pravic.”

Zategli “oh” se je izvil iz prsi napeto poslušajočih prisotnih ljudi. Izmed prič se je začulo pridušeno ječanje. To je bila uboga bolniška sestra, ki je morala z bridkostjo v srcu z drugimi vred pričevati. Oh, tudi to pričevanje je škodovalo nedolžni žrtvi; toda tega ni bila kriva uboga sestra — saj je morala po vesti odgovarjati na stavljenja vprašanja . . .

Patrick Blackford je upiral pogled na duhovnika na zatožni klopi. S sklenjenimi rokami je sedel tam, glava s posinelim obrazom mu je klonila globoko na prsi. Bil je prava podoba vdano-
sti, tihe potrpežljivosti — žrtev svojega nelahkega poklica.

Zastonj je mladi bankir zopet in zopet premišljeval vse okolnosti ob smrti svojega očeta — kar ni mogel umiriti čudnega glasu v prsih: očitajoče vesti. Zakaj ni mogel teh očitkov zaglušiti drug glas, ki je tudi skušal priti do veljave: vse to je zgolj navideznost in prevara, obtoženčevo vedenje je samo dobro premišljena igra, ki računa na to, da bo nasula zastopnikom pravice peska v oči... V vsakem drugem slučaju bi taka misel zadostovala za pomirjenje Patrickove notranjosti — saj je bil vzgojen v prepričanju, da je vera in duhovništvo samo varanje nerazsodnih ljudi — toda danes je bil vendar oni drugi glas tako čudno, čudno močan...

Že se je hotel dvigniti in odkrito povedati svojo dvojbo nad krivdo duhovnikovo, toda v tem je že vstal obtoženčev zagovornik. Rev. Golob sam ni maral zagovornika. Kaj bi si pa bil tudi mogel pomagati ž njim, ko mu istotako ni smel najmanjše reči razodeti? Zavoljo tega mu je sodišče samo odločilo zagovornika in ta je torej začel sedaj govoriti.

"Gospodje porotniki! Nikoli mi še ni bilo tako težko zagovarjati nedolžnost, kakor ravno da-

nes. V dnu srca sem trdno prepričan, da je ta obtoženec brez vsake krivde. Toda svoje trditve ne morem dokazati, ker obtoženec odklanja tudi nasproti meni vsako besedo o tem, kaj se je godilo ob smrti bankirjevi. In zato, gospodje porotniki, vam morem samo to reči: Ta duhovnik je nedolžen, ker ni takega zločinstva zmožen! Kdo in kaj je obtoženec? Katoliški duhovnik, ves prevzet od dolžnosti svojega poklica. Ne hrepeni po časteh sveta, njegova skrb je posvečena ubogim, bolnikom in zapuščenim, ki so izročeni usmiljenim sestram v bolnici. Tam hodi od postelje do postelje, tolaži in blagoslavlja uboge trpine. Pa ne samo to. Prehodil je vse mesto in poiskal siromaščino v najskritejših kotičkih, v zadnjih, najubožnejših delavskih hišah. Tam je blažil ne samo dušne boli, ampak lajšal tudi telesne. Po posvetnem bogastvu ni hrepenel. Ostankov skromnih dohodkov ni kupičil, da bi obogatel, temveč je odhajal ž njimi v hiše bolnikov in siromakov. Zakaj ni sodišče pozvalo za priče teh in takih oseb, ki bi znale vse bolje od mene pričati o nesebičnosti tega na zatožni klopi sedečega človeka? In takega, tako nesebičnega moža obdolžujete zločina, ki ima korenine zgolj v lakomnosti? Kakšne dokaze imate za njegovo krivdo? Nad obteževalnim pričanjem g. Patricka Blackforda nočem dvojiti in ža podcenjevati. Toda nihče ni videl, da je Rev. Golob dotično svoto

res vzel in si jo prisvojil. Vse to so zgolj bolj ali manj verjetne domneve. Ali morete zgolj na temelju takih domnev obsoditi do-
slej povsem neomadeževanega duhovnika in za vse življenje narediti nesrečnega? Gospod državni pravdnik misli, da krivdo potrjuje obtoženčev stanovitni molk. Jaz nisem katoličan, ali ni mi neznan, da mora katoliški duhovnik strogo molčati o vsem, kar mu je bilo pri spovedi zaupano. Ali ni mogoče, da je bila dotična svota duhovniku zaupana v kak namen, ki mu je bil zaupan le pod spovedno molčečnostjo? Nočem več o tem govoriti, ker je ta reč preveč delikatna in na obtoženčevem obrazu berem, kako se boji, da s svojo neprevidno besedo oskrunim svetost njegove vere. Tudi zato ne bom dalje govoril o tem, da ne vržem morda krivične sence na spomin moža, ki je odšel kot poštenjak s tega sveta. Toda tiste, ki so našega obtoženca pred sodnijo obdolžili tako težkega zločina, zaklinjam, naj ne opustę nobenega sredstva, da se zadeva popolnoma pojasni. Vas pa, gospodje porotniki, vprašam: ali morete nad človekom, čigar dosedanje življenje nima najmanjše sumnje nepoštenosti na sebi, po nejasno dokazanem sumničenju izreči življenje uničujočo besedo: 'kriv je?' . . . Ne vprašajte torej samo svojega razuma, vprašajte tudi svoje srce — ono bo našega obtoženca gotovo oprostilo!"

(Dalje prih.)

tresljiv jok nesrečneža, ki je izgubil pri igri vse premoženje. Seveda tudi zmagoslavnih krikov zmagovalcev ni manjkalo. Marsikateri "bankir" se je pobahal proti tovarišem: "Fantje, vse to sem priigrall! Imam že sedemnajst kroglic."

Ali Tončku je kmalu tudi ta igra postala preveč vsakdanja. Pomlad je prinašala vsak dan novih mikavnosti in novih presenečenj. Včeraj je dirjal splašen kolesar na svojem motorju skozi vas, danes se je pojavil na cesti celo avtomobil. To so otroci planili pokonci! Toda preden so se dobro zavedli, je že izginil za ovinkom. Potem je bilo modrovanja o njem brez konca. Tonček se je najbolj spotikal nad čudnim smradom, ki ga je puščal avto za seboj. Zato je uganil, da mora biti ta voz s samim hudobcem v zvezi . . .

Malo pozneje so začeli delavci popravljati občinski vodnjak in otroci so jih prav pridno nadzirali pri delu. To je povzročalo neprestane sovražnosti med delavci in otroci.

"Presneti drobiž," so se hudovali možje, "vedno je človeku pod nogami." Toda bilo je, kakor če zapodiš vrabce: kšš, kšš . . . Dečki so odleteli kakor žoge, toda čez nekaj minut so bili zopet vsi skupaj in gledali z odprtimi usti, ker so bili menda prepričani, da se brez njih ne bo moglo nič dobro izvršiti.

Kmalu se je začelo tudi delo na polju in na "izlete" je bilo treba misliti. Pa še druga zabava se je ponujala. Sredi vasi je napravil cestar ob cesti z motiko križ v znamenje, da se ima ondi izložiti voz gramoza za nasipanje ceste. Res so ga kmalu pripeljali in cestar ga je zložil v tako lep kup, da je bilo naravnost veselje pogledati. Dečki so vse to pozorno opazovali. Ko je cestar odšel, je vzel Tonček lep, gladek in ploščat kamenček, se prihulil k tlom in — fr fr — je smuknil kamenček po gladini velike luže na va-

si. Trikrat, štirikrat se je dotaknil vode na površju, preden je u-tonil na dno. "Žabice, žabice!" so

KOLEDAR "AVE MARIA"
se še dobi in stane 50c. V njem berete sledeče zelo zanimive reči:

Sveto leto se poslavlja . . . (Pesem.)
Pozdrav Mariji Pomočnici . . .
Seznam svetnikov.
Pomen nekaterih svetniških imen.
Angelček. (Dunajska povest.)
Rev. John Tancer.
V čast lemontski Mariji. (Pesem.)
Od vruga k Bogu.
Velik dogodek v zgodovini.
Mati streže bolnemu otroku. (Pesem.)
Usmiljenka.
Je-li ruska cerkev razkolna?
Razne pesmi. (Pesem.)
Z našega romanja v domovino.
Izgubljen sin.
Naš pesnik.
Kaj je vse mesec videl?
Katoliško stališče o evoluciji.
Evolucionistom. (Pesem.)
Marksov nauk . . .
Deveti prvi petek.
Nevesta zvečer pred poroko. (Pesem.)
Francoski konvertit . . .
Plevel.
Skrivnost kraljevega srca.
Kako papež proglašá svetnike.
Bolnik. (Pesem.)
Vera in Slovenci.
Pogovor z angelom varhom. (Pesem.)
Zakaj smo si v laseh?
Muca diplomatinja. (Pesem.)
Slovenski romarji pri sv. Očetu.
Kdo je vpeljal in si izmislil spoved?
Misijska razstava v Rimu.
Uveli list. (Pesem.)
Marija naše upanje. (Pesem.)
Božje srce. (Pesem.)
Imenik župnij.
Imenik duhovnikov.
Frančiškanski komisariat . . .
Slovenske šolske sestre . . .
Kronika.
Iz naselbin.
Zadnji svojega rodu. (Zelo smešna zgodba.)
Oglasi.

Dobil jo je. (Smešnica.)
**Poleg tega je v Koledarju
cela vrsta raznih slik, ki ti bo-
do delale največje veselje, zato
nikar ne odlašaj, temveč hitro
naroči Koledar na naslov:**

AVE MARIA
Lemont, Ill. Box 443

zavpili otroci in preden je minil teden, je bila dobra polovica ku-pa na dnu vaše luže . . .

"Više in više!" je klical škrjanček in poletaval nad zelenim poljem. Drevesa so se odela v zelene in cvetje. Tonček je imel takrat neprestano uprte oči proti nebu. Le čudno, da si ni zlomil vratu. Njegovo bistro oko je namreč venomer stikalo po vrhovih dreves. V kakšno sramoto bi si štel, ako ne bi vedel za vsako ptičje gnezdo v vsem ozemlju rodne župnije! Sicer so na drevesih tudi hrošči, ki jih kupuje gospod župan na litre, — dva krajcerja daje za veliko mero, — toda Tončka je marsikaj drugega vse bolj veselilo. Dobro, da so se v šoli učili tudi plezanja. G. učitelj jim je to umetnost pokazal na vitkem in gladkem drogu, pa jim je šla precej vse hitreje v glavo kakor poštevanka in slovnica. Po šoli so pa to novo umetnost z vso gorečnostjo praktično preizkušali.

"Ne vem, kaj je to, ta naš fant bi najrajši kar na drevesu ostal," so zopet tožile skrbne mamice. In kadar je hotela Tončkova mama svojega pridnega sinčka poslati k trgovcu ali mesarju, je kar po vrhovih dreves pogledala, pa sta bila hitro skupaj.

Seveda je prišlo tudi do ostrih preprirov in pretefov, zakaj prebujajoča se pomlad peni in razburja mlado kri. Toda Tonček se ni nikoli čutil premaganega in nikoli ni tožil. Kot pravi junak je vedno vse dolgove sam poravnaval in edino pravo, ki pa je priznaal, je bilo zapisano v njevovi pesti. Nasledke poravnavanja raznih dolgov — bule in strjeno kri — je vedno možato prenašal, jih skrival in molčal o njih. Bil je sploh pravo dete narave. Vsaka prisiljena ponarejenost mu je bila tuja. Šele šola ga je začela "kvartiti." Navajala ga je k raznim formalnostim, n. pr. kako se je treba oglasiti k besedi, kako se pravilno pritožiti in tako dalje. Vseh teh in takih reči Tonček ni maral, zato tudi šole ni maral in se mu je kmalu na vso moč pristudila. (Konec prih.)

- L U R D -

Rev. John Miklavčič.

(Dalje.)

III. del.

ZADNJI številki Ave Maria sem Vam navedel nekaj slučajev iz življenja blažene lurške pastirice. Dokazujejo nam, da so Bernardki tisoči verjeli, kar je pripovedovala. Saj je govorila tako določno, jasno in resnicoljubno o prikazovanjih.

Danes vam pa hočem napisati, kako je cerkvena oblast sodila Bernardko in kako se je izražala o njenih prikazovanjih. Ko se je v Lurdu prikazovala Marija, je bil za župnika ondi gospod Peyramale. Bil je pobožen, a obenem sila strog; zlepa ni verjel kaj, kar ni bilo temeljito dokazano. Ko so mu prijatelji pravili o lurških dogodkih pri masabiellskih skalah, jih je sicer poslušal, a venomer je majal z glavo. Rekel ni nič. Ker se je pa govorica o prikazovanjih vedno bolj širila, je poklical svoje duhovne pomočnike in jim je rekel: "Moji gospodje, gotovo ste že tudi vi mnogo slišali o tem, kar se dogaja sedaj v Lurdu. Mi ne moremo soditi, je li kaj resnice na tem. Moramo biti pozorni, vendar pustimo, da se vsa zadeva razvije. Če so prika-

zovanja resnična in so nadnaravna, bo že Bog poskrbel, da se mi oglasimo in izpolnimo Božjo voljo; če so pa sama prazna domišljija, se bo samo od sebe razblinilo. Čuječi moramo biti, toda ne smemo se vtikati vmes."

Prepovedal je duhovnikom zahajati k jami. Nato je pa mirno in brez razburjenja čakal, kako se bo stvar razvila. Ko je nekoč na vrtu molil brevir, se mu plaho približa majhna deklica. Ostro jo pogleda in vpraša, kdo je in kaj želi.

"Jaz sem Bernardka Soubirous," odgovori deklica tiho. Župnik je doslej še ni poznal. Ko čuje njeno ime, ji strogo reče: "A, ti si tisto dekle, o kateri govori ves Lurd, in menda se ti prikazuje lepa gospa. Pojdi z menoj!"

Ko sa bila v župnijski sprejemni sobi, jo vpraša gospod zelo neprijazno: "No, kaj bi rada povedala?" Deklica se je župnika nekoliko bala, vendar naročilo prikazni jo je opogumilo in povedala je, da ona gospa hoče, da se pri skalah postavi kapelica.

Župnik vpraša: "Kakšna gospa?"

Deklica reče: "Ta gospa, ki se

mi prikazuje in je neizrečeno lepa."

"A kdo je ta gospa, ali je iz Lurda? Jo-li ti poznaš?"

"Ni iz Lurda in jaz je ne poznam."

"In sprejemaš naročilo od gospe, ki je ne poznaš?"

"Gospod župnik, pomislite, da je ta gospa drugačna kot so naše lurške gospe."

"Kaj hočeš s tem povedati?"

"Mislim, da taka gospa, kot je ona, mora biti le v nebesih."

"Si jo že vprašala, kako ji je ime?"

"Da, gospod župnik! A ona se mi lepo nasmehlja, kađar jo vprašam za ime."

"Je morda ta gospa mutasta in ne zna govoriti?"

"Ko bi ne mogla in ne znala govoriti, bi mi ne mogla dati naročila in reči, naj se postavi kapelica."

Župnik je radi miline in odkritosrčnega govorjenja Bernardke postajal prijaznejši in ji je rekel, naj mu pove, kaj se je zgodilo pri skalah in kaj vse ondi vidi. Deklica je pripovedovala o prikazovanjih in gospod je napepo poslušal.

Ko je nehala, je čutil nekaj

mehkega v srcu, toda na zunaj ni hotel pokazati. Zopet povzame prejšnjo ostrost in reče Bernardki: "Najbrž si ti le domišljuješ, da nekaj vidiš. Ali se upaš verjeti osebi, ki je ne poznaš?"

Na te besede je bilo nekaj časa tiho v sobi. Gospod je hodil gori in doli. Kar se zopet obrne k Bernardki in pravi: "Povej oni gospej, da lurški župnik nima nič opraviti z osebo, ki je ne pozna. Ona naj ti pove svoje ime in naj dokaže, da ji dotično ime resnično pristoji. Ako hoče imeti kapelico, bo že razumela moje besede, ako me pa ne razume, povej ji, naj kar preneha z naročili na lurškega župnika."

Ta sestanek z Bernardko je bil 27. svečana. Do takrat se je Marija že enajstkrat prikazala.

2. sušca je zopet prišla deklica v župnišče in je povedala, da ji prikazen vnovič naroča glede kapelice in želi, da bi ljudje v procesijah hodili k skalam.

Župnik je bil iznenaden; poznalo se mu je na obrazu.

Prirejati procesije k pustim skalam kar na svojo roko, to mu ni šlo v glavo. Bernardki pa reče: "Ona gospa ne ve, kaj mi duhovniki smemo in česa ne smemo."

"Toda, gospod župnik, gospa ni rekla, da se morajo procesije takoj začeti. Kakor sem jaz razumela njene besede, je gospa govorila o procesijah, ki se bodo vršile v prihodnosti."

Odgovor je bil jako na mestu in župnik ni vedel, ali ima pred seboj zvito prefriganko, ki izvrstno igra svojo vlogo, ali je pa morda le nekaj res, kar govori. Čeravno je zelo neprijazno in nekam jezno gledal na dekletce, je ostala popolnoma mirna in z zaupljivimi očmi gledala vanj. Resno ji reče: "Zadnji čas je, da se vsa zadeva razjasni. Ti gospej povej, naj ona določno govori, kaj hoče. Tudi mora povedati, kdo je. Ti praviš, da se njene noge dotikajo rožnega grma. Jaz zahtevam, ako gospa hoče sodelovanja lurškega župnika, naj da ta-

ko znamenje, da mu morem verjeti. Reci ji: ako bo oni rožni grm pod njenimi nogami sedaj pozimi ozelenel in zacvetel, bom jaz verjel, kar pripoveduješ, in bom šel s teboj k masabielskim skalam.

Župnik je bil že kolikor toliko premagan in vedno bolj se ga je pollaščala slutnja, da mora biti v teh prikazovanjih nekaj posebnega. Sklenil je, da pojde do škofa v Tarbes in ga poprosi navodil. Škof Laurence ga je poslušal, toda bil je glede popisanih dogodkov ravnodušen in ni hotel nič govoriti o tem, kar mu je pripovedoval g. Peyramale. On bi bil lahko izbral previdne može v komisijo, ki naj bi zadevo preiskali, a ni hotel niti slišati o lurških prikazovanjih.

Tako so prešli trije meseci. Ker so pa dobri in previdni možje venomer zahtevali škofijsko komisijo, je škof dovolil in je dal resna navodila.

Preiskavanje se je vršilo zelo modro in počasi. Hladnokrvno so poslušali razne priče, ki so bile zaslišane zaradi dozdevnih čudežnih ozdravljenj. Zabeležili so sicer vse izjave, a se niso izrazili ne za, ne proti. Zaslišali so tudi Bernardko, ki je morala priseči, da bo govorila resnico. Šli so k jami in ondi vse preiskali. Ž njimi so bili trije zdravniki, ki so skušali vse dogodke naravno razložiti. Posebno so se trudili, da bi čudovit sij, ki je pri zamaknenju odseval z Bernardkinega obraza, pojasnili po naravnem potu. Mnogokrat je bila Bernardka pri jami, ko so ondi zaslišavali priče, in tudi ona je morala zopet in zopet pripovedovati. Najbolj so se zanimali za studenček. Izpraševali so ljudi, ki so poznali ta kraj, če so videli kedaj kapljati vodo po skalah. Vsi so enoglasno potrdili, da je bil kraj, kjer izvira studenec, popolnoma suh, niti ni misliti, da bi bil pod zemljo skrit do onega trenutka, ko je Bernardka začela z roko grebsti in je napravila jamico, ki se je takoj natančno napolnila z vodo. Čudežna o-

zdravljenja z rabo te vode so strogo preiskali. Šli so ti gospodje na razne kraje francoske dežele, da vidijo razne ozdravljence in jih zaslišijo. Popraševali so pa tudi zdravnike, ki so dotične čudežno ozdravljene bolnike zdravili. O kateremkoli bolniku so izjavili zdravniki, da je lahko na naravni način ozdravel, se sploh niso več zmenili zanj.

V tej komisiji je bil tudi praktičen, izveden zdravnik Dr. Vergez, vseučiliški profesor na medicinskem oddelku v Montpellier. Vsa poročila raznih raziskavačev so njemu izročili. Zelo se je čudil, ko je bral poročila o takih boleznih, na katere ni nikdar v svoji dolgoletni praksi naletel.

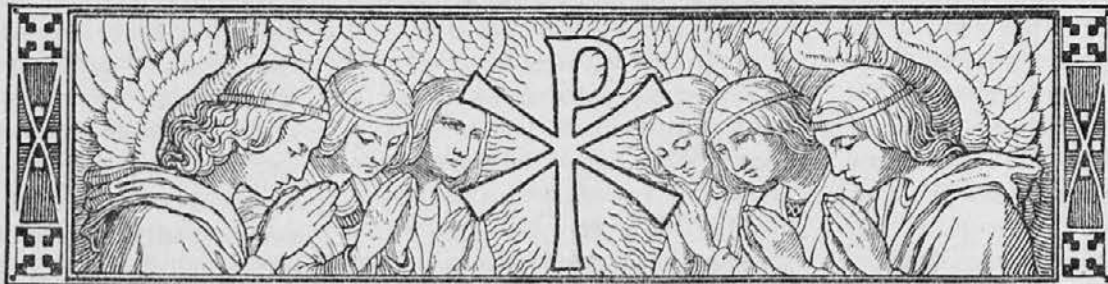
Razdelili je vse te bolezni in slučaje v tri dele: prvi so taki, ki imajo nadnaravni značaj, drugi so, ki se precej približujejo nadnaravnim dogodkom in tretji, ki se lahko čisto naravno pojasnijo. Komisija in ta zdravnik so se natančno zanimali le za prve, nadnaravne slučaje, pa tudi izmed teh so pozornost obrnili le na najbolj važne in imenitne, zlasti na one, ki so se leta 1858. dogodili.

Ta komisija je vršila svoje delo štiri leta in šele po štirih letih je škof javno priobčil njen uspeh.

Iz tega je razvidno, da cerkvena oblast jako modro in previdno ravna, kadar se kaj izrednega in čudovitega dogodi. Kadar pa natančno preišče in spozna v raznih slučajih nadnaravno moč, pa izpodbuja vernike, naj gredo s svojo materjo in Boga hvalijo, ker je zopet pokazal svetu svojo moč in dobroto.

Natančne so bile preiskave glede lurških dogodkov in to je bilo prav, da ne morejo nasprotniki očitati Cerкви, da je lahkoverna. Niso se zlepa uklonili ljudskemu mnenju ne duhovniki in ne škof. Ko so pa spoznali ves razvoj in čutili, da tukaj dela nadnaravna moč in da se je res prikazovala Marija, so pa delali z vnemo za čast božjo in poveličanje Matere božje Marije. (Dalje prih.)

Častna straža pred Najsvetejšim.

PRIPRAVA ZA SPREJEM GOSTOV EVHARISTIČNEGA KONGRESA.

Rev. J. Plaznik:

SEMINDVAJSETI evharistični kongres v mestu Chicago se bo razločeval od vsakega drugega zborovanja ali konvencije,

kar so jih še kedaj imeli v našem mestu. Namen tega kongresa je čisto nematerijalen, duhoven.

Ker je namen samo pobožnost, bi kdo morda mislil, da je vse, kar je treba pripraviti, le dušno razpoloženje; to pa ni tako. Človek ne sestoji samo iz duše, ampak ima tudi telo. Kamorkoli gre, je treba poskrbeti tudi za telesne potrebe. Skrb za telesne potrebe je velika naloga posebnega odbora, ki ima s svojimi pododbori posebno skrb za to. Če bi gostje morali sami skrbeti za prevoz, hrano, stanovanje in vse drugo, bi imeli le malo časa za duševne reči. Če ne bo vse prej pripravljeno, ne bodo imeli gostje, ki pridejo počastiti presveto Rešnje Telo, časa, da bi dosegli to, zavoljo česar so prišli.

Treba je pomniti, da ne bo prišlo v naše mesto samo tisoč gostov, ampak na stotisoče in najbrž okrog dva milijona. Vse bo urejeno v najkrajšem času. Vsaka župnija ima nalogo, da prekrbi določeno število stanovanj. Na hotele ne smemo računati. Bili so najeti že lansko leto. Ta članek je prestavljen iz lista "The New World," uradnega lista na-

cago. Tu bo največja množica; zakaj vsakdo bo hotel videti procesijo.

Procesija se bo pričela v lepi kolonijalni kapeli, ki načeljuje vsem stavbam. Vila se bo po potu ob jezeru, nekako dve milj daleč. Semeniška poslopja so že dovršena. Letos je v semenišču okoli 300 dijakov. Kardinali, nadškofje in škofje bodo stanovali v semeniških sobah, ki jih je okrog 500. Pričakujejo nekako tri tisoč duše nadškofije, s tem namenom, da opozori Slovence na velikost tega kongresa; naj se spomnijo, da so se delale priprave že pred dvema leti in da je že skrajno vse urejeno. Določeno je že, koliko gostov bo prišlo iz stare domovine in kje bodo stanovali. S tem člankom hočem opozoriti naše rojake, da je skrajni čas za vsakogar, kdor ne živi blizu naše metropole, da si preskrbi stanovanje sedaj. Kdor ima prijatelje, znance in sorodnike v mestu Chicago, naj se sedaj domeni ž njimi.

Največ gostov, kar jih je kedaj prišlo v Chicago, je bilo za časa svetovne Kolumbove razstave; tedaj je bilo en dan nekako dvestopetdeset tisoč gostov. Zato bo morda kdo mislil, da sedaj pretiravamo, toda po vseh poročilih in znamenjih smemo računati na velikansko število.

Premislimo najprej sledeče dejstvo: Na svetovnem evharistič-

nem kongresu v Montrealu v Kanadi leta 1910. je bilo nekako sedemstopetdeset tisoč gostov. Montreal je imel tedaj nekako 400,000 prebivalcev, Chicago jih pa ima nad tri milijone; vsaj ena tretjina je katoliška.

Chicago bo velika privlačna sila. Chicago dela vse v velikem obsegu in sama velikost bo privlačevala obiskovalce. Ljudje se ne bodo bali priti zaradi postrežbe, kakoršne jim ne more dati manjše mesto. Katoličanov je nad milijon, spadajo k vsem različnim narodnostim, ki imajo znance in prijatelje po vsem svetu. Chicago ima večja in boljše organizirana društva, ki znajo dobro oglašati. V Chicago se pride lažje kakor v katerokoli mesto na svetu, ker je največje železniško središče sveta. Ima tudi največ in največja predmestja. Pomislimo samo, da je dvoje predmestji, vsako izmed teh ima nad štirideset tisoč prebivalcev. In to sta v primeri s Chicago samo vasi.

Odkar se je razširila vest, da bomo imeli letos mednarodni evharistični kongres, so vedno prihajala poročila iz vseh delov sveta, od duhovnikov in laikov, v kolikem številu se bodo udeležili. Sprva so bila poročila nejasna. Najprej so povpraševali; potem so naznanjali da se bodo udeležile cele množice in prosijo, da bi se prostor prihranil zanje. Pri-

šla so pozneje natančna poročila, da organizujejo velika romanja na Nemškem, Francoskem, v Italiji, na Angleškem, Irskem, Čehoslovaškem, v južni Ameriki, Meksiki, Kanadi in celo v Avstraliji. V nekaterih škofijah celo več duhovnikov v eni sami škofiji organizira romanja.

Katoliški listi ne samo oznanjajo kongres, ampak tudi organizujejo romanja. Vse potniške pisarne in potovalne agenture oglašajo kongres in zbirajo romarje. Železnice in parobrodi se za kongres zelo zanimajo in bodo kmalu izdali plakate.

Sporočili so nam že meseca avgusta lanskega leta, da so že parobrodi najeti, kateri bodo prinesli romarje na naše obale. Nemški katoličani imajo najeta dva parnika. Cenitev števila udeležencev ima torej trdno podlago, ne samo domnevanja.

Ali bo mesto Chicago pripravljeno na toliko množico? Ali bo mogoče dobiti zanje stanovanje in hrano? Ali bodo prevozna sredstva zadostna? To so vprašanja, ki si jih morda stavi čitatelj. Mesto BO pripravljeno, da jim zakaliče: **Dobrodošli!** Da dela Chicago vse v velikem obsegu, se bo pokazalo tudi tedaj. Na vsa ta vprašanja lahko odgovori s svojim geslom: I WILL (hočem, bom).

Chicago je veliko mesto, ne samo po obsegu in številu prebivalstva, ampak tudi po gostoljubnosti; odprlo bo vrata vsem ne samo kot obiskovalcem, ampak kot **gostom**. Pod spretnim vodstvom njegove eminence, kardinala Mundeleina, ki je poznan kot izvrsten organizator, že dolgo delujejo razni odbori. Delo imajo na skrbi sledeči odbori: Glavni stan, oglaševanje, okraševanje, godba, zgodovinski zapiski, procesija, spovedi in obhajila, razstave, splošne seje, okrajne seje, prevažanje, stanovanje, zdravstveno stanje, sprejem, komisarijat, zborovanja; za vsako teh del je poseben odbor na delu.

Glavni uradniki vseh večjih železniških in parobrodskih družb so vedno v stiku z odborom za prevažanje, da se zagotovi vsa udobnost na potovanju. Vse je v redu, kar se tiče lokalne transportacije, kakor so: električne železnice, avtomobili in avtobusi.

Ko dojde gost v Chicago, ne bo prepuščen samemu sebi, ako sam tega ne želi; sprejel ga bo odbor za sprejemanje gostov. Odborniki bodo imeli posebne znake. Vse železniške in parobrodne družbe bodo imele posebne brezplačne urade, ki bodo nastavljeni tudi ob vseh glavnih cestah vodečih v Chicago. Porstovoljci, člani katoliških društev, bodo dajali podrobnejša pojasnila.

Obiskovalci bodo preskrbljeni z vsem potrebnim, vendar je najbolje, da vsak prej uredi za vse, kar potrebuje, sicer bo delal odboru skrbi in sitnosti.

Kakšne udobnosti ima Chicago? Hoteli imajo sedaj prostora za 75,000 nestalnih gostov; meseca junija bo prostora za 10,000 več. Veliko hotelov je v predmestjih. Med kongresom ne bo v mestu nikakega drugega zborovanja ali konvencije. Tako bo ves prostor prihranjen samo za obiskovalce kongresa.

Vsa župnišča v mestu in predmestjih bodo pripravljena za duhovnike. Samostani in verski zavodi bodo sprejemali redovnice. V več ko tristo župnijah v mestu so osnovali pododbore, ki bodo preskrbeli stanovanja po posameznih hišah. Vsi ti prostori so registrirani v glavnem uradu in vse podrobne informacije, kakor cena in narodnost gostov.

Mislijo tudi napraviti stanovanja iz Pullmanovih vozov (spalni železniški vozovi), ki bodo goste pripeljali; vozove bodo porinili na stranske tire in napravili "Pullman-park." Jedilni vozovi bodo v sredini. Gostje bodo lahko šli iz enega voza v drugega, dokler ne najdejo pripravnega prostora. Motorni omnibusi bodo vozili od vozov na kongres.

Tudi parniki, ki bodo prispeli s potniki, so najeti v isti namen. To bodo plavajoči hoteli. Odboru so tudi ponudili nekaj popolnoma opremljenih šotorov v gozdni rezervaciji blizu Mundeleina. Ti šotori so dovolj veliki za 5000 ljudi.

Postelje se bodo dobile v verskih zavodih, vseučiliških, akademijah, ki jih je nad štiristo. Nekatere imajo postelje za sto oseb, nekatere za tisoč. Ako bo potrebno, bodo napravili prenočišča v šolah in župnijskih dvoranah.

Odbor bo imel pri roki na tisoče postelj. Preštete so vse sobe in postelje. Odbor misli, da je bolje pripraviti preveč nego premalo.

Drugo vprašanje, ki ga je bilo treba rešiti, je bilo: Kje bomo jedli? V Chicago se stekajo vsi viri živil in je nekako skladišče živil, ki se lahko vsak čas razdeli; kar je sedaj potrebno, je to, da jih lahko v najkrajšem času dobimo. V mestu je 7533 prodajalen z živili na debelo in drobno. Te prodajalne so opozorili, naj bodo pripravljene.

Razven velikih hotelov, restavrantov, kavaren, društvenih jedilnic itd., bodo nastavljene še posebne jedilnice tam, kjer bo največja množica zbrana, n. pr. na vojaškem polju.

Razen takih shodov, kjer se bo razpravljalo največ o sveti Evharistiji in krščanski družini, bo večina shodov na prostem, v stadiju, na vojaškem polju, in na semeniškem prostoru v Mundelein, kakih 40 milj severno od mesta Chihovnikov. Nas domačih je okrog 1100. Vse je treba prehraniti; vsaj enkrat morajo jesti tisti dan.

Kako bo ta množica prišla? Z avtomobili, z železnico; dve železnici sta: Soo Line in Chicago, Milwaukee & St. Paul; električna železnica; North Shore. Nad tisoč akrov prostora bo samo za avtomobile. So nemale skrbi, če kdo hoče, da bo prišlo tisto jutro tja nad pol milijona ljudi. Vožnja in hoja okrog jezera jim bo poostrila tek. Da bo vse v redu,

da bo preskrbljeno za množico, da bodo zdravstvene razmere v pravem redu, da bo ta množica prišla v Mundelein in zopet v Chicago, vse to so naloge, ki so dale veliko dela, vendar upajo, da so že dovoljno rešene.

Veliko je še drugih težav in skrbi. Vse to je pa dal objaviti odbor za stanovanja; naj vsakdo vidi, da hoče biti mesto Chicago zelo gostoljubno.

Njegova eminenca kardinal Mundelein je po teh odborih po-

vabil ves svet, naj se nam pridruži. Pokažimo javno, da ljubimo Jezusa v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa. Naši katoličani zagotavljajo svoje goste, da bodo zadovoljni in se bodo pri nas dobro počutili.

Apostolstvo molitve.

Mesečni namen za mesec februar:
Obramba svete cerkve proti skrivnim društvom.

Znano je, da so v Evropi delovala skrivna društva zadnjih dvesto let, da bi uničila katoliško cerkev. Pod krinko dobrodelnosti zbirajo moče iz vseh krajev in izmed vseh verskih sekt in jih združujejo v mednarodno organizacijo. Člani se pod prisego zavežejo, da bodo storili vse, kar jim zapovedo najvišji uradniki.

Prostozidarji so nam dovolj znani. Ti so se vedno bojevali proti katoliški cerkvi. Znana nam je afera v državi Oregon. Dosegli so, da je bila napravljena postava, s katero se zatro vse katoliške šole; račun jim je zmešalo le najvišje sodišče, ker je proglasilo tako postavu za protustavno. Isto so že dvakrat skušali doseči v državi Michigan. Na konvenciji škotskih prostozidarjev na vzhodu so lansko leto rekli, da ta boj še nikakor ni končan, ampak se je šele pričel.

Kdo še ni slišal o naših ku-kluks-klanah? Njihov namen — in ne skrit — je, da se bojujejo zoper katoliško cerkev. V njihovih cirkularjih, katere trosijo na široko, beremo odgovore na vprašanje: zakaj sem klan? Ker vidim veliko belo pošast, kako stega roke iz Italije in si hoče podvreči Ameriko; ker so katoličani tuji in ne morejo postati pravi državljani, ker delajo za tujega vladarja; ker nas katoličani hočejo s silo požreti; ker delujejo katoličani zoper ustavo Združenih držav, in še več podobnih laži. Edino, kar klani govore med seboj, je to, da no, kar klani govore med seboj, je to, da zabavljajo na katoličane, na shodih sramote samostane in vse, kar je katoličanu drago. Sicer pravijo, da so ravno tako zaper Jude in črnce, kar je pa samo slepilo. V svojo sredo sprejmejo tudi Juda in črnca. Judu bodo rekli, naj se jim pridruži, da so samo proti katoličanom in črncom. Zamorecu pa pravijo, da se bojujejo le proti katoličanom in Judom. Ne bojujejo se samo proti tujcem; to jasno kaže dejstvo, da ustanavljajo podružnice po tujih deželah.

Kdo je začel v Ameriki prohibicijo? Sovražniki katoliške vere. Uničiti so hoteli najprej sveto mašo. Mislili so, da bodo takoj dosegli, da bo vino popolnoma prepovedano; če pa že tega takoj ne dosežejo, store vsaj prvi korak. Lansko leto so mislili v državi Colorado, da so storili že tudi drugi korak. Ko je bil vstoličen novi governor, se je takoj izrazil, da bo vsako vino protipostavno,

tudi mašno. Vsa stvar seveda ni šla tako gladko, kot je človeče mislil.

Veliko se čuje zopet o umrli A. P. A. družbi; bila je ena prvih v Združenih državah, ki je javno napovedala vojsko katoličanstvu.

Tako vidimo, da se skrivna in poljavna društva vedno bojujejo zoper Kristusovo cerkev. Ko je eno tako društvo potisnjeno k steni, zraste drugo, ali bolje: pride na dan pod drugim imenom in drugačno krako.

Cerkve bi ne izpolnjevala svoje svete dolžnosti, če bi ne svarila svojih članov pred takimi društvi; naložila je velike kazni takim, kateri bi ne ubogali njene zapovedi in se pridružili takim društvom, pa naj poslušajo pod kakršnokoli pretvezo.

Vsakdo ve, da je najlaže vzdrževati katerokoli društvo, če se uredi kot podporno društvo, ker bo vsakdo gledal za napredek društva, kateremu izroča svoj denar. Je pa tudi podporno društvo najboljša vaba za nove člane. Če bi kdo kaj oporekal, mu povedo, da je društvo samo in pred vsem bratsko, podporno.

Taka društva so postala za nekatere ljudi prava verska sekta. Njihova vera zahteva, da zanikujejo vse, kar je Jezus Kristus razodel. Njim se imamo zahvaliti za brezbriznost milijonov, ker uče, da je ena vera ravno tako dobra, kakor druga, zavržejo le Kristusa in njegovo cerkev.

Molitev vsakdanjega jutranjega namena:

O presveto Srce Jezusovo, po rokah prečiste Device Marije ti darujem vse molitve, dela in trpljenja današnjega dne v spravo za vse žalitve, ki jih trpiš v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa, in za obrambo svete cerkve proti skrivnim društvom.

MESEČNI NAMEN ZA MAREC: SKANDINAVIJA IN BALTSKI NARODI.*

Ali se še spominjate, kaj je geslo Apostolstva molitve? "Pridi k nam Tvoje kraljestvo!" — Ali še veste, kaj je namen

* Ker smo zadnjič pomotoma prinesli napačen namen, sta danes dva. Nadalje bo vedno za naslednji mesec.

Rev. John Plaznik.

Apostolstva? Razširjati božje kraljestvo na zemlji in tako privedi k božjemu Srcu izgubljene ovčice, ki tavajo v smrtni senci zmot in krivoverstva. Saj je tudi zanje Zveličar pretil svojo dragoceno kri.

Posebni namen Apostolstva za mesec marec je, da molimo za Skandinavijo in baltske narode. Nekateri od teh narodov so nam dobro znani. Menda ni nikogar v Ameriki, ki bi ne poznal Švedov. Kako zagrizeno ljudstvo je to! Morda je v nekaterih ozirih zelo olikano, ali kadar zanese pogovor na katoličane, ne pozna Šved meje surovosti in nima nič sramu. Človek bi si komaj mogel izmisliti imena, ki z njimi obkladajo katoliško cerkev. Domisljajo se vsega, o čemer upajo, da bi ji utegnili škodovati. In kako goreči so za to svoje pogubno delo! Poznam take, ki puste delo, svoje življenjsko delo, in hodijo od hiše do hiše sramotit katoliško cerkev. Da bi jo pač mi s toliko vnemo branili, kot jo oni preganjajo!

Po veri so večinoma metodisti. Kdo teh ne pozna? Vse zlo, ki se nabira v Ameriki zoper katoliško cerkev, ima svoj začetek pri metodistih. Začeli so prohibicijo, da zatro sveto mašo. Klani imajo največ članov pri metodistih in imajo seje v njihovih cerkvah.

Poznamo tudi Fince zavoljo njihovega socializma.

Ali pa ni tudi teh narodov ustvaril Bog in jih odrešil s svojo dragoceno krvjo? In vendar se zdi, da so danes daleč od Boga. Njihovi predniki so bili tako nesrečni, da so zašli v krivo vero in sinovi hodijo za njimi po krivih potih. Ni tega toliko kriva hudobnost kot zmeta.

V marcu bomo torej molili za izpreobrnitev teh narodov. Ta naša molitev bo Bogu prav gotovo zelo ljuba. Gospod se bo usmilil njih in nas, saj nam obeta naš Zveličar: "Bodite usmiljeni in boste usmiljenje dosegli."

Molitev vsakdanjega jutranjega namena:

O presveto Srce Jezusovo, po rokah prečiste Device Marije ti darujem vse molitve, dela in trpljenja današnjega dne v spravo za vse žalitve, ki jih trpiš v zakramentu presv. Rešnjega Telesa, in za izpreobrnitev Skandinavije in baltskih narodov.

Razlaga sv. maše.

(Dalje.)

Po raznih virih priredil
Rev. Jos. Pollak.

7. Sv. maša — prava daritev.

REDIŠČE in krona odrešenja je bila Jezusova smrt na križu, s katero so bile izpopolnjene in dovršene vse daritve stare zaveze.

Ko je Gospod v strašnih mukah na križu umrl, se je zagrinjalo v tempeljnu pretrgalo od vrha do tal v znamenje, da je minula stara in se je pričela nova zaveza. S staro zavezo so pa prenehale tudi vse njene daritve, kakor otemne zvezde, ko se prikaže sonce na nebeškem oboku. Ker si pa ne moremo misliti bogoslužja brez daritve, zato tudi nova zaveza ni smela ostati brez nje. Ker je pa nova zaveza najpopolnejša zaveza, zato mora imeti tudi najpopolnejšo daritev.

Predpodoba sv. maše je bila v stari zavezi Melkizedekova daritev, pri kateri je ta pobožni kralj Bogu daroval kruh in vino. V 109. psalmu imenuje psalmist Kristusa duhovnika po Melkizedekovem redu na vekomaj. Ni torej dosti, da se je daroval enkrat, darovati se mora na vekomaj pod podobo kruha in vina. To daritev je jasno napovedal prerok Malahija rekoč: **"Nimam veselja nad vami, pravi gospod vojskinih trum, in daru ne bom sprejemal iz vaših rok. Zakaj od solnčnega vzhoda do zahoda bo moje ime veliko med narodi."** (Mal. 1, 10, 11.) Sv. očetje uče soglasno in ž njimi sv. tridentinski cerkveni zbor, da je te besede umeti o daritvi sv. maše. S temi besedami napoveduje Malahija, da bodo odpravljene starozakonske daritve. Obenem pa napoveduje novo službo božjo, z novo, čisto, nekrvavo, Bogu popolnoma všečno daritvijo, ki ne more biti nič drugega, kakor daritev sv. maše.

Prerokba pa napoveduje tudi način daritve, ko pravi: "Na vseh

krajih se bo darovala in čista daritev se bo opravljala v mojem imenu." Hebrejski izvirnik pravi "minha," to je jedilna, nekrvava daritev. Te besede torej ne morejo veljati o daritvi na križu, ker je bila to krvava daritev in se je darovala le enkrat in na enem kraju. Sv. maša ima pa res vsa znamenja, katera je napovedal prerok.

Obljubo, ki jo je dal Gospod po preroku, je pri zadnji večerji izpolnil, ko je v spomin svoje krvave daritve postavil nekrvavo daritev pod podobo kruha in vina in je zapovedal, da se ima ta daritev ponavljati do konca sveta. To daritev imenujemo daritev sv. maše.

Preden se je ločil od svojih, jih je pri zadnji večerji ljubeznivo pogostil. Jedli so velikonočno jagnje v spomin odrešenja izraelskega naroda iz egiptovske sužnosti. Jezus Kristus se je pripravil k neprimerno višjemu odrešenju, kakor je bila rešitev iz egiptovske sužnosti, k odrešenju vsega človeškega rodu od greha in smrti. Kakor je dal Mozes po božjem povelju zapoved, da se mora jesti velikonočno jagnje v spomin na rešitev izraelskega ljudstva iz Egipta, tako hoče tudi Jezus postaviti gostijo, nebeško večerjo, v spomin na rešitev iz sužnosti greha in pekla. Po zadnji večerji vzame Kristus kruh v svoje častitljive roke, obrne oči proti nebu k svojemu nebeškemu Očetu, ga zahvali, posveti kruh, ga razlomi in da apostolom, rekoč: "Vzemite in jejte, to je moje telo, katero bo za vas dano; to storite v moj spomin!" Potem vzame Jezus kelih z vinom v svoje svete roke, zahvali zopet svojega nebeškega Očeta, posveti kelih, ga poda apostolom, rekoč: "Pijte iz njega vsi! Zakaj to je moja kri nove zaveze, katera bo za vas in veliko njih prelita v odpuščenje grehov." Apostoli so

vzeli razlomljene podobe kruha iz Jezusovih rok in so jedli; vzeli so tudi kelih in so pili iz njega.

Kar so pa apostoli jedli, ni bil več kruh, ampak bilo je Jezusovo telo; kar so pili, ni bilo več vino, ampak bila je Jezusova Rešnja Kri. Jezus je namreč s svojimi vsemogočnimi besedami, ki jih je izrekel nad kruhom in vinom, storil velik čudež: kruh je izpremenil v ravno isto svoje telo, ki je bilo drugi dan na križu za nas umorjeno. Vino je spremenil v ravno tisto kri, ki jo je za nas pretil drugi dan. Le **podobi** kruha in vina sta ostali neizpremenjeni.

Lepe so besede, ki jih je govoril sv. Andrej poganskemu oblastniku, ki ga je opominjal, naj daruje bogovom. Sv. apostol mu je rekel: "Vsak dan darujem vsegamogočnemu Bogu živo daritev, vsak dan darujem na oltarju križa (to je: na oltarju, ki je namesto križa) Bogu neomadeževano Jagnje. To Jagnje ostane vedno nepoškodovano in živo, akoravno je verno ljudstvo njegovo telo in pije njegovo kri." Sv. apostol jasno uči, da je sv. maša prava daritev, in isto uče sv. očetje.

Pri sv. maši najdemo vse, kar je k daritvi potrebno. Vidni dar je Jezus Kristus pod podobo kruha in vina. Pravi duhovnik, ki daruje, je Jezus Kristus sam. Mašnikov se poslužuje le kot orodja. Dar se pa s tem nekako uniči, ker se tako daleč poniža, da se skrije pod mrtve podobe kruha in vina in se postavi v stan jedi in pijače. "Na križu je bilo skrito božanstvo, tukaj pa človeštvo skrito je," tako poje cerkvena pesem. Ponižanje Kristusovo v zakramentu sv. Rešnjega Telesa je v nekem oziru celo večje, kakor ponižanje njegovo na križu. Iz vsega tega spoznamo, da je sv. maša resnična, prava daritev. To je verska resnica. Sv. Cerkev izobči vsakega, kdor bi to resnico tajil.

8. Zakaj je postavil Jezus daritev sv. maše?

1. Prvi odgovor na to vprašanje smo že dali v prejšnjem poglavju, namreč zato, da je zapustil svoji Cerkvi pravo in resnično daritev, ki ima, kakor Cerkev sama, ostati do konca sveta.

2. Zato, da ostane vedno v Jezusovi cerkvi spomin na križu opravljene daritve. Kolika sreča nam je došla po Jezusovi daritvi na križu! S to svojo krvavo daritvijo je zadostil Jezus razžaljeni pravici božji, nas je rešil oblasti hudičeve in večnega pogubljenja ter nam zopet pridobil prijaznost in ljubezen božjo! S to daritvijo nam je zopet odklenil vrata v nebeško veselje, katero nam je zaprl izvirni greh. Ali tedaj ne zasluži Jezusova daritev, da se je hvaležno spominjamo noč in dan? In glej, Jezus sam je preskrbel v svoji neizmerni ljubezni, da je ne pozabimo.

3. Zato, da se udeležujemo z daritvijo sv. maše sadu in zaslužnja na križu opravljene daritve. Pri sv. maši nam Kristus ne pridobiva novih dobrot in milosti, ker nam je zaslužil s krvavo daritvijo na križu, kar potrebujemo za dušo in telo. Pri sv. maši nam naklanja Jezus po meri naše vrednosti le tiste milosti in dobrote, ki nam jih je pridobil in zaslužil od svojega nebeškega Očeta s svojo smrtjo na križu.

4. Sv. Bernard piše: "Preveliki ljubezni našega Zveličarja ni še bilo zadosti, da je dal za nas svoje življenje, ta njegova ljubezen ga je marveč prisilila pred smrtjo, da se nam je samega sebe zapustil v našo hrano. Jezus je postavil daritev sv. maše takrat, ko je slovo jemal od svojih apostolov v znamenje, da želi z nami ostati, med nami prebivati pod podobo kruha in vina, nasičevati naše duše s svojim telesom in jih napajati s svojo krvjo. Res, Jezus je ljubil svoje, ki so bili na svetu, ljubil jih je do konca. Kdo naj bi se Jezusovi neskončni ljubezni do njegovih ne čudil? Umi-

SLEDEČA NAŠA KAT. DRUŠTVA SO DOSLEJ USTANOVNIKI SAMOSTANA IN KOLEGIJA MARIJE POMAGAJ v Lemontu*

1. Dr. Marije Magdalene, št. 162. KSKJ., Cleveland, O. \$225.00
2. Dr. Srca Marije St. (sam.), Clev., O..... 225.00
3. Dr. Sv. Ane, št. 4. SDZ., Clevela'd, O. 250.00
4. Dr. Marije Pomag. št. 78. Chicago, Ill. 235.00
5. Dr. sv. Štefana, št. 1. KSKJ., Chicago 329.27

SLEDEČA NAŠA KAT. DRUŠTVA SO DOSLEJ ČLANI APOST. SV. FRANČIŠKA:

1. Vsa, ki so ob enem ustanovniki.
2. Materno društvo, Alexander, Pa., \$25.00.
3. Dr. sv. Jeronima, št. 153. KSKJ., Cannonsb'g, Pa. \$11.00.
4. Dr. sv. Ane kat. borštarnic, Joliet, Ill., \$10.00.
5. Dr. sv. Ane, št. 170. KSK. Jed., Chicago, Ill., \$20.00.
6. Dr. sv. Ane, št. 123. KSKJ., Bridgeport, O., \$10.00.
7. Dr. preč. Srca Mar., št.111. KSKJ., Barberton, O., \$50.00.
8. Dr. sv. Vida, št. 25. KSKJ., Cleveland, O., \$18.00.
9. Dr. sv. Jožefa, št. 112. K. SKJ., Ely, Minn., \$10.00.
10. Dr. sv. Ane, št. 120. KSKJ., Forest City, Pa., \$13.00.
11. Dr. sv. Družine, št. 5. DSD., Ottawa, Ill., \$10.00.
12. Dr. sv. Neže kat. borštarnic, Chicago, Ill. \$10.00.
13. Dr. sv. Ivana Krst., št. 13. DSD., Chicago, Ill., \$144.00.
14. Dr. presv. Srca Jezus., št. 177., Chesterton, Ind., \$11.00.
15. Dr. sv. Valentina, št. 145. KSKJ., Beaver Falls, Pa.
16. Dr. sv. Cirila in Metoda, št. 4., Tower, Minn.
17. Dr. sv. Jožefa, št. 110. KS. KJ., Barberton, O.

* S tem popravljamo zadnje pomanjkljivo poročilo.

val jim je noge, ljubeznivo je jemal od svojih slovo, učil in tolažil jih je, šel je zanje v grenko smrt in vrhu tega je zapustil samega sebe svojim v zastavo ljubezni. Kaj takega si izmisliti in storiti je mogla le Jezusova ljubezen. Tudi nas ljubi Jezus tako nezmerno. Kaj pa mi — ali ljubimo tudi mi njega?

9. Sadovi sv. maše.

Vrednost sv. maše je neskončna, ker se pri njej daruje sam Bog in človek Jezus Kristus. Učinek sv. maše je v tem, da je čistilna, zahvalna, spravna in prosilna daritev. Ker je pri vsaki sv. maši Kristus najvišji duhovnik in ob enem dar, zato doseže vsaka sv. maša svoj namen, najsi je duhovnik, ki mašuje, vreden ali ne. Ta učinek sv. maše se imenuje njen **bistveni sad**. V koliki meri pa se mašnik in verniki udeležujejo tega sadu, je odvisno od njihove vrednosti in pobožnosti.

Razločujemo trojni sad sv. maše:

1. **Splošni sad**, katerega smo vsi deležni, ker je sv. maša ponovitev daritve na križu, ki je bila opravljena za vse ljudi. Sv. Janez piše: "Jezus Kristus je sprava za naše grehe, pa ne samo za naše, ampak tudi za grehe vsega sveta." (1 Jan. 2, 2.) Prav zato pa tudi sv. Pavel piše Timoteju: "Prosim vas tedaj pred vsemi rečmi, da naj se opravljajo prošnje, molitve, priporočanje in zahvaljevanje za vse ljudi, za kralje in oblastnike, da bi mirno in pokojno živeli v vsej pobožnosti in čistosti; zakaj to je dobro in všečno pred Bogom, našim Zveličarjem, ki hoče, da bi bili vsi ljudje zveličani in bi prišli k spoznanju resnice." (1. Tim. 2, 1-4.)

(Dalje prih.)

Bratje, odpirajmo vrata slovenskih hiš, kjer še ni tega klica, da more še tja, še tam klicati mesec za mesecem: "Ave Maria! Ave Maria!" šd tam vlivati v ranjena srca sladki balzam materine tolažbe! še tam slovenskim trpinom brisati solzel

S frančiškanskih vrtov.

Svetniški sin sv. Frančiška.

P. A. A., O. F. M.

NE 26. maja l. l. je umrl v Mariboru v Sloveniji P. Kalist Heric, jubilat in zlatomašnik frančiškanskega reda; rojen je bil 8. marca 1850 o polnoči v Vučji vasi in krščen še isto jutro ob 9. uri na ime Jožef v župnijski cerkvi Sv. Križa pri Ljutomeru; v frančiškanski red je vstopil 7. septembra 1868. v štajerski provinciji, ki je bila tisti čas združena s severno tirolsko provincijo; v mašnika je bil posvečen 25. oktobra 1872. l. v Tridentu na Tirolskem.

"Svetnik je umrl," je šlo od ust do ust, ko se je raznesla žalostna vest, da je v Gospodu zaspal obče spoštovani velezaslužni redovnik, P. Kalist.

Kdor je imel kedaj priliko občevati s tem izrednim možem, mu je brez dvojbe ostal v neizbrisnem spominu. Vsa njegova zunanost — njegova postava, njegov prosojno blede obraz, prijazna, pa prepričevalna beseda — vse je razodevalo, da prebiva v tem telesu velika, plemenita in nesebična duša, ki ne išče družega, ko božjo čast in zveličanje neumrjoh duš.

Blagi pokojnik je bil mož molitve, dela in zatajevanja, mož obširnega znanja in globoke, otroške ponižnosti, velik častilec ubogih duš v vicah in brezmadežne Device Marije.

Njegovo življensko delo je bila zgraditev bazilike Matere Mi-

losti in novega samostana, ki ga je pričel 24. junija 1892 in dovršil 11. avgusta 1900. Pri tem ogromnem delu je pokazal občudovanja vredno voljo in vztrajnost, pa tudi neomajno zaupanje v molitev in božjo previdnost. Ni se ustrašil nepričakovanih, velikih ovir. Začel je s tako majhnimi sredstvi, da so vsi mislili, da mu ne bo mogoče dela dovršiti. Ko je bil večji del samostana v 11 mesecih dograjen, je zmanjkalo denarja, toda poguma P. Kolistu ni zmanjkalo. Dal je podreti staro cerkvico in brez sredstev začel zidati novo. Vse je srečno dokončal in tudi plačal z milodari, ki so sproti dotekali. Zato je pisal skozi več let pozno v noč in se pismeno zahvaljeval za vsak količkaj znaten dar.

40 let je zgledno opravljal službo župnijskega upravitelja in bil neumoren na pridiznici in v spovednici. Mnogo let je imel sam vse postne in majniške pridige, zraven pa še devetdnevnic na čast sv. Jožefu, presv. Srcu Jezusovemu in Brezmadežni. 30 let je pridigal ves mesec november vsak dan slovenski in nemški o ubogih dušah v vicah.

Bral je neverjetno veliko ter bil dobro podkovan v bogoslovnih vedah, posebno v ascetiki (nauk o krščanski popolnosti) in dogmatiki (nauk o verskih resnicah). V hagijografiji (življenjepisi svetnikov) je bil izvedenec prve vrste. Nad vse je cenil sv. pismo. Obširno navodilo, kako naj ga

bere uspešno in koristno, mu je že leta 1873. podal ustno in pismeno priporočilo križarskega reda, P. Peter Pavel Rigler, kateremu so splošno rekli "učeni svetnik." Ljubezen do Marije je neprestano poživiljal in množil ob zlati knjigi "Duhovno mesto božje," ki jo je spisala častitljiva služabnica božja Marija Agreda. Kar je kedaj bral, si je izvrstno zapomnil. Še po letih je vedel povedati poglavje in največkrat tudi stran, kje je eno ali drugo zapisano.

Živel je jako skromno in zmereno. Do starosti ni večerjal družega ko juho, južine sploh ni poznal. Zadnjih 25 let je bil popoln abstinent in tudi mesa ni vžival. Vstajal je ob 2. uri, da je opravil premišljevanje in druge molitve, ob 3:35 je romal, kakor je sam imenoval to pobožnost, na božjo pot pred podobo "Matere dobre ga sveta," ki visi v župnijski pisarni, da bi si izprosil potrebne razsvetljenja pri župnijskih poslih in v vodstvu duš. Znal je pa tudi v resnici vsakomur postreči z dobrim nasvetom.

Veliki škof mariborski, rajni dr. Mihael Napotnik, je radi tega pokojnika visoko čislal in ga večkrat obiskal v njegovi skromni samostanski celici. Ob priliki posvečenja nove cerkve ga je imenoval za konzistorijalnega svetovalca, cerkvi pa izposloval naslov "bazilika."

P. Kalist je bil že od mladosti kratkoviden. Leta 1918. je skoraj

popolnoma oslepel. Pa bolj ko mu je pešal vid, bolj se mu je razvijal tip. Knjige, ki jih je rabil v svojem življenju, je znal poiskati v temi, celo v knjižnici je nekoč z roko našel knjigo, katere sobrat ni videl z očmi. Doma po znanih potih ni potreboval vodnika. Le včasih se mu je pripetilo, da je zgrešil smer — in tako je bilo tudi usodnega dne 26. maja 1925. l. okoli 8. ure zjutraj, ko se je po zdravnikovem navodilu izprehajal po samostanskem vrtu. Zašel je s poti in padel v cisterno, kjer je našel nenadno smrt v vodi. Vendar ni bil nepripravljen. Še tisto jutro je maševal in po molitvici, ki jo je papež Pij X. 9. maja 1904. potrdil za odpustek zadnje ure, je iz božje roke sprejel kakršnokoli smrt že davno poprej. S sv. rožnim vencem v roki, Jezus in Marija na jeziku, je prestopil prag večnosti.

Njegov pogreb — podoben bolj zmagoslavlnemu pohodu kot žalnemu sprevedu — je bil naravnost veličasten. Udeležila so se ga vsa katoliška društva: Tretji red sv. Frančiška, Marijine družbe, Izobraževalni društvi v Krčevini in Lajstersbergu, Katoliška

P. Kalist Heric.

omladina z godbo, Ženska zveza, dolga vrsta čč. šolskih in usmiljenih sester, okoli 50 duhovnikov in bogoslovci, veliki župan dr. Pirkmajer, mestni župan dr. Leskovar in dr. ter nepregledna množica ljudi. Bazilika Matere Milosti je žarela v stoterih lučcah, ko se je od dragega sobrata

ginljivo poslavljal preč. provinci-jalni predstojnik, dr. P. Regalat Čebulj. Pogrebne obrede je vodil gospod stolni prošt, dr. Martin Matek. Truplo so položili k zadnjemu počitku v grobišču pod prezbiterijem bazilike.

“Res čuden slučaj” — tako je izjavil po končanih slovesnostih eden rajnikovih prijateljev — “njegov patron papež in mučenec sv. Kalist je našel smrt v vodnjaku in leži pokopan pod velikim oltarjem bazilike, ki jo je sam sezidal v Rimu onstran Tibere — naš nepozabni P. Kalist je tudi našel smrt v vodnjaku in počiva pod večno lučjo v baziliki, ki je njegovo delo” . . .

Ljudje pripovedujejo, kako hitro uslišuje rajni P. Kalist njihove prošnje, ko se mu priporočajo v svojih stiskah in potrebah. Zato je videti vsak dan mnogo njegovih častilcev na kraju, kamor piše večna luč z zlatim črtalnikom nagrobni napis:

“Redovnik vzorni, vneti duš voditelj,
Marijine bazilike zgraditelj,
nesmrten si, živiš v slobodi zlati,
na vek te štiti milosrčna Mati!”

Sv. Frančišku Asiškemu.

Rev. Evstahij Berlec, O. F. M.:

(Ob sedmi stoletnici blažene smrti, 4. oktobra 1226-1926.)

Bil si na zemlji človeški otrok,
gledal nad sabo sijajni obok,
ptičicam bratec in bratec cvetlicam,
viteški varih nedolžnim devicam,
Solncu si peval:

Pesem visoko je tvoje srce
pelo in božje častilo Ime;
pesem Gospodu nikoli ne mine,
rajske zdaj blaženi svat domovine
brenkaš na harfo;

Brenkaš in poješ, v ljubezni žariš,
radosten čuje te ves paradiž —
Kristu podoben — o miljene rane!
prosiš za sestre in brate zemljane,
blagi Frančišek! . . .

Sedem stoletni slovesni spomin:
k sebi poklical te Kralj je višin,
v slavo sprejel te nad vrste človeške,
dvignil, posadil, med kneze nebeške —
srečna zamena!

Srečna zamena: ubožec nekoč,
v pustem skalovju na tleh stanujoč,
v potu, bedenju si jokal in molil. . .
Večni za čast je najvišjo izvolil
tebe, Ponižni!

Bodi pozdravljen, duhovni očaj,
bodi pozdravljen, v svetosti prvak,
srčno veseli smo tvoje proslave!
Milostno sprejmi otroške pozdrave,
oče Frančišek!

Sveti Frančišek Serafinski in socialno vprašanje.

(Dr. Wilk: Moderni svetac.—Fr. P.):

(Konec.)

Toda sv. Frančišek ni vzgajal samo preprostega ljudstva, budil je ljubezen in človekoljubnost tudi pri bogatih stanovih. Videl je, da je njihovo razmerje do ubogih z verskega stališča mnogokrat neprimerno. Večkrat je govoril: "Bogataši so naši bratje. Bog nas je vstvaril vse. Oni so naši gospodarji, ki nam pomagajo delati pokoro." Na ta način je dosegel, da se bogatini ne samo niso jezili nanj, kadar je branil ubožce, ampak so ga celo z vsemi močmi podpirali in naravnost velikodušno praktično delovali za rešitev socialnega vprašanja. Mislil na ustanovitev in nadaljni razvoj takoimenovanega **tretjega reda frančiškanskega**, čegar udje so živeli in še žive po vodilu, ki ga je zasnoval sv. Frančišek, pa ostajajo zunaj med svetom.

Ta tretji red, ki je marsikje izpremenil salon v samostansko celico in palačo v samostan, se je razširil z neznansko hitrostjo, pričenski od kronanih glav, ki so nosile pod škrlatom spokorno obleko, pa do preprostega delavca, ki mu ni bilo treba šele delati obljube uboštva, ker je bil v resnici ubožec. Tukaj je stal plemenitaš poleg preprostega kmeta, kralj je podajal roko beraču, graščak neukemu vaščanu. Vse je navdajala ena in ista frančiškanska misel: pomagati ubogim in kolikor mogoče ublažiti prepad med stanovi, ki je in tudi bo vedno na svetu. **Medsebojno spoštovanje in sloga**, to sta kreposti, ki ju posebno občudujemo pri tretjem redu. Kjer pa vlada složnost in enako mišljenje, tam preneha družabna stiska.

Da to niso samo blesteče bese-

de, dokazuje poleg mnogih drugih sv. **Elizabeta**, ogrska kraljica, in sv. **Ludovik IX.**, francoski kralj, čegar živ spomenik je zavod za slepce v Parizu.

Toda to je samo ena stran njegovega socialnega delovanja. Res je sicer v naših dneh prepustil tretji red del svojega prejšnjega delovanja raznim novim karitativnim društvom. Vendar pa red, kateremu je pripadal škof Ketteler, ki je tako zanimal socialne demokrate, kateremu so se dalje prištevali veliki **delavski papež Leon XIII.** in angleška kardinala **Newman** in **Manning**, gotovo tudi za naš čas ni izgubil svoje socialne važnosti.

Sicer pa tu ne namerjamo govoriti o tretjem redu. Hoteli smo samo pokazati, kako **vera** pospešuje in jači slogo med imovitimi in siromaki. To je nauk za današnji svet.

Shod nemških katoličanov v Breslavi l. 1909. je hvaležno priznal, da si je rastoče število tretjerednikov iz **"premožnih in izobraženih krogov katoliške Nemčije pridobilo posebnih zaslug s tem, da je dvignilo stališče ročnih delavcev."** Z druge strani je pa ta shod tudi pokazal, da so še vedno katoličani, ki **"nimajo nobenega smisla za socialni in duševni boj siromašnih slojev, zlasti dninarjev, nameščencev, manjših obrtnikov in podobnih stanov."** Ti katoličani ne vedo, da **odvisi napredek višjih stanov od napredka nižjih.** To uči n. pr. francoska revolucija. Vzrok takega ravnanja je pomanjkanje žive in delovne vere. Vera je najmočnejša opora bratovske sloge, tista vera, ki nas uči moliti: **"Oče naš, kateri si v nebesih."** Kjer ni te vere, tam tu-

di ni potrebne ljubezni do bližnjega, in po pravici lahko rečemo: Naš čas pač ustanavlja zavode in društva za splošni blagor, **ne vstvarja pa ljudi.** Tukaj najjasneje vidimo, kako ravno naš čas potrebuje dušnega pastirstva, ki je primerno duhu časa.

To dušno pastirstvo in socialna vzgoja se pa mora pričeti že pri mladini, posebno pri oni na srednjih in visokih šolah. Že mladini moramo privzgojiti ljubezen do vseh stanov.

Tudi v tem oziru je sv. Frančišek s svojim zgledom učitelj današnjemu svetu. Kljub svoji prekipevajoči živahnosti je spoštoval že v mladosti vsakega še tako neznanega človeka. Ko se je bil nekoč izpozabil ter nejevoljen odpravil siromaka, ki ga je bil poprosil miloščine, mu je bilo takoj žal. Rekel je: "Ko bi bil ta človek moj prijatelj, takoj bi mu bil postregel. Ta siromak je pa prišel od Kralja vseh kraljev, od Gospoda vseh gospodovalcev pa mu nisem dal ničesar, da, celo odgnal sem ga z neprijazno besedo."

Bilo je torej versko stališče, s katerega je sv. Frančišek presojal vse že v svoji mladosti.

Zato pa: **več krščanstva!** Posebno pri reševanju socialnega vprašanja! To je temeljna zahteva, če hočemo kdaj odpraviti današnje neznosno stanje. Krščanstvo uči, da cenimo zemeljske in nadnaravne, časne in večne dobrine po njihovi pravi vrednosti. Kjer hodita **krščansko in socialno** delovanje vstric in si vzajemno pomagata, tam zopet oživi zmagoslavna moč, s katero je osvojil svet Kristus, pozneje pa njegov zvesti učenec, sv. Frančišek asiški.

"Cvetje" v svetem letu.

V letošnjem letu nas čakajo nenavadno velike slovesnosti. — Splošno sveto leto po vesoljnem katoliškem svetu, velikanski evharistični kongres v Chicagi, frančiškansko sveto leto od bin-košti dalje . . . Take velike slovesnosti vedno zelo poživijo katoliško zavest in praktično versko življenje — saj je pa to tudi njihov poglaviti namen. O splošnem svetem letu in o evharističnem kongresu pišemo na drugem mestu in bomo seveda še veliko pisali, na tem mestu pa ne moremo mimo tretjega velikega dogodka, mimo frančiškanskega svetega leta. Seveda za enkrat ta doba še ni pred durmi in se bo več o njej govorilo in pisalo pozneje, vendar moramo vsaj opozarjati nanjo že sedaj, da ne začnemo prepozno.

Ne mislimo danes v prvi vrsti razglablјati važnosti in pomena bodočega frančiškanskega svetega leta, naš namen je za enkrat samo ta, da pozovemo ljubitelje sv. Frančiška, zlasti še tretjerednike: Imejte pripravljena srca za vse, kar bodo za praznovanje te lepe slovesnosti določile cerkvene oblasti, zlasti predstojniki treh redov sv. očeta Frančiška. V tem velikem času je treba, da se v srcih nas vseh pomnoži ljubezen in navdušenje za Frančiškove in frančiškanske vzore. Saj Frančiškovi vzori še žive in so najlepše utelešeni v njegovih učencih, sinovih in hčerah vseh treh redov. Kdor hoče, da bo v njegovem

srcu neprestano gorel svetel plamen ljubezni do sv. Frančiška, mora imeti vedno pri sebi prijatelja, ki ga pogosto na to opominja. Saj veste, kako vsaka lučka bolj in bolj hira in umira in nazadnje ugasne, ako ji neprestano ne prilivate svežega olja . . . Taka lučka, taka svetiljka je tudi naše srce.

Ali poznate prijatelja, ki bi mogel biti takorekoč vedno z vami in prilivati vašemu srcu olja ljubezni do sv. Frančiška in do njegovih vzorov? Vemo: nekateri ga poznate, drugi ne. Da ga boste vsi spoznali, da se ga boste kolikor mogoče vsi oklenili in se ob njegovem vodstvu primerno pripravljali na bližnje frančiškansko sveto leto, ga hočemo tukaj vsem naročnikom in bralcem imenovati in toplo priporočiti. Ta prijatelj je namreč lepi tretjeredniški list "**Cvetje z vrtov sv. Frančiška,**" ki izhaja v Ljubljani, torej v starem kraju. Sodimo, da bi bila za nas, ameriške ljubitelje frančiškanskih vzorov, najlepša priprava in obenem uspeh frančiškanskega svetega leta, ako bi list "**Cvetje**" dobil tu med nami novih, mnogo novih naročnikov in bralcev.

Seveda nočemo tega lista nikomur usiljevati. Toda gotovo je, da dober tretjerednik in dobra tretjerednica svojega glasila potrebujeta. Tu v Ameriki nimamo v našem jeziku nobenega tretjeredniškega lista, zakaj "**Ave Maria**" je splošen list za vse verne

katoličane, čeprav ga izdajajo frančiškani in je v njem poleg drugega tudi skromni oddelek "**S frančiškanskih vrtov.**" Prav zato opozarjamo na "**Cvetje;**" ta list prav lahko nadomesti vrzel in vsakomur dobro služi, kdor čuti pomanjkanje tretjeredniškega glasila v Ameriki.

Da pa olajšamo naročanje in prejemanje "**Cvetja**" tukajšnjim njegovim prijateljem, smo z novim letom zopet vzeli upravo tega lista v svoje roke. Pisali smo v stari kraj, naj nam pošljejo ves imenik naročnikov in vse v Ameriki naročeno "**Cvetje**" na naš naslov, da bomo mi dalje razpošiljali. Na ta način bo zelo olajšano poslovanje in vam dvojno pošiljanje in pisarjenje prihranjeno. Kadar boste kaj pisali na "**Ave Maria,**" boste lahko kar mimogrede zapisali še glede "**Cvetja**" in priložili tudi tisti dolar. Toliko namreč stane "**Cvetje**" za vse leto. Potem nimate prav nobene sitnosti več. Mi bomo pa skrbeli, da boste naročeno in plačano "**Cvetje**" redno dobivali.

Stari naročniki torej lahko kar pri nas obnove naročnino, novi naj se pa istotako obračajo na naš naslov.

Še enkrat pa rečemo: Zelo bi bilo želeli, da se v letošnjem letu "**Cvetje**" med ameriškimi frančiškanskimi prijatelji kar najbolj udomači.

Uredništvo in upravništvo
"Ave Maria,"
Box 443, Lemont, Ill.

MESEČNI PATRON.

Častitljiva Jakoba, plemenita Settesoli, vdova 3. reda sv. Frančiška.

Jakoba, plemenita Settesoli, je živela v Rimu; po smrti svojega moža se ni hotela drugič omožiti, temveč je vzgojevala svoja sinova lepo in pobožno. Sv. Frančiška Serafinskega je zelo čislala in kot dobra mati je skrbela zanj in za njegov

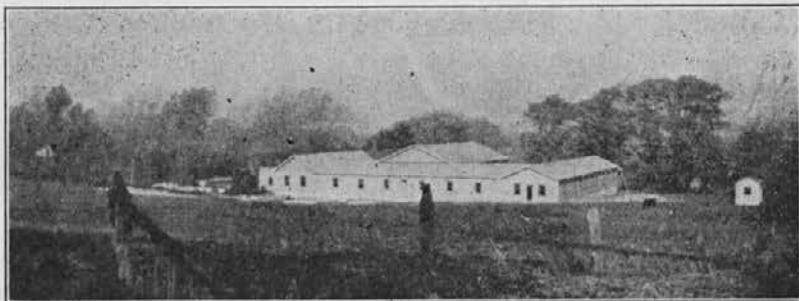
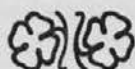
red. Živela je po naukih sv. Frančiška in stopila v njegov tretji red. Gospodarstvo svojega posestva je izročila sinovoma; zaničevala je nečimernost sveta, opravljala je telesna dobra dela. Ko je zvedela, da je sveti Frančišek nevarno zbolel, je šla v Asiz. Vzela je s seboj novo suktnjo, v kateri so pokopali svetega Frančiška, in vse, kar je potrebno za pogreb. Bila je pri njegovi sveti smrti.

Po pogrebu je ostala v Asizu, molila na grobu sv. Frančiška, ubožcem, vdovam in sirotam pomagala. Nabrala si je veliko dobrih del za nebesa. Umrla je v sluhu svetosti dne 8. februarja leta 1239. Sedaj prosijo sveto stolico, da bi potrdila njeno nepretrgano češčenje. Posnemaj jo in vzgajaj dobro svoje otroke in kakor premoreš, pomagaj ubogim in sirotam da si boš tudi ti zaslužil nebesa.—P. A. F.

GLASOVI

od naše Marije Pomagaj

H. B.

PRATIKA že sv. Antona kaže. V stari domovini velja sv. Anton za mejaša med najhujšo zimo in prvimi početki pomladi. O sv. Antonu se zima uje in začne polagoma hirati. Kmetiška modrost starega kraja pravi, da se berači po sv. Antonu sprašujejo: "No, kje si pa zimo pretolkel?" Tu v Ameriki se o sv. Antonu še prav malo pozna, da bi se zima ujedla, pač pa one druge pošteno uje da, kakor starka, ki nima družega dela. Nam bi najrajši kosti zglodala. Nobena stara teta ni mladim tako napoti v hiši, kakor je nam starka zima. Ne sedmine, ohce bi napravili, če bi legla k počitku. Pa kaj hočemo, s kolom je ne moremo pobiti, kakor mladi stare tete ne. Potrpeti bo treba.

Sicer pa, kakor na eni strani težko čakamo pomladi, tako se je na drugi strani bojimo. Kakor rekruti smo. Vriskajo, da bi si kmalu usta raztegnili, kadar so potrjeni in kadar "ajnrkajo." Ko pa kasarno zagledajo, jih tako zazebe pri srcu, da jim je žal, zakaj jih niso enkrat za trikrat oklicali za nesposobne. Podobno je z nami. Veseli smo bili, ko smo primeroma jako poceni kupili farmo. Komaj smo čakali, da jo sedanji najemnik zapusti in preide v našo upravo. A zdaj, ko se ta čas bolj in bolj bliža, le še par tednov, pa bo farmar odšel, — nas vedno bolj skrbi, kako ji bomo kos, da nas bo redila. Moči, delovnih moči manjka. Ja, ko bi vsi in vsak za nekaj poprijeli, bi obdelali še enkrat toliko. Toda več kot ena tretjina jih študira ne za

pastirje buš, ampak za pastirje duš. Ti morajo imeti knjige, ne krampe v rokah. Nekaj drugih jih mora pa učiti, kako se duše, ne kako se buše paasejo. Takih farmarjev Father John gotovo ne more biti vesel. Najbrž si misli: Jaz gospod, ti gospod, kedo bo pa krave pasel!

Naravnost povedano: premalo **bratov** imamo. V starem kraju so kmetiški fantje, ki jih svet s svojimi miki ni veselil, trkali na samostanska vrata in prosili sprejema za redovne brate, ker niso imeli zadostnih šol, da bi mogli postati mašniki. Ker tam nismo imeli večjih kmetij, ampak navadno le samostanski vrt, jih za kmetiška dela nismo toliko potrebovali. Rajši smo sprejemali take, ki so bili izučeni rokodelstva: krojače, čevljarje, mizarje. Kako dobro bi nam tukaj prišlo par idealnih kmetiških fantov, da bi v samostanu nadaljevali dela, ki so jih bili doma vajeni. Tam bi jih lahko dobili. Saj si je težko misliti lepše življenje, kot je življenje samostanskega brata, če ima poklic za redovno življenje. Za celo življenje je lepo preskrbljen. Obleko ima vsaj v našem redu prav tako kot duhovniki, enako hrano, odgovornosti pa veliko manj. Ko je zjutraj Bogu dal, kar je božjega, bil vsaj pri eni sv. maši, se pokrepčal z angeljsko hrano, gre na svoje delo, pri katerem se mu gotovo ni treba pregnati, ker ni ne od ure ne od dneva plačan. Mej dnevom se mu molitev in delo menjavata. Tudi poštenega razvedrila mu ne manjka. — Brat je mej brati, s katerimi se po bratovsko lahko pomeni in raz-

vedri. Če je čez dan svoje storil, po večernih molitvah in pobožnostih brez skrbi leže k počitku. Jaz kot duhovnik sem jih v resnici že večkrat zavidal radi tega kakor olje mirno potekajočega življenja.

Toda kaj nam pomagajo obilni poklici za brate v stari domovini! Kako naj jih spravimo sem, če bi bili tudi pripravljeni priti? Morje bi še ne bila glavna ovira, glavna ovira je ograja tu in tam, v kateri je le majhna vrzel, kakor za kure. Zato na nje niti ne mislimo. V Ameriki je za brate slaba žetev, o tem tožijo vsi redovi. Industrijska središča, kjer se farmarskim mladeničem obeta delo in denar, so zanje močnejši magnet, kot samostani, kamor jih vabi Bog. Popolnoma nerodovitna pa Amerika v tem oziru vendar ni. Priča temu so razni tukajšnji samostani, ki sicer vsi zdihujejo radi pomanjkanja bratov, a so jako zadovoljni s tistimi, katere se jim je vendar posrečilo dobiti in vztrajajo v svojem poklicu. Ni čuda! Če Amerikanec, ki se mu ni treba poganjati za umazanem delom in pičlim zaslužkom, presliši zapeljiva vabila mamonizma in ž njim združenega lagodnega življenja in sledi božjemu klicu v samostansko celico, je znamenje, da je res idealen. Taki idealni mladeniči so potem zlata vredni samostanski bratje.

Da jih ni več, zlasti farmarskih sinov, ki jih še ni okužilo mestno ozračje, je vzrok ta, ker jim je vzor samostanskega brata tuj. Samostani, pravi samostani, s popolnoma urejenim samostanskim življenjem, so tu v Ameriki le

bolj po večjih središčih. Po farmah jih je malo. Kako naj potem farmerski mladenič spozna samostansko življenje in se vname zanje, četudi je plemenitega, idealnega srca? Ko ga usoda zanese v mesto za delom in zaslužkom, se mu odpre preveč nov svet, navidezno premikaven, da bi iskal poti v samostan. Marsikateri teh pozneje, morda po kakem razočaranju, spozna, da je svet v resnici umazan, v mestih še posebno. Zopet začuje klic božji, ki ga vabi z razburkanaega morja sveta v mirni samostanski pristan, a nima nikogar, ki bi mu pokazal in ugledil pot.

Če je mej tistimi, ki bodo to brali, kedo, ki bi mu ta stan in poklic ugajal, naj zaupno piše nam. Mi mu bomo dali vse nadaljnje podatke, ki jih bo želel. In če bo na podlagi teh spoznal, da je našel cilj, ki ga mu je idealno srce že dolgo iskalo, naj se prijavi za vstop. Saj ga ne bomo takoj na večne čase zvezali in zaprli v temno samostansko sobico. Najmanj nekaj let bo imel priliko, opazovati samostansko življenje, kakoršno je. Če mu bo ugajalo, bo za trajno vstopil in se z obljubami zavezal, da bo do smrti vztrajal v njem; red pa se bo zavezal, da bo zanj do smrti po očetovsko skrbel. Za slučaj pa, da bi ne našel tistega, kar je mislil, bo svobodno zopet prestopil samostanski prag in šel v svet nazaj.

Kar velja za mladeniče, velja slično za dekleta, ki jim srce narekuje, da bi bilo najlepše zaročiti se z nebeškim Ženinom. On jih čaka v hiši sester. Tudi one ne potrebujejo samo učiteljic. Na vsaki postojanki mora biti vsaj ena sestra za gospodinjstvo. In na farmi, ki so jo kupile tu v naši bližini, jih bodo za ekonomijo še več potrebovale. Katera ima tedaj veselje, naj pri njih potrka za sprejem.

Kandidati za nas naj se obrnejo na: **Rev. Hugo Bren, O.F.M., P. O. Box 443, Lemont, Ill.**

Kandidatinje za sestre naj pišejo na: **Ven. S. Sebastiana Neuvirt, O.S.Fr., 9542 Exchange Ave., So. Chicago, Ill.**

I. DAROVI V BLAGU.

Frank Starman, Alix, Ark., 4 parc nogavic, 2 spod. obl.; Mrs. Frank Banich, en ducat zimskih nogavic; Neimenovana, Pa., za odejo \$20. Mrs. R. Smoley, Bradley, Ill., šest pregrinjal za stojalce mašne knjige, razne barve; Mr. John Pazdetz, Joliet, Ill., en ducat nogavic; Mrs. Anna Pazdertz, Bradley, Ill., eno odejo; Mr. Marko Bluth, Joliet, Ill., več posode; Mrs. Jennie Stayer, Chicago, Ill., za nogavice \$5.00; Mr. Karol Bregantič, Chicago, Ill., eno pregrinjalo; Mr. Geo. Ramušcak, Gary, Ind., šest parov zimskih nogavic; Mr. Jakob Šega, Joliet, Ill., Mr. Joe Perko, Chicago, Ill., Mr. Andrew Glavač, Chicago, Ill., Mr. & Mrs. Kremesec, Chicago, Ill., Mr. Karol Bregantič, Chicago, Ill., Mr. G. Stayer, Chicago, Ill., Mrs. J. Terselič, Chicago, Ill., Messrs Gross & McGowan, Joliet, Ill., Miss Mary Zore, Olyphant, Pa., Neimenovane, Chicago, Ill., razna živila; Mary Triller, Sartell (Bernardova pesterna), eno odejo. Vsem skupaj hvaležni: Bog povrni!

II. KOLEKTA V DENARJU.

(Od 15. decembra do 15. januarja.)

Za cerkev Marije Pomagaj v Lemontu.

Družina Požun \$1.00, Peter Sterk \$1.00, Mrs. Stariha, Ivana Gaspari \$10.00, Frančiška Skulj \$1.25, Ivana Pintar \$1.00, Margareta Kopač \$1.00, Neimenovana \$1.00, Jakob Zabukovec \$5.00, Mary Galdonik \$1.00, Mary Ahlin \$1.00, Jožef Lavrič 50c, Mary Skulj \$1.00, John Hlebec \$1.00, Mrs. Josip Skala \$5.00, Ivanka Smakar 25c, Margaret Svete \$2.00, Marija Petelin \$2.00, Frank Perovšek \$3.00, Antonija Sluga \$3.00, Ana Centek \$2.00, Mike Kuzma \$1.00, Michael Duska \$2.00, Mary Medic \$5.00.

Za samostan.

Mrs. Geo. Spisak \$5.00, Neimenovan \$5.00, Neimenovana \$1.00, Anna Campa \$2.00, Katarina Hebein \$1.00, Agnes Hottujec \$20.00, Frank Gabrenja \$5.00, Margaret Šuklje \$1.00, Mary Hoge \$10.00, John Kostolnik \$5.00, Karel Bregantič \$10.00, Stefan Saksa \$2.00, Anna Rendos \$3.00, Katarina Honko \$2.00, Rev. Miklavčič \$10.00.

V sklad za uboge dijake.

Imrich Kravec \$1.00, Marija Rusinko \$2.00, F. A. Kerr \$2.00, Katarina Hanak \$5.00.

Za kolegij sv. Frančiška.

Na knjižnice nabrali: Rev. John Trobec \$12.75 (imen nismo dobili); Andrej Tomec \$10.00. Dali so mu po \$1.00: Rosy Selan, Jakob Brenčič, Berta Pečjak, Andrej Tomec, Frank Požun \$2.00; po 50c: Math Vidmar, Frank Rován, William Kuckets, Mary Rován, Antonija Požun. po 25c: Marko Bajuk, Ivan Bombač, Ivana Bajt, Anna Martinčič 35c, Marija Jenc 10c, Balbina Tomec 15c, Andrew Tomec ml. 15c.

Anna Susman \$18.05. — Dali so ji po \$1.00: Mary Koncilja, Louis Pierce st., Neimenovana \$10.00; pa 50c: Anna Kimik, Frances Mosser, Frances Strajnar, Agnes Globokar, Mrs. Joe Javornik, Mary Boben, Angela Javornik, Louise Legan, F. Riegler, Frank Frkul, Marjeta Frkul, Mary Zaverl \$10.25, Ivana Skruzanek 30c.

Anna Kurič \$10.00. — Dali so ji po \$1: Mrs. Mike Kurič, Mary Kurič, Anna Jack, Martin Čop, Katarina Kurič; po 50c: Mary Trojer, Rosie Kurič, Louise Dragovič, John Weiss, Anton Malnar; po 25c: Kate Gerdešič, Annie Foler, Josephine Godini, Francis Allegra; Antonie Racki 10c, Gertrude Sterbenc \$1.50.

Mrs. K. Sercel \$3.75. — Dali so ji: Kate Sercel \$1.00, neimenovana \$1.00; po 50c: Ivana Bizjak, Terezija Pistotnik, A. Bates, Frank Brice; po 25c: Pavl aPervanj, Mary Orehovec, Mary Salamon.

Antonia Nengar \$2.30. — Dali so ji: A. Nengar \$1.00; po 50c: Ivan Skubic in Ivana Platnar, Frančiška Žnidaršič 25c, Iv. Intihar 5c.

John Burgstaler \$5.00. — Dali so mu: sam \$1.00, po 50c: Mary Petač, Anna Bernič, Frank Razinger, Ivanka Keber, Fr. Zakrajšek, Frank Triller, Mary Triller, Frank Jaklič.

Miss Ella Pristov \$5.30. — Dali so ji: Mary Pristov, S. A. Eckenrod, John Jacoby st., Tony Jacoby, Walter Telley, Ino. Jacoby ml.; po 25c: Mrs. Frank Svete, Frank Pristov, Mrs. Joe Bregar, Fr. Slachta, Mike Krofina; po 15c: Mrs. Shilley, Frank Turšič, John Korber, John Markewka; po 10c: Mrs. Tomaž Hren, Mrs. Valentin Požun, Mrs. Večorek, J. Klepler, John Strippy 5c.

Posamezni so dali: Anton Grdina, Cleveland, O. \$200.00, Joseph Drašler, Chicago, Ill. \$16.00, John Dobravec, Franklin, ans. \$15.00.

Po \$10.00: Neimenovana po Fr. Sajovicu, Neimenovana iz Chicage, Jon Jandura \$7.50, Katarina Labaš \$6.00.

Po \$5.00: Mary Helegda, Michael Bernard, John Slovinec, Mary Mušič, M. Kratohvilla, Martin Schifrer, Anna Madeja (za tretji red v Chicagi).

Po \$3.00: George Filip, Anton Pekelnicky, Math Fabjan, Michael Drevenak, Mary Ligas, John Kacmarik, Barbara Stafko, Andr. Branjak, Dominik Koščul.

Po \$2.00: Julia Mencin, Ellen Gregory, Neimenovana, Mary Lonasik, Neimenovana, Paul Sikora, Anton Sery, Martin Heban, Andy Karaffa, Joseph Bomba, Mary Pajkot, Mrs. Strelak, Barbara Boran, Anna Drevenak, Mrs. Mohorko, Mrs. L. Bočnik.

Po \$1.00: Frank Valenčič, Mary Trunkle, Frances Gornik, Mary Galdenik, Mary Rejc, Math Tekavec, Anna Jurišič, Martin Jurišič, Anna Palla, Barbara Rusnak, Mary Tutoki, Anna Jacko, Mary Joltis, Mary Varga, Anna Tekeli, Mary Jorokal, Hedvika Tušanec, Steve Dudaš, Mrs. Blanch, Andrew Janiga, Joseph Babič, Martin Benuš, Paul Kutanski, Ant. Hetko, Steve Fabečič, Thomas Batija, Math Batija, John Mikula, Peter Stra-

bovy, Stefan Kovač, Adam Minarik, Joseph Berez, Maria Strezo, Mary Rovka, Mary Kostelnik, Mary Grecula, P. M. J. Joseph Cenger, John Tapko, Anna Jaksie, Michael Russnak, Julia Drevenak, Mary Dujsik, Ignac Sparek, Anna Petko, Mrs. Martin Legon, Andrew Cerven, Mrs. Brodarič, Mary Kasala, Stefan Braje, Mrs. Goeltz, Katarina Bonač.

Za Apostolat sv. Frančiška.

Po \$10.00: John Mihelič, Neimenovan, Bradley, Jernej Zabukovec, Neimenovan Indianapolis, Jan Pavlik, Mary Butzel, Joseph Zelinko, Barbara Zelinko, Mary Farabuc, Julia Tulak, Anna Bireš, Jan Hrebenar, Marija Hrebenar, Elizabeth Prokop, Barbara Smedaka, Joseph Agnič (dvakrat), Stefan Agnič.

Po \$5.00: Jožef Globokar, Martin Tomec, Anton Oblak, Jožef Straka.

Po \$2.50: Jožef Klučinec, Anna Klučinec, Anna Korzar \$3.00.

Po \$1.00: Frank Stopar, Alosia Stopar, Frances Plut, Rose Strmole, John Bovito.

Po \$0.50: Matija Cvet, Ana Cvet, Ursula Ponikvar, Anton Ponikvar, Helena Mirtel, F. Frank, Terezija Frank, Josephine Pazel, Ralph Godik, John Ruman, Janez Fabjančič, Andrew Jan, Andy Gale, Izidor Horni.

Darovi za list Ave Maria.

Po \$5.00: Neimenovana, Mrs. Michael Uršič, Neimenovan, Mastin Česnik, Mat. Flajnik, Družina Lavrič, Rev. M. J. Golob.

Po \$3.00: Nikolaj Siminič in žena, Ant. Kranjec, Rev. Joseph Vrhunec.

Po \$2.00: Josephine Barto, Ivana Kolar, Frances Russ, Anna Cof, Mike Curič, John Hertaus, Felix Erlach, John Haraner, John Kern, Mrs. J. Tomazič, Anna Loparc, Mary Ivančič, Antonia Demšar, Anton Slovenec, Neimenovana, Mrs. M. Hegler, Frank Cvetič, Frank Becjan, Mrs. Fr. Lindič, Neimenovan, Ivana Kočevar, Jan Kollar.

Po \$1.25: Jenny Kolenc, Joseph Jeksan, Joseph Ferenčak (\$1.75), Mary Kukar, Joseph Mušina (\$1.50), John Zalaznik, Helena Jereb, Jakob Drasler, Mary Lasič, John Mihelič.

Po \$1.00: Josephine Hočevar, Joseph Hribernik, Marko Guštin, Mary Gornik, Katarina Pristopec, Joseph Groslič, Mary Rifel, Anna Gradišar, John Pompe, Peter Prah, Frances Macerol, Frank Rodež, Katarina Fajfer, Mary Rafold, Joseph Oblak, Frank Selak, Anna Kostelec, Mary Sircelj, Frank Valenčič, Klara Blassess, Anna Campa, Alojzija Barborič, Agnes Bratelj, Mary Rejc, Frances Pre-

logar, Philipa Žagar, Katie Rovaneš, Agnes Shober, Mary Ovnik, Antonia Furlan, Johana Rijavec, Mary Božič, Mary Struielj, Mary Princar, Frank Sajovic, Anna Banks, Katarina Medved, Barbara Zelko, Marko Bluth, Joseph Globokar, Mary Novak, John Zajc, Anna Shuta, George Verbanec, Frances Plautz, Anna Medic, Antonia Korošec, Vladimir Braje, John Strauss, Ignatz Zamernik, Margareth Smole, Joseph Zervar, Neimenovana, Mary Golik, Mary Košiček, John Burgstaler, Neimenovan, Mary Slak, Jenny Jarc, George Shefar, Mary Babič, Mrs. F. Hrvatina, Frances Košir, Mary Kook, A. Mišič, Mary Rosman, Barbara Zugel, Anton Stalcer, Mat. Leskovec, Joe Pavlin, Mary Kosen, Mary Zorc, Anna Vauri, Rosie Krasonič, Antonia Sluga, Gertrude Lindič, Frank Visočnik Frank Mišič, Mary Zagorc, Antonia Knez, Joseph Muhič (75c), Elizabeth Maly (75c).

Po \$0.50: Anna Lumpert, Joseph Lavrič, Mary Mihelič, Mary Stariha, Leo Dolinšek, Mary Luzar, Elizabeth Vrancik, Mary Sircelj, Mike Kobe, Anna Gerčman, Mrs. Kiber, Anton Delost.

25c: Terezija Kmet.

Za lučke pred Marijo Pomagaj.

Po \$5.00: Bernard Shot, Mrs. Zabukovec, Mrs. Majerle, Mrs. Kuretič, Joseph Kantarik, Mary Mušič, Mrs. M. Golobič \$4.00, Michael Marušak \$3.00.

Po \$2.00: Julia Mencin, Anton Potočnik, Neimenovana, Anna Kapuš, Johana Glikler, Helena Moren.

Po \$1.00: Josephine Hočevar, Joseph Florjanc, Family Požun, Mary Kobal, J. Sweeney, Bernice Magdziasz, Mary Tegel, Katarina Pristopec, John Mihelič, Anna Brate, Michael Musick, Peter Prah, Margareth Kopač, Margareth Irvin, Ana Brinovec, Jennie Kolenc, Mary Spehar, Mary Galdonik, Frances Prelogar, Joe Ferenčak, Johana Rijavec, Anton Slovenec, Agata Rodolf, Barbara Zelko, Neimenovana, Mary Skulj, Agnes Ribnikar, Mrs. Villha, Josephine Pazel, Mary Golik, Mary Babič, Marko Bluth, Frances Leban, F. Kostelec, Shardites, Barbara Zugel, Mary Brodarič, Ignac Petaus, Fr. Habjan, Mrs. A. Kovač, Elizabeth Dulik, Math Gorjanc, Mary Babič, Rosalia Dulik, M. Gleitze, Thomas Paunica, Anna Macej, Rev. Karol Knaperek, Mary Koren, Karol Bregantič, Martin Gojnak, Agnes Fugina, Mary Kostelnik, Krescencija Krivec, Mary Stolpa, Seb. Paulik, Mary Rouka, Emma Andrejak, Frances Plut, Imlich Palenik, Julijana Beler (\$1.50), Paul Jotkovič, Mary Goričan, Ivana Kočevar, Ursula Mesec, Filipa Zagar, Neža

Blažetič, Joseph Drasler, Mrs. Mihelič, B. Bunke, Agnes Gale, Joseph Soltes, Fr. Kosmrl 75c, Mike Kobe 75c.

Po \$0.50: Anna Jaksie, Mary Balant, Peter Cemazar, Frances Kočenda, Blaž Moličnik, Helena Grčar, John Virva, Frances N. Mary Bregar 10c, Angela Preatle 25c, Mary Klobučar 25c.

Za sv. maše so poslali:

Josephine Hočevar 1 (1), Antonia Požun 1 (1), Ivana Gaspari 7 (7), Mary Košak 3 (3), Rese Russ 2 (2), Mary Russ 3 (3), Mary Gornik 1 (1), Frank Žlogar 2 (2), Michael Matušek 1 (2), Anton Potočnik 2 (2), I. Kirn 2 (2), Ursula Stupnik 1 (1), Anna Čop 1 (2), Katarina Stefančič 5 (5), John Pasdertz 2 (2), Neimenovana 1 (1), Mary Božičević 1 (1), Jennie Kolenc 1 (1), Neimenovana 8 (8), Mary Galdonik 1 (1), Joseph Lavrič 1 (1), Johana Rijavec 2 (2), Helena Mirtel 1 (1), Mary Kremesec 3 (3), Karol Bregantič 2 (2), Mary Rom 5 (5), Leo Dolinšek 1 (1), John Zajc 1 (1), Agnes Ribnikar 1 (1), Joseph Pintar 1 (1), John Strauss 10 (10), Joseph Skala 5 (5), Frances Skul 1 (1), Mrs. Maronič 2 (2), Mary Maček 1 (1), Barbara Klemenčič 2 (2), Anna Bukovec 1 (1), Josephine Pintar 1 (0), Mrs. Stublar 1 (1), Mrs. Kostelec 1 (1), Barbara Zugel 2 (2), Mary Brodarič 1 (1), Julia Tomažin 5 (5), Elizabeth Koler 4 (4), Anton Stific 2 (2), Leopodina Bregantič 2 (2), Mary Gorc 1 (1), Barbara Težak 1 (1), Frances Plut 1 (1), John Roda 5 (5), Blaž Moličnik 1 (1), Frank Visočnik 1 (1), Mary Goričan 1 (1), M. Shober 1 (1), Ivana Kočevar 2 (2), Ursula Blatnik 1 (1), Mary Janežič 1 (1), Ursula Owen 1 (1), Joseph Novak 1 (1), Anna Kocman 3 (3), Johana Varsek 1 (1), John Drasler 1 (1), Mary Oblak 1 (1), L. Bočnik 1 (1), Johana Železnikar 1 (1). — Za na Brezje: Rose Owen 1 (1), Jakob Drasler 2 (2).

ZAHVALE ZA USLIŠANJE.

Bradley, Ill.—Zahvaljujem se prav lepo Materi Božji, da je po njeni priprošnji bila moja hči rešena nevarne bolezni. V znak hvaležnosti darujem \$5.00 v podporo lista Ave Maria.—Neimenovan.

Calumet, Mich.—Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomagaj v Lemontu za uslišano prošnjo in darujem v ta namen \$10.

—Marija Musich.

Chicago, Ill.—Tukaj pošiljam dar \$1.00 za list Ave Maria v zahvalo presv. Srcu in prebl. Devici Mariji za ozdravljenje mojega otroka. Prosim, denite to zahvalo v list.—Anna Medic.

MARIJINI PRAZNIKI V FEBRUARJU.

V tem mesecu obhaja sveta Cerkev dva Marijina praznika, svečnico in prikazanje Brezmadežne v Lurdu v Francoskem.

Svečnica.

Svečnica je zadnji božični praznik. Sveta Cerkev nam predstavlja na ta praznik Mater božjo, ko nese svoje Dete Jezušč-

ka v Jeruzalem v tempelj. Tu vidimo v duhu duhovnika, oblečenega v predpisano duhovniško obleko, in levite, ki pomagajo opravljati službo božjo; vidimo Jude, ki so prišli v tempelj molit in darovat. Med njimi vidimo svetega starčka Simeona, preroka, in sveto vdovo Ano, prerokinjo. Mati božja stopi pred duhovnika in mu poda Dete Jezuščka, da ga daruje Bogu. Ko se je to zgodilo, vzame Dete

zopet v svoje naročje; prinese dva golobčka, da z njima odkupi in obenem da dar za svoje očiščenje. Z veseljem gleda Bog na ta dar, na roko in srce, ki ga je prineslo. Takega daru ni bilo še v templju kar stoji.

Varuj se greha, da boš v stanu milosti božje in da bodo vsa tvoja dela in popravila Bogu všečna in zaslužljiva.

NA RAZGLEDU.

H. B.

OTOK živih mrličev" se imenuje otok Čulion na Filipinih, ker je ondi največja kolonija gobavih. V devetnajstih letih, odkar obstoji, je 10,000 teh nesrečnih žrtev smrt rešila počasnega, strašnega umiranja. Ostalih 5000 še čaka rešitve. Pred tem otokom se ustavi vsa toliko hvalisana humaniteta, človekoljubje. Korak ji zastane, ne upa se med nje, da bi jim lajšala počasno umiranje. Le krščanska ljubezen junaško prestopa meje tega otoka in se neustrašeno sklanja k nagnusnim ranam gobavcev. Dva patra jezuita, en brat in deset sester jih kot pravi usmiljeni samarijani negujejo, brez ozira na nevarnost, da danes ali jutri sami postanejo žrtve strašne bolezni. Kar morejo, storijo, da jim vsaj malo oslade grenke trenotke življenja oziroma umiranja. Za letošnji božič so jim po dobrih srcih oskrbeli lepih darov, da je vsaj malo solnca posijalo v njihove dneve, ki jih objema smrtna senca.

SVET se vedno bolj deli v dve veliki armadi: za in proti Bogu. Kar je še pozitivno vernega: katoličani, protestanti, judje, si podaja roke v obrambo vere proti skupnemu sovražniku. Na praznik sv. Štefana so se v mestu Indianapolis, Ind., zbrali duhovski zastopniki raznih veroizpovedanj, katoliški, protestantski, judovski, da izmenjujejo svoje misli, kako bi mogli najuspešneje obvarovati Ameriko modernega paganismu, ki vsepovsod dviga glavo in pomeni začetek konca ameriške kulture. Predsednik te medverske zveze, Dr. S. Parkes Cadman, je v svojem govoru mej drugim izrekel pomembne besede: "Če so bili judje, rimokatoličani in črnici dobri, da so prelivali kri za to deželo za časa njenega osvobođenja, za časa civilne vojne, za časa špansko-ameriške in najnovejše svetovne vojne, so brez dvoma tudi dobri, da jih smatramo za popolnoma enakopravne državljane ameriške republike." Te besede so bile pred vsem naperjene proti Klanom, ki so jim katoličani, judje in črnici trn v peti.

DOBRA katoliška mati je morala biti Mrs. Zimmermann, ki je pred kratkim umrla v mestu Westphalia, Io. Od enajsterih otrok jih je šest vstopilo v samostan. Dva sinova sta postala jezuita St. Louiške provincije, štiri hčerke so frančiškanke v

Milwaukee. Milost poklica v duhovski ali redovni stan sicer ni odvisna od staršev, ker božji Duh veje, kjer hoče. Vendar Bog navadno ne zameta naravno podlage milosti. Pretežno število duhovniških in redovnih poklicev je iz dobrih, vernih družin. Lepo plačilo za lepo vzgojo.

NEDOLGO tega so bili v Angliji trije bivši anglikanski duhovniki posvečeni v katoliške duhovnike. Dva sta se pridružila redu oratorijancev, eden je postal benediktinec. Eden izmed njih, Rev. Ronald Knox, ki dobro pozna razmere anglikanske cerkve, je za prihodnje desetletje napovedal pravicati beg iz anglikanske v katoliško cerkev in to pred vsem iz vrst duhovščine. To je ravno dobro znamenje, da pride mej anglikansko in katoliško cerkvijo prej ali slej do združitve, ker se je to gibanje začelo mej duhovščino. Za pastirji bo čreda sama šla. Ko bi se to gibanje enkrat tudi mej pravoslavno duhovščino začelo, bi imelo upanje na združitve pravoslavne cerkve veliko trdnejšo podlago. Da pravoslavna duhovščina malo misli na združitve, je vzrok ta, ker je splošno silno nevedna, dočim je anglikanska visoko izobrazena in kot taka zmožna iskati resnico.

MOŠKO besedo v prid verske vzgoje je izrekel prezident Columbiavseučilišča, Mr. Nicholas Murray Butler. Ta mož ni kak "katoliški jamrove," kakor bi morda kedo mislil, ampak resnicoljuben, odkrit in visoko izobražen protestant. Mej drugim je navedel odlomek skupnega pastirskega pisma episkopalne cerkve, ki se takole glasi: "Mi vidimo v naši deželi deset milijonov mož in žena, ki niso v nikaki zvezi s katerimkoli veroizpovedanjem. Naravna posledica tega je, da je mej nami še večje število otrok, ki doraščajo brez vsakega verskega pouka in vpliva." Iz tega je dr. Butler izvajal: Ker v moderni šoli ni verskega pouka, ni čuda, da se Amerika tako hitro pogreza v brezpravnost, da je s tem že pozornost vsega kulturnega sveta nase obrnila. Večina elementov, tako je nadalje konstatiral, ki nimajo nikakega smisla več za postavbo in zakon, se rekrutira iz brezverskih javnih šol in kolegijev. Če tedaj nočemo, da bi ves vpliv vere izginil iz našega javnega življenja, mora verska vzgoja zopet na

površje. Ker se bo v državne šole težko dala uvesti, morajo zanjo poskrbeti družinski in cerkveni vzgojitelji. Tega zvanja se razne cerkve premalo zavedajo. Edino častno izjemo dela katoliška cerkev, ki se resno in sistematično trudi po svojih farnih šolah, da bi dala svoji šolo obiskujoči mladini temeljito versko vzgojo. Protestantske nedeljske šole niti od daleč ne odgovarjajo temu svojemu namenu. — Kakor je to skričevalo častno za katoličane, tako je nečastno za protestante.

LINČANJE je bilo do zadnjega časa v Ameriki doma. Nasproti zamorskim zločincem, ki so se pregrešili nad belimi, je bilo nekako po navadi zajamčeno pravo. Veliko jih je razkačeno ljudstvo brez procesa spravilo na oni svet. Že večkrat je po takih žalostnih slučajih, ki niso bili v čast kulturni državi, kak senator predlagal postavno predlogo, po kateri naj bi bilo tako ljudsko justificiranje prepovedano in kaznjivo. Vendar predloga dozdej še ni prodrla. Nanovo je zdaj vložil missouriski zastopnik Dyer. Ker se je predsednik Coolidge sam zavzel zanjo, je upanje, da to pot prodre. Predsednik pravi, da črnici niso več tisti divjaki, kot so bili nekdej. V zadnjih šestdesetih letih so v civilizaciji neverjetno napredovali. Ker so kot taki dobri državljani, je država dolžna, ščititi jih pred plemenskimi izbruhmi maščevanja. To je Amerika dolžna storiti tudi radi lastnega ugleda pred kulturnim svetom.

VEDNO se kje kak državni zastopnik oglasi s predlogom, naj bi se naseljeniška postava spremenila, ker se je v marsičem pokazalo, da je bolj v škodo kot v korist deželi. A zaenkrat se gospodje še boje, to vprašanje z vso resnostjo v roke vzeti, dasi sami čutijo pomanjkljivosti postave. Prej ali slej bodo morali zadevo le resno pretresati. Newyorški reprezentant O'Connell je predlagal, naj bi se raznim redovnim sestram, katerih namen je dobrodelje, dovolil prost dohod, naj bodo te ali one vere. Če so se v čem očetje imigracijske prepovedi urezali, so se v tem, ker so tudi te izključili oz. vključili v kvoto. Menda se vendar niso bali, da bi evropske povojne bacile sem zanesle. Postava je pač postava, vsem ni nikoli pravična.

KAKOR smo že ponovno poročali, so se po vojni tudi francoski katoličani socialno-politično organizirali. K temu jih je prisilil nov kulturni boj, ki ga je započel socialistični predsednik Herriot. Spoznali so, da so se razne framasonske in druge protiverške vlade v preteklosti zato tako igrale s katoličani, ker niso bili socialno-politično organizirani. Da bi ne bili se nadalje menjajočim se vladam za žogo, so organizirani stopili na polje socialne politike. Uspeh njihove organizirane sile se je kmalu pokazal. Herriot je šel in če se znova dokoplje do predsedniškega stola, se bo trikrat premislil, preden bo zopet dvignil bič nad katoličani. Zakaj mej tem se je njihova "Narodna katoliška zveza" po celi deželi razširila in vkoreninila. Na svojem drugem glavnem zborovanju pod vodstvom svojega predsednika, slovitega generala Castelnau, je pregledala svoj program lanskega leta in z zadoščenjem ugotovila, da ga je v vseh glavnih točkah zmagovito izvršila. Glavne programne točke so bile: Boj za ohranitev vatikanskega poslanstva pri narodni vladi; boj za ohranitev katoliških redov v deželi, boj za versko svobodo alžasko-lorenskih katoličanov. V vseh trpih točkah so uspeli. Za prihodnje leto so zopet tri točke postavili na program: Revizijo protiredovniške postave iz l. 1901.; revizijo postave, ki redovnikom prepoveduje poučevati po šolah; opozicijo proti razširjevanju revolucionarnih idej. — Bog daj, da bi na prihodnjem glavnem zborovanju mogli konstatirati, da se jim je tudi ta program v vseh točkah posrečil.

PRI ZADNJEM papeškim konzistoriju je dobil rdeči kardinalski klobuk tudi pariški nuncij Msgr. Cerretti, velik diplomat, ki je z velikim uspehom zastopal interese sv. cerkve pri kulturnobojni francoski vladi. Vlada je šla, nuncij je ostal in dočkal zmago. Navada je, da nuncij kmalu potem, ko je imenovan za kardinala, zapusti svoje mesto in se vrne na papeški dvor. Glede njega so naredili izjemo. Tudi kot kardinal bo še ostal na svojem mestu. Sedanja francoska vlada je sama želela, da se naredi ta izjema, ker ga kot taktičnega diplomata visoko čišla. V priznanje njegovih zaslug za versko pomirjenje države ga je odlikovala z velikim križem častne legije. To je najvišje odlikovanje, ki je bil kedaj cerkveni dostojanstvenik deležen.

NEKI kanadski politik, Mr. Limieux, je započel agitacijo, naj bi bili v državnem senatu zastopani tudi cerkveni prelati, katoliški in protestantski. Ta čast jim gre radi zaslug, ki so si jih pridobili za deželo, obenem bi bilo to izvrstno sredstvo za odstranjenje raznih predsodkov in verske nestrpnosti mej posameznimi veroizpovedanji. Bo-li ta misel prordla ali ne, ne vemo. Veliko je odvisno od tega, ali bi bili cerkveni prelati samo častni senatorji ali pravi, ki bi imeli tudi pri zakonodaji svojo besedo. Če to poslednje, bi bil Va-

tikan bržkone proti. Zakaj v tem slučaju bi se morebitne ljudstvu ali cerkvi naklonjene postave, ki bi jih svetni senatorji preglašovali, tudi duhovskim senatorjem naprtili, če bi tudi proti glasovali. Radi tega je zadnje čase Vatikan nastopil proti senatorjem duhovnikom v češkoslovaškem senatu.

SVETO LETO za Rim je bilo slovesno zaključeno na sv. večer. Z novim letom pa se je začelo za ostali svet. Prej je bila navada, da je sveto leto za mesto Rim trajalo od božiča do božiča, torej res celo leto; za ostali svet pa samo naslednjih šest mesecev. Zdaj bo pa tudi za ostali svet trajalo celo leto. Začelo se je z večernicami novega leta in se bo končalo z večernicami prihodnjega novega leta. Odpustki bodo prav tisti, kakor so jih bili deležni letošnji rimski romarji. Pogoji za svetoletne odpustke so sledeči: Spoved in sv. obhajilo kakor za druge odpustke, obisk štirih cerkva skozi pet dni. Kjer ni toliko cerkva v bližini, ali pa morda ena sama, bodo mogli verni tiste oz. tisto po večkrat obiskati in moliti po namenu sv. očeta. Splošna zahteva je: skozi pet dni, a ni potreba zaporedoma po štiri obiske. Natančnejša določila bodo dali škofje.

BOB pokliče v svojo službo, kogar hoče, pa tudi kadar hoče. Pota njegove milosti so tajna. Pri nekaterih se poklic v duhovski stan začne javljati v najnežnejši mladosti. Pri drugih se oglasi v poznejših letih, ko so šli že skozi marsikako borbo življenja. Če mu taki sledijo, so navadno vzorni duhovniki. Da bi pa mogli slediti klicu in laže premagati vse ovire na potu do oltarja, so se za take začeli v zadnjem času ustanavljati posebni učni zavodi. Amerika je bila ena prvih, ki ga je zamislila. Vodijo ga oo. benediktinci v Atchison, Kans. Kandidati mej 18. in 60. letom ga obiskujejo. Zdaj se poroča, da ga je ustanovila tudi katoliška Nemčija blizu Paderborna na Westfalskem. Že prvo leto se je toliko kandidatov priglasilo, da niso mogli vseh sprejeti. Tudi mi slovenski frančiškani mislimo najprej z njim začeti. Nekaj kandidatov že imamo. Ako bi bil še kateri tak, ki bi čutil v sebi poklic, pa ima tudi primerne umske darove in že nekaj poprejšnje izobrazbe, naj se kmalu priglasijo, da se pravočasno nadalje menimo.

VMILANU so znova otvorili stari samostan karmeličank, ki ga je bil Jožef II. zatrl. Svečani otvoritvi je mej drugimi prisostvovala tudi rodna sestra Male Cvetke, sv. Terezije Deteta Jezusa, ki je prednica karmeličank v Lisieux. V obnovljeni samostan v Milanu je vstopila grofica Paterno, njen mož je pa oblekel redovno obleko sinov sv. Dominika. Vedno pogostejši so primeri, da člani najodličnejših rodbin zapuščajo burni svet in iščejo miru v samostanskih celicah. Čim udobnejši skuša moderna kultura napraviti svet, manj zadošča miru žejnemu srcu. Pač zato, ker vedno bolj izpodriva Boga. Brez

njega so pa vse svetne dobrine le otrobi, za katere je nekdo drugi ustvarjen — ne človek.

MEJ KONVERTITI zadnjega časa je vzbudil posebno pozornost japonski princ-konvertit Franc Ksav. Iwashita. Leta 1919. ga je japonska vlada v uradnih poslih poslala v Evropo. Še istega leta je prestopil v katoliško cerkev. Spreje mase je vršil v kapeli znanega kolegija "Germanicum" v Rimu. Po sv. krstu in sv. obhajilu mu je sedanji pronuncij v Parizu, kard. Cerretti, podelil zakrament sv. birme. Že takrat je dozorel v njem sklep, posvetiti se duhovskemu stanu in misijonskemu delu mej rojaki. Bogoslovne nauke je začel v dominikanskem glavnem kolegiju Angelico v Rimu. Nadaljeval in končal jih je v Benetkah, kjer je bil zdaj v mašnika posvečen. Istočasno z njim je bil posvečen njegov prijatelj, sodni adjunkt Ivan Karl Castagna, ki je v službi italijanske vlade prehodil že ves svet. V Benetkah, rojstne mmestu poslednjega, sta se idealna moža, našla, sklenila ozko prijateljstvo in drug drugega navduševala za mašniški stan. Obenem sta se domenila, da bosta kot mašnika oba odšla v japonske misijone. Sestra japonskega princa je katoliška redovnica v Londonu.

NOVO žensko križarsko vojno so oklicale odlične žene naše prestolice Washington. Generalissimus te križarske vojske je Mrs. John B. Hederson. Ne gre za pohod proti Saracenom, kakor srednjeveška ženska križarska vojska, ampak proti najkru-tejšemu trinogu ženstva — proti modi. Moški svet je že zdavnaj uvidel potreba te križarske vojske, pa si je ni upal napovedati, ker je vedel, da bo poražen. Ženske si glede mode od moških ne dajo ničesar reči pa je amen. Edino na ta način bi jih mogli spreobrniti, če bi nedostojno oblečene v javnosti dosledno in organizirano izžvižgavali, ignorirali in jih pustili, da bi "ploh vlekli." Toda to je gola teorija, brez praktičnega pomena. Treba je bilo čakati, da ženske same pamet sreča in iz njih lastnih vrst izide parola: Ženske, zavedajte se svoje časti in nikar je ne prodajate z nedostojno modo! To parolo je izdalo omenjeno vodstvo ameriške križarske vojske proti moderni ženski modi. Ženska moda, tako pravi omenjeni generalissimus te križarske vojske, je že dokaj let sem diktirana od podzemeljskega ženskega sveta v Parizu. Hoče reči, ne od odličnih pariških dam, temveč od lahkoživk te moderne Sodome. Najvišje dame po socialnem stališču in moralni kakovosti so dostojno oblečene. — Bomo videli, če bo tudi ta vojska postala svetovna, kakor je svetovno trinostvo mode. V zadnji svetovni vojski so ženske moške izza plota gledale, ko so hiteli pod zastave, zdaj bodo pa moški ženske. Mi jim z Viljemom kličemo: Ausharren! Vztrajajte, če bo količkaj upanja na zmago. Za ta čas smo mi pripravljene za kuhavnice prijeti. Kako "vojno" menajo bomo že spravili skupaj.

NAŠ STRIČEK

Ljubi moji otroci, dečki in deklice! — Preden začne danes Vaš striček na posamezna pisma odgovarjati, bi rad vsem skupaj nekaj malega povedal. Poslušajte, kaj ima na srcu.

Da bo prišlo na naš korner nekoliko izpremembe, bomo letos skušali takole narediti: Vsako pismo od Vas, naj že bo slovensko ali angleško, bom jaz lepo prepisal in ga prestavil v lepo slovenščino, potem ga bom šele dal natisniti v list "Ave Maria." Ali veste, zakaj?

Naš korner mora biti po mojih mislih za Vas tudi šola, ne samo zabava in razgovorjanje. Kakšna šola pa? Šola za učenje slovenskega jezika! Čisto gotovo je, da Vi, ki ste v Ameriki na svet prišli in ne hodite v slovenske šole kot Vaši bratci in sestrice v starem kraju, ne morete znati lepo slovensko pisati. Zato jo kar lepo po domače ali pa po angleško urežete. Nihče Vam tega ne zameri in Vaš striček Vam kliče: Prav imate! Le tako naprej! Vsakega Vašega pisma je vesel, naj bo pisano v tem ali onem jeziku. Za na korner bo pa striček prestavil Vaša pisemca v lepo slovenščino, da boste potem lahko videli, kako se lepo slovensko piše. Kajne, ta misel Vašega pridnega strička je tudi Vam všeč?

Vi pa takole delajte: kadar boste napisali pismo stričku — le veliko jih napišite! — naj že bo angleško ali slovensko, vselej svoje pisemce **prepišite**, preden ga oddaste na pošto. Tisti prepis dobro spravite, dokler ne pride list "Ave Maria" z Vašim pismom na kornerju. Kadar pride, hitro poiščite, kje je Vaše pismo, in ga trikrat ali štirikrat preberite. Potem pa poiščite svoj prepis in ga tudi trikrat ali štirikrat preberite. Potlej pa začnite prebirati oboje skupaj: Vaše pismo na kornerju in prepis, to se pravi kopijo, ki ste jo sami naredili. Sedaj skušajte poiskati, kaj in kako je Vaš striček drugače zapisal kot Vi. Kmalu boste spoznali, kaj Vam je popravil in kaj je bilo prav. Tako se boste počasi učili slovensko pisati in Vaša pisma bodo vedno bolj lepa.

Tako bo naš korner res za nas šola, ki nam bo delala vsem prav veliko veselje. Da bo pa ta naša šola bolj zanimiva, morate od sedaj naprej veliko več pisem pisati kot ste jih do sedaj.

Torej, otroci moji, dečki in deklice, vsem kliče Vaš striček: Na veselo svidenje!

Ahmeck, Mich.—Dragi striček! Dolgo je že od takrat, ko sem zadnjič pisala, zato sem si mislila: bo mpa danes zopet pošiljam Vam denar, ki sem ga nabrala za Kolegij. 10 tolarjev ga je. Zelo rada bi bila več nakolektala, pa nisem mogla, ker so ljudje tu okoli ubogi. Pošiljam tudi najlepše pozdrave vsem otrokom na kornerju in Vam, dragi striček.

Vaša vdana Vam **Ana Kurič.**

Draga moja Anica! Preden se Ti zahvalim za Tvoje lepo pisemce in za 10 tolarjev, Ti bom nekaj drugega povedal. Gotovo poznaš, ljubiš in čistiš Malo Cvetko, sv. Terezijo od Deteta Jezusa. Pred kratkim smo tole brali o njej: Izbrala si je enega misijonarja tam daleč v poganskem svetu in mu je bila "sestrica." Zanj je prav posebno molila in opravljala druga dobra dela. Vedno je prosila Boga, da bi blagoslavljal težko delo njenega "bratca" v misijonih. — Anica moja, zakaj Ti to pripovedujem? Zato, ker se mi zdi, da tudi Ti delaš nekaj podobnega kot velika svetnica "Mala Cvetka." Ti sama ne moreš postati pravi misijonar, ne doma in ne tam daleč v poganskem svetu, zato si se pa zavzela za kolektanje v pomoč našemu novemu kolegiju, ki se bodo v njem vzgajali in učili misijonarji. Mislim, da s tem zaslužiš, da bo eden teh misijonarskih učencev Tvoj bratec in mu boš Ti s svojimi molitvami in dobrimi deli, pa tudi z nabiranjem milodarov pomagala, da postane nekoč velik misijonar in pridobi za Boga veliko neumrjočih duš. Tako boš tudi Ti misijonarjeva sestra in boš tudi sama misijonarila. Anica, kaj praviš na to? Moli, da bi se moja želja prav kmalu uresničila.

No, sedaj pa prav velik Bog plačaj za pismo in za tolarje. Kmalu se zopet oglasi. Knjižico, ki sem Ti jo poslal v dar, si dobila, kajne?

Cleveland, Ohio.—Dragi striček! Voščim Vam veselo božične praznike in srečno novo leto. Prilagam Vam en tolar za list kot Miklavžev dar. Naj bo v čast Materi božji v zahvalo za zdravjeK. Jezusček naj blagoslovi Vaše delo!

Jožef Mrvar.

Dragi Jožek!—Za Tvoja voščila sem ti zelo hvaležen. Seveda se Ti prav lepo zahvaljujem tudi za priloženi dar. Bog Ti povrni! Vidim, da se že v svojih mladih letih zavedaš, kako potrebna reč je dober katoliški list kot je naša "Ave Maria." Tega sem še bolj vesel kot Tvojega daru. Prepriča nsem, da bo moj Jože zrasel v zavednega katoliškega moža, ki bo prav veliko storil za razširjanje dobrega časopisja med našimi dragimi rojaki v Ameriki. Zato tudi jaz voščim Tebi prav srečno novo leto in vse življenje. Kmalu se zopet kaj oglasi, da ne boš pozabil na svojega strička.

Northome, Minn.—Dragi striček! Jaz bi spet rada prišla na Vaš korner. Pošiljam Vam 10 centov. Na sveti večer smo šli o polnoči v cerkev. Jaz sem bila za Vas pri-sv. obhajilu. Na velikonočno nedeljo lani sem pa bila za "Uncle Mikeja." Mama, ata, bratje in jaz Vas prav lepo pozdravljamo, pa tudi vse otroke na kornerju. Vesel božič in srečno novo leto!

Ana Plemelj.

Draga moja Ančka!—Ali si zadovoljna, če Ti pravim "Ančka?" To je prav tako lepo kot "Anica," samo zato Tebi drugače pravim, da Te ne bo kdo zamenjal s tisto Anico, ki ima danes prvo pismo na našem kornerju. Torej ona je Anica, Ti si pa Ančka. Sedaj se Ti moram pa še prav lepo zahvaliti za Tvoj prekrasni dar, namreč za Tvoje božično sv. obhajilo. Zdi se mi, da je božično sv. obhajilo najlepše — in glej, ravno tisto si Ti meni namenila. Bog Ti povrni! Tudi velikonočno obhajilo je zelo zelo lepo, vendar se zdi meni božično še lepše, zato se prav lepo zahvalim, da si tisto meni namenila. Gotovo zato, ker imaš mene rajši kot strica Majka . . . Vidiš, kako se potegujem za Tvojo naklonjenost! Stric "Mike" bo pa tudi zelo vesel, samo tega ne vem natančno, če je naročen na list "Ave Maria." Veš kaj, piši mu enkrat in ga vprašaj, če je bral o Tvojem velikonočnem daru. Potem bova kmalu oba vedela, če ima naročen naš list. Še to Te moram vprašati, zakaj si poslala 10 centov? Ali samo zato, da bi bolj gotovo prišla na korner? O, na korner se pride čisto zastonj, samo pisati je treba. Zato pa le kmalu zopet piši. — Pozdrav Tebi in vsem v Vaši hiši!

Calumet, Mich.—Dragi striček! Moja mama so Vam pisali zadnji teden in so naročili dva "Koledarja." Dobili jih pa še niso. Prosim, pošljite jih, če jih še imate, drugače nam pa naznanite.

Lepo pozdravlja Vaša

Ana Klobučar.

Draga moja Ana!—Na, imamo že zopet eno Ano! Ve ste pa res pridne za naš

korner. Prav je tako. Da ne bo zmešnje, sem sklenil, da boš Ti kar Ana ostala in ne boš ne Anica in ne Ančka. Če nisi s tem zadovoljna, se pa hitro oglasi, da bomo preuredili. Bomo imeli vsaj nekoliko več pisem od Tebe. — Sedaj pa h koledarju! Res ne vem, kako bi se opravičil. Morebiti sem bil tisti dan prav posebno zaspan, da nisem dobro prebral, kar so pisali Vaša mama. Ko je pa prišlo Tvoje pismo, sem se precej čisto zdramil in na vsa moč hitel zavijati koledarja za Vašo mamo. Mislim, da je tudi poštar zelo hitel in so koledarji kar prifrčali v Calumet. Prepričan sem, da jih Vaša mama zelo radi prebirajo in da so že blizu pri koncu. Ali jih tudi Ti kaj pogledaš? Še to Ti povem, da imamo koledarjev še sedaj dosti, ker smo jih dali toliko tiskati, da jih do velike noči ne bo zmanjkalo. Zato bi Te Tvoj striček prav zelo "obrajtal," če bi poslala še kaj novih naročil za Koledar. Lepo pozdravljena Ti in Tvoja mama!

Cleveland, Ohio.—Dear—naka! — dragi striček! Lepo se Vam zahvalim za pošiljatev razglednic. Jaz bom šla še enkrat k sv. obhajilu za Vas, da bi dolgo živeli in bili srečni. Mislim, da je to vse, kar imam povedati.

Vaša vdana **Mary Fabjan.**

Draga moja Marica!—Ko sem začel Tvoje pisemce prepisovati za list, mi je skoraj ušlo, da bi pisal angleško, kakor Ti. Komaj sem se še pravočasno spomnil, kaj sem obljubil na današnjem kornerju, in sem zakričal: naka! Tako glasno sem zavpil, da se je moja beseda kar papirja prijelala in je sedaj z drugimi vred tiskana. Ne zameri, da je na ta način Tvoje lepo pisemce nekoliko pokvarjeno, saj sedaj vsi vedo, da te nerodnosti nisi napravila Ti, ampak Tvoj pozabljeni striček. Vidiš, taki smo Amerikanci. Sami ne vemo, kedaj pozabimo na slovensko govornico in začnemo po angleško usta odpirati in pero po papirju sukati. Toda jaz danes slovesno obetam, da se bom poboljšal—Ti, moja pridna Marica, pa kakor veš in znaš, vendar bo prav lepo, če se naučiš še slovensko tako lepo pisati kot znaš angleško. Za Tvoje sv. obhajilo se pa tudi Tebi tako lepo zahvaljujem kot Tvoji znanki s kornerja, Plemljevi Ančki. Zato lepo pozdravljena! Kmalu zopet piši, da se prihodnjic zopet kaj pomneniva.

Stelton, Pa.—Dragi striček! Zdaj se pa jaz oglašam in preden Vam nadalje pišem, Vas lepo pozdravljam. Sedaj Vas pa prosim, da bi tudi zame iznašli en korner, da Vam bom večkrat pisala. Imeli smo 40urno pobožnost v cerkvi sv. Petra v Steltonu. Jaz hodim v slovensko šolo in se rada učim. Sestre so jako dobre in zanimive. 40urna pobožnost se je lepo končala. Imeli smo 12 gospodov. Dragi striček, jaz sem rekla mami, da hočem opraviti eno sv. obhajilo za Vas. Sedaj pa nimam več pisati. Prosim, nikari ne vrzite mojega pisma v koš. Z Bogom in ne zamerite mojemu slabemu pisanju. Voščim Vam vesele božične praznike in srečno novo leto, da bi dolgo živeli in mnogo novih let dočakali. **Mary Gornik**

Draga Marička!—Tudi med Marico in Maričko mora biti nekoliko razlike. Povej mi enkrat, če Te tudi Tvoja mama tako kličejo. Pa čeprav ne, saj ima Tvoj striček pravico, da Te še enkrat krsti. — Tvoje pisemce me je še prav posebno razveselilo, ker tako navdušeno pišeš o slovenski cerkvi in o slovenski šoli. Prav lepo se ravnaš po izreku velikega Slovenca in svetega moža, škofa Slomška, ki je dejal: Sveta vera nam je luč, materina beseda pa ključ do prave narodne omike. Ali si Ti že kaj slišala o škofu Slomšku? Če še nisi, kar svoje dobre sestre vprašaj vsoli, boš videla, koliko lepega Ti bodo vedele povedati o njem. Bog plačaj tudi Tebi za sv. obhajilo! — Kar se pa tiče koša, ki Te je strah pred njim, Ti pa prav zaupno to-le povem: Kadar berem pisma od mojih dragih otrok, zmerom poprej naročim svojemu slugi, da koš odnese na drugi konec hiše. Tako je čisto gotovo, da nobeno pisemce ne more zdrkniti vanj. Torej tudi Tvoje ne bo, nič se ne boj! Ko pa vsa pisma preberem, pa takoj zopet priroma koš nazaj k moji mizi in potem strah in groza za pisma! Ampak takrat prebiram samo pisma velikih ljudi. . . . Sedaj pa, Marička moja pridna: lepo mi bodi pozdravljena, odkar si na naš korner postavljena!

Ely, Minn.—Dragi striček! Tudi jaz sem se namenila pisati v Vaš list "Ave Maria." Stara sem 11 let. Mama me je naučila slovensko čitati in tako tudi jaz berem Vaš lepi list. Pa sem mislila, da bom tudi jaz dobila od Vas dar za božič. Tudi za Miklavža sem upala, da mi bo kaj prinesel. Pa mi ni nič. Zdi se mi, da mi je še nekaj odnesel. Zvečer sem namreč imela 10 centov, zjutraj jih pa ni bilo več. Zdaj tudi za Vaš dar ne maram. Pa, dragi striček, jaz mislim, da ne boste mojega pisma v koš vrgli, čeprav jako slabo slovensko pišem. Se bom že še naučila in Vam bom potem večkrat pisala. Voščim Vam vesele praznike in srečno novo leto. Pa Vam povem, da bom tudi jaz šla za božič k sv. obhajilu. — Še bi pisala, pa za zdaj naj bodo končane moje vrstice. Ostanem Vaša hvaležna "girl" v listu "Ave Maria." **Box 634, P. A.**

Draga moja Pika Apika!—Vidiš, prav nerodno je to za Tvojega strička, da ne more iz pisma spoznati, kako Ti je ime. Lepo je od Tebe, da si nam vsem skupaj povedala, koliko si stara, ni pa prav, da si pozabila na svoje ime, ki je gotovo zelo lepo. Velika sreča je, da zna Tvoj striček tudi "pike" brati, da je tako vsaj za prvo silo iztuhtal, kako naj Te pokliče. Če bi še tega ne znal, bi Te moral res čisto na celem še enkrat krstiti. Potem pa še pričakuješ, da Ti pošljem dar! Kako ga bom poslal, če pa še ne vem, kakšno ime naj napišem na pošiljatev? Ali bo dobro Pika Apika? Mislim, da ne. Pa Ti si morda misliš, da je dosti, če si številko poštno "bakse" poslala. Naredila si menda tako kot mi včasih, ko smo v starem kraju Miklavžu nastavljali. Položili smo samo posodo čez noč na mizo in nismo nič imena napisali, češ: sv. Miklavž bo že vedel, čigava je, in bo dejal prave reči notri. Če si tako mislila,

Ti moram povedati, da si se nekoliko zmotila. Veš, Tvoj striček ni tako učen kot sv. Miklavž. Vidiš, jaz sem imel pripravljeno lepo darilo zate, pa ga samo zato nisem poslal, ker nisem prav nič vedel in še danes ne vem, če je tista baksa 634 dosti velika, da bi moglo moje darilo notri zlesti. Sedaj mi pa še pišeš, da mojega daru sploh več ne maraš. To se boš še kesala! Jaz pa Tebi povem, da ga tudi jaz ne maram, zato ga bom dal prvemu, ki se zanj oglasi. . . . Alo, dečki in deklice na kornerju, kdor prvi piše, tistemu pošljem Ppikin Apikin dar. Tebe, moja Apika, pa prav lepo pozdravljam in Te vabim, kmalu zopet piši! Posebno če se boš kaj premislila in vseeno zaželela, da Tvoj dar ne pride v napačne roke. . . .

Pittsburgh, Pa.—Dragi striček! Jaz bi tudi rada prišla na Vaš korner. Stara sem 12 let in hodim v peti razred. V Ameriki sem pet let. Mama mi zmerom naroča, naj Vam pišem, da se bom naučila lepo po slovensko pisati. Tudi jaz bom šla za Vas o božiču k sv. obhajilu. Prosim, ne vrzite mojega pisma v koš, čeprav ne pišem lepo. Bom že drugič boljše. Moja mama in jaz Vas lepo pozdravljamo in vse druge na kornerju. **Mary Čič.**

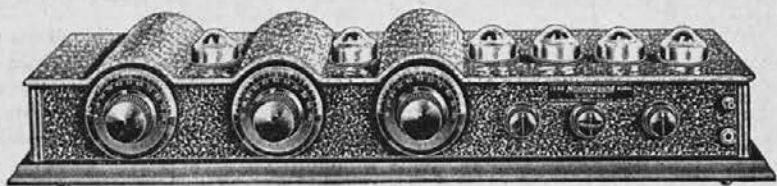
Draga moja Micka!—Tebe sem malo prekrstil. Ker praviš, da še ni dolgo, kar si prišla iz starega kraja, se mi zdi kar prav, da boš pod tem imenom moja ljuba znanka na kornerju. Piši, če si zadovoljna. Drugače pa ne vem nič drugega pisati kot samo hvalo. Pridna si, da se rada učiš slovensko pisati — sedaj se boš gotovo še bolj, ko si vstopila v našo slovensko šolo na kornerju. Še bolj si pa pridna, da si šla o božiču zame k sv. obhajilu. Bog Ti plačaj! Samo za eno reč Te moram mrvico pograjati, namerč zato, da nisi že prej ubogala mame in pisala pisma na naš korner. No, sedaj je že vse popravljeno. Če bi drugi otroci vedeli, kako prijetno je na našem kornerju, bi gotovo vsi od kraja hoteli znati slovensko pisati in brati, da bi mogli z nami na korner. — Tako, Micka moja, pa za enkrat lepo pozdravljena!

Cleveland, Ohio.—Dragi striček! Preden Vam nadalje pišem, Vas lepo pozdravim. Veseli nas vse skupaj, da ste se nas spomnili v Sveti deželi. Pošiljamo Vam majhen darček za Vaše stroške. Jaz sem Vaš apostol sv. Franciška. Poslal sem Vam 10 tolarjev. Hodim v latinsko šolo. Star sem 14 let in se prav dobro učim. Pozdravljam Vas in Fathra Miklavčiča. **Alojzij Zakrajšek.**

Dragi Lojzek!—Za vse Tvoje pozdrave in darove lepa hvala! Upam, da so mama dobili vse, za kar si posilil v njihovu imenu. Bodi še nadalje priden in ostani vedno goreč apostol sv. Franciška. Ker hodiš v latinsko šolo in praviš, da se dobro učiš, boš morebiti nekoč iz majhnega Franciškovega apostola zrasel v velikega franciškanskega misijonarja. Če Te to veseli, kar lepo Boga prosim, da Ti da potrebnih milosti za tak lepi poklic. Me ne bo zelo zelo veselilo, če bom kedaj kaj takega slišal o Tebi. — Še to naj Ti povem, da so bili Father Miklavčič zelo veselili Tvojega pozdrava.

NAŠ RADIO

Chicago, Ill.—Obenem z nabiralno knjižico pošiljam majhen dopis. Z velikim veseljem sem pobirala darove, čeprav skoraj po trnjevih potih, zato se vsem darovalcem prav iskreno zahvaljujem. Vse lepo prosim, da bi še ostali naklonjeni naši stvari, zakaj vsi vidimo, da je potreba velika, da v Gospodovem vinogradu primanjkuje delavcev. Brez kolegijev in katoliških šol pa ne bo novih duhovnikov. Za te je pa zopet treba velikih žrtev, posebno denarnih. Zato nam je treba vsem veliko žrtvovati, da se čim prej uresniči velika misel in dvigne naš novi kolegij. Odprimo srce in roke in shranjimo zaklade v hranilnico svete večnosti!

Magdalena Brišar od Sv. Štefana.

mo zanj v februarju na novo agitacijo. Jaz bom iz srca rad šel, čeprav sem Vam poslal že tri nove naročnike, toda pri nas je majhna naselbina in mislim, da so samo še dve ali tri hiše, ki niso naročene na naš list. Sedaj pa hočem gledati, da bodo tudi te družine naročile list, prej jim ne bom dal miru.—Želim Vam, dragi Father, veliko uspeha v novem letu. Vdani J. R.

Joliet, Ill.—Pošiljam 1 tolar za Miklavžev žakeljček. Upam, da ga bodo dobra srca do vrha napolnila, pa ne samo žakeljček, ampak žakelj, ki drži dva bušeljna in pol.

Ave Maria je res krasen in zanimiv list. Vselej me razveseli njen prihod, saj je ona moj najljubši list. Nič se ne strašimo nasprotnikov, saj sta Bog in Marija očitno z nami, pa tudi verno slovensko ljudstvo je krepko na strani Vašega lista. Zato vsem prav srečno novo leto!

Mrs. Klara B.

Port Washington. — Naznanjam, da sem prejel dva izvoda Vašega lista za januar, menda po pomoti. Vendar pripominjam, da drugi izvod prav za prav ni bil odveč. Moja žena ga je namreč nesla sosedovim, da so ga brali. Prav vseč jim je bil. Ni ji bilo treba dosti prigrinjati, da je dobila naročnino za celo leto, ki Vam jo tukaj pošiljam. Želim, da bi se še dosti takih družin našlo v tej naselbini in drugod. List je resnično lep in za samo dušno čistoto zavzet. Da bi le še večkrat prihajal! Zelo želim, da bi ob prejemu druge številke že zopet imel novega naročnika za Vas.

Z lepim pozdravom ostajam Vam vdani naročnik.

Oregon. — Gospod urednik! Kakor hitro bodo razmere le nekoliko boljše, bom poslala naročnino za Vaš list, ki si ga že davno želim. — Novic tu ni posebnih. Vreme imamo jako lepo in toplo, nič mraza in nič snega. Solnce sije skoraj vsak dan, da se otroci zunaj igrajo in stari solnčijo. Živina se pase kakor poleti. Bati se je pa, da bo spomladi lilo in padalo, zakaj zima nam gotovo ne bo

prizanesla, kolikor toliko bo prikimala. Iz sedanje naše pomladi Vam pa pošiljam šopek vijolic. Na večer sv. Janeza smo videli velik kolobar okoli meseca. Starejši ljudje so napovedali hudo zimo; no, dolga že ne bo.

Bog daj sreče Vašemu delu!

Marija P.

Iz upravnništva.—Naš "ofis" je čisto poseben svet. Človek bi mislil, da v tako majhnem prostoru, v tako tesni sobici, ne more biti Bog ve kaj posebnega, pa vendar je. Prav nič preveč ne trdim, ako rečem, da se stekajo v to majhno centralo niti vsega življenja, ki pole v prostoru Ameriki. Ne mislim sicer onega burnega, zunanjega življenja, ki vodi gospodarstvo, politiko in druge take velike reči v slavni Ameriki, pač pa ono tiho, notranje življenje, ki se stiska v srca in se ne pokaže vsakemu, temveč samo tistemu, do katerega ima srce zaupanje. In ravno to življenje je vredno, da ga skušamo spoznavati, zakaj to življenje je resnica, v kolikor je resnica na svetu sploh mogoča, ono burno, tako pisano in nemirno zunanje življenje je le prepogosto zgolj slepilo, pesek v oči, nečedna predpustna maska . . .

Naš "ofis" je centrala, ki vživa zaupanje v vsej Ameriki pri tistih ljudeh, ki ga poznajo. In teh je primeroma mnogo. Ko pišejo pisma naši prijatelji, ko pošiljajo naročnino ali naznanjajo razne izpremembe itd., niso njihova pisma suha in uradna, temveč topla, večinoma pristrčna in vdana, kakor bi ne bila namenjena uradu, temveč prijateljem, zaupnikom, sorodnikom. Kdor piše, da tega in onega ne more, pove zraven tudi, zakaj ne more, kakšne ovire se stavijo njegovi dobri volji, kako težko življenje je sedaj v njegovi naselbini in tako dalje. Kdor poroča kaj veselega, če n. pr. pošilja novega naročnika, ali kaj takega, se ne zadovolji samo s suhim poročilom, temveč z vidnim veseljem popisuje, kako je naročnika dobil, kakšne boje je imel, preden se mu je posrečilo, in tako dalje. — Kdor je bolan ali kdor priporoča v molitev bolnega prijatelja, opiše bolezen in njene težave, in mu je lažje pri srcu, ker ve, da bo v našem "ofisu" našel iskreno in prijateljsko sočutje.

Nas v "ofisu" zelo veselji, da uživamo med prijatelji širom Amerike tako iskreno zaupanje. Želimo, da ostane še nadalje tako. Vsa pisma bomo vedno z veseljem prebirali in po možnosti tudi ugodno odgovarjali nanja. Želimo pa, da bi naši prijatelji blagohotno upoštevali naše želje:

1. Morebitna poslana svota naj bo vedno natančno označena in naj bo razločno povedano, v kateri namen je poslana. Včasih je to sredi pisma nekje nekako mi-

mogrede omenjeno, ali celo tu nekaj, tam nekaj, da povzroča v "ofisu" veliko težav in vzame mnogo časa, preden preračunamo, v kakšne namene je treba poslano svoto obrniti. Zgodi se tudi, da kdo pošlje samo ček ali "money order," pa z nobeno besedo ne omeni, čemu je denar poslal.

2. Podpis pošiljatelja in celoten naslov mora biti vedno z razločno čitljivimi črkami označen. Enako vsa druga imena in naslovi, ki so v pismu omenjena. Nerazločno pisana imena in naslovi povzročijo mnogo pomot in sitnosti. Dostikrat izvira iz take pomanjkljivosti velik nered v adresah in na pošti, potem pa prihajajo pritožbe, da listi in druge pošiljatve ne prihajajo v redu.

3. Za "Ave Marijo" in vse, kar dobivate od nas, pišite vedno na naš naslov v Lemont, ne več k "Edinosti" v Chicago. Ravno tako "Amer. Slovenca," praktik in "St. Francis Magazine" ne naročajte pri nas, temveč v Chicagi. To povzroča zamudo in delo, ker je treba taka naročila dalje pošiljati.

4. Dobro je tudi, če veste, da Father Kazimir ne živi pri nas v Lemontu, temveč je župnik pri sv. Štefanu v Chicagi. Kdor torej misli njemu osebno pisati, naj piše naravnost nanj, če hoče, da bo zadeva hitro rešena.

Naj bo za danes dovolj. Če boste blagohotno upoštevali te "štiri zapovedi" našega slavnega "ofisa," je prav mogoče, da dobite v kratkem še štiri, ali pa morda več. Mi prav iz srca želimo, da jih izpolnjujete, vendar morate vedeti, da ne vežejo — pod smrtnim grehom.

Poleg teh "zapovedi" si dovolimo napisati še tri pojasnila ali naročila.

1. Koledarja imamo še precej v zalogi. Ne zato, ker morda ljudje nočejo našega koledarja kupovati, temveč zato, ker smo ga dali precej več tiskati ko lansko leto. To smo pa zato naredili, ker je lanskega koledarja zmanjkalo in se nam je nerodno zdelo, da prepoznam povpraševalcem nismo mogli več postreči. Letošnji koledar je pa po nesreči nekoliko prepozno izšel in zato je nevarnost, da ne bo razprodan. Zato ponovno opozarjamo nanj in prosimo vse, da ga še naročite. Ako ga sami že imate, naročite ga za svojce v starem kraju. Zelo jim boste vstregli. Tudi za pošiljatev v stari kraj stane samo 50 centov. Oglasite se!

2. Da imamo v upravi red, smo razposlali pretekli mesec opomine vsem naročnikom, ki jim je naročnina z novim letom ali že prej potekla. Ne smete misliti, da je to iz neprijateljstva. "Ave Maria" je VAŠ list in mi smo njegovi gospodarji, upravitelji. Iz razposlanih opominov izprevidite, da skušamo biti dobri gospodarji. In to nam morate šteti v prizna-

nje. Radi bi imeli račune v redu, da se moremo vsak trenutek z mirno vestjo odzvati pozivu, pa naj pride odkoderkoli: "Dajte račun od svojega hiševanja!" — Če se je pa med naše opominjanje vrnila kaka neljuba pomota, kar sporočite nam — kakor bi trenil, jo bomo popravili!

3. Nekateri še niste dobili obljubljenih

in trdo zasluženih rožnih vencev. Ste jih morda že tirjali, pa jih le ne dobite. Čujte, da vam odkrito povemo. P. Kazimir so mislili na vse tri liste, ki pri nas izhajajo, za naročnike vseh treh so vzeli rožnih vencev. Zgodilo se je pa nekaj nepričakovane: Slovaški in angleški list sta okoli božiča dobila toliko novih na-

ročnikov, da so rožni venci pošli. Pisati je bilo treba po druge, pot iz Rima v Ameriko pa ni ameriško hitra. Dobili boste pa rožne vence vsi, ki ste jih zaslužili, kar brez skrbi bodite. — Sedaj sem vam vse povedal in z mojega srca se je odvalil velik kamen. Zato pravi Naš Radio: Lahko noč in Amen!

Odpustki meseca marca.

Urejuje Rev. J. Miklavčič.

Mesec marec je posvečen sv. Jožefu. Kdor opravlja vsaki dan pobožnost na čast sv. Jožefa in enkrat v tem mesecu prejme sv. zakramente, zadobi popolni odpustek:

3. Sreda. Prva v mesecu, posvečena sv. Jožefu.

Popolni odpustek za one, ki opravijo kako pobožnost v čast sv. Jožefu n. pr. litanije sv. Jožefa.

4. Četrtek. Prvi v mesecu, posvečen presv. Rešnjemu Telesu.

Popolni odpustek za ude oltarnega društva presv. Rešnjega Telesa.

5. Petek. Prvi v mesecu, posvečen presv. Srcu Jezusovemu.

Skrivnost križevega pota Našega Gosпода Jezusa Kristusa.

Za tretjerednike **vesoljna odveza**.

Popolni odpustek je:

- a) za vse vernike, ki nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega;
- b) za ude oltarnega društva presv. Rešnjega Telesa;
- c) za tretjerednike tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

6. Sobota. Prva v mesecu, posvečena Mariji Brezmadežni.

Sv. Koleta, devica 2. reda sv. Frančiška.

Popolni odpustek je:

- a) za tiste, ki opravijo kako pobožnost v čast Brezmadežni, da nekoliko zadostje za njej storjena razžaljenja;
- b) za tretjerednike. Ti zadobe popolni odpustek zaradi praznika sv. Koleta in drugi odpustek zadobe v redovnih cerkvah, kjer se bere sv. maša v čast Brezmadežni in nekaj molikoj k Mariji.

7. Nedelja. Prva v mesecu, posvečena presv. Jezusovemu Srcu in obenem tudi Mariji brez madeža spočeti.

Popolni odpustek za one, ki nekaj molijo k Mariji.

9. Torek. Sv. Katarina, devica 2. reda. Popolni odpustek za tretjerednike tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

14. Nedelja. Druga v mesecu. Popolni odpustek za ude najsv. Imena.

19. Petek. Sv. Jožef.

Za tretjerednike **vesoljna odveza**.

Popolni odpuste:

- a) udom oltarnega društva presv. Rešnjega Telesa;
- b) udom karmelske bratovščine.
- c) članicam društva krščanskih mater in žena;
- d) tretjerednikom.

22. Pondeljek. Sv. Benvenut, spoznavalec 1. reda.

Popolni odpustek za tretjerednike, kakor 9. dan.

25. Četrtek. Oznanenje Marije Device. Za tretjerednike **vesoljna odveza**.

Popolni odpustek zadobe:

- a) udje oltarnega društva presv. Rešnjega Telesa;
- b) članice Marijine družbe, za katere je danes glavni praznik;
- c) tretjeredniki.

26. Petek. Cvetni. Žalostna Mati Božja, patrona društva krščanskih mater in žena. Popolni odpustek članicam zgoraj omenjenega društva.

28. Nedelja. Cvetna. Popolni odpustek za tretjerednike, kakor 9. dan in za tiste, ki trikrat na teden molijo sv. rožni venec.

NAROČNIKOM "AVE MARIA."

Naša ameriška slovenska mladina ne čita več slovenskih časopisov, ako izvzamemo le majhen del po večjih naselbinah, kjer so imeli dobre slovenske šole. Ta mladina v veliki večini ne čita nič drugega kot romane, zaljubljene, večkrat celo nesramne povesti in pa dnevno časopisje. Kakšno je to naše dnevno časopisje, pa sami vidite na lastne oči, če že tudi čitati ne znate, lahko sodite po slikah, ki jih prinašajo.

Taka vaša odraščujoča mladina čita ta moderni strup. Toda, stariši, ali mislite, da so oni drugačni ljudje, kakor ste Vi? Da njim ni potreben katoliški, zdrav tisk? Ali ne mislite, da njihovo srce, njihov razum ne potrebuje bolj tečne, zdrave hrane, kakor jo dobivajo? Ako je katoliški, dober tisk potreben za Vas, potreben je toliko bolj še za mladino.

Zato, stariši, skrbite, da bo Vaša mladina dobila kolikor mogoče veliko zdravega, čistega, idealnega berila.

Da bi poskrbeli tudi za Vašo mladino, smo začeli izdajati list v angleščini "St. Francis Magazine." Tam pišemo tudi o

Slovenčih, tam pišemo o vsem, kar mišlimo, da je potrebno za našo mladino, da jo bomo ohranili naši veri in Vam, starši.

List seveda še ni na višku, še ni velik, še ni popoln, ima še veliko hib in pomanjkljivosti. Smo pač v začetku. Spomnite se, kako uboga je bila "Ave Maria" v začetku. Ko bomo pa dobili dovoljno število dobrih naročnikov, bo pa boljši, lepši in večji.

Zato bi ne smelo biti slovenske hiše, kjer imajo mladino, brez tega lista. Starši naročite svojim otrokom ta list. Ako ga naročite v mesecu februarju, damo vsakemu naročniku v dar rožni venec, blagoslovljen od sv. očeta. Kdor nam pa pridobi novega naročnika za "St. Francis," mu bomo poslali še ček za \$1.00 v dar in priznanje.

Zato, naročniki lista "Ave Maria," takoj se naročite na list "St. Francis." Vaš list je to in za Vašo mladino. Dajte jim v roke domače berilo in jih ohranite Bogu in narodu.

Naročnina je za celo leto \$3.00.

Ko pride naš zastopnik Mr. Mladič v Vašo hišo, naročite pri njem tudi ta list.

Na poti proti vzhodu sta stalno tudi dva angleška zastopnika, Mr. F. Irving in Mr. Fr. Sweig. Ako prideta v Vašo hišo, priporočamo ju Vaši prijaznosti. Imata pa pravico pobirati naročnino za vse tri naše liste: "St. Francis," "Ave Maria" in za slovaškega "Listy sv. Frančiška."

Hvaležni bomo vsakemu za vsako uslugo, njima izkazano.

POPRAVKI.

Mrs. Nada Urbas je 2. dec. poslala za eno sv. mašo.

Frank Rafolt \$2.00 in Mrs. Rafolt \$1.00 za Miklavža.

John Kumar je poslal oktobra \$2.00 za Ave. Mar. in \$3.00 za Apostolat (za Emo Meglen).

LOUIS PRIJATELJ

Slovenski krojač

10550 Avenue L., So. Chicago, Ill.

KAKŠNO POHIŠTVO IMATE?

Kakoršno je v hiši pohištvo (oprava), tako je tudi stanovanje. Moderno pohištvo naredi moderno stanovanje.

V hiši ne sme biti ne preveč in ne premalo pohištva, ampak ravno zadosti. Potem je stanovanje lepo in imate dovolj prostora za kognodno sprehajanje. Pohištvo (oprava) mora biti pa tudi taka, da se strinja s prostorom in namenom, potem bo v vaši hiši red in dober okus, ker bo vse v skladu z določenim namenom.

Ali je danes v vaši hiši vse tako? Ali bi se ne dobil še prostor za nov komad pohištva? Pogledajte dobro vse okoli po vaših kotih, morda se dobi prostor za gugalni stol ali pa kaj drugega.

Imate li tla dobro pokrita? Mogoče je treba Linoleuma ali pa pogrinjal (Rugs) in drugih takih stvari, ki izboljšujejo vaše sobe in zmanjšajo gospodinjska dela.

In kako je z vašo posteljo, imate li dobro blazino? Posebno v zimskem času je to zelo potrebno, ker vas greje, in počitek na novi blazini je vse kaj drugega, kakor na stari in potlačeni.

Tudi mogoče veste za katerega fanta in dekleta, ki se mislita poročiti? Za take imamo prav fino pohištvo in vse, kar se potrebuje. Cene pri nas so najugodnejše in poštena trgovina. Vedna nas brez skrbi priporočajte, mi bomo gledali, da bodo odjemalci dobili vse v pravih cenah in pravo blago. V naklonjenost se priporočamo:

A. GRDINA & SONS

6019 ST. CLAIR AVENUE,

CLEVELAND, O.

(Vsem, ki se pripeljejo do nas, da kupijo blago, se povrnejo vožnji stroški.)

SVET

je lepši za ljudi, ki imajo denar v banki ali na prvi intabulaciji (mortgage).

Denar vzbuja zaupanje, rodi zadovoljstvo, ustvarja blagostanje in je vir napredka.

Tudi Vam bo svet lepši, če se naučite varčevati.

Svoje prihranke vložite v varno banko.

KASPAR AMERICAN STATE BANK

Gotovina in preostanek
\$20,000,000.00

1900 BLUE ISLAND AVE., Corner 19th STREET, CHICAGO, ILL.

— PRODAJAMO PRVE HIPOTEKE IN HIPOTEKARSKE BONDE —

MARTIN LAURICH

Prvi in najstarejši Slovenski trgovec s hišami in zemljišči v Chicagi, rojakom jamčim, da boste vedno pošteno postreženi. — Veselo in srečno novo leto!

MARTIN LAURICH

Real Estate Office — Phone Canal 5777

1900 West 22nd Place, Chicago, Illinois.

JOHN J. POWALISZ, JAR.

STATE LICENSED PLUMBER

Main and Lemont Streets, Lemont, Illinois

Phone 38 - R.

JOSEPH PERKO

2101 West 22nd Street, Chicago, Illinois

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI. — NAJBOLJŠE BLAGO IN ZMERNE CENE.

Vsem cenienim rojakom voščim veselo in srečno novo leto.

FRANK BANICH

1902-1904 West 22nd Street, Chicago, Illinois.

NAJVEČJA SLOVENSKA TRGOVINA Z OBLEKO.

Rojakom se priporoča za naklonjenost. — Blago razpošilja na vse kraje Z. D. in tudi v stari kraj. — Srečno novo leto vsem Slovencem!

MATH KREMESEC

SLOVENSKI MESAR

1912 West 22nd Street, Chicago, Illinois

Phone Canal 6319

Zaloga svežega in prekajenega mesa. Veselo in srečno novo leto!

Poklon od

FIRST NATIONAL BANK

Lemont, Illinois.

JOHN KOSMACH

EDINA SLOVENSKA TRGOVINA S ŽELEZNINO.

Vedno velika zaloga različnih barv in stekla.

JOHN KOSMACH

1804 West 22nd Street Chicago, Illinois.

Sprejema vsa stavbinska dela. Popravlja hiše. Poklada stenski papir. — Rojaki podpirajte svojega rojaka.

Vi ne morete biti zdravi

brez notranjega reda in čistosti.

Triner's Bitter Wine

vam očičuje črevesje, je ohrani čiste in v redu. Je najboljšo zdravilo proti slabemu teku, zaprtju, glavobolu, nervoznosti in vsem drugim notranjim nerednostim.

Dobite ga pri vseh
drugistih.

JOSEPH TRINER CO.

1333-45 S. Ashland Ave.
Chicago, Ill.

FIDELITY ELECTRIC SHOP

FRANK SHONTA, lastnik

2049 W. 22nd St., Chicago, Ill.

Velika zaloga vseh električnih potrebščin.

Phone Canal 5190

J. N. PÄZDERTZ

SLOVENSKA GROCERIJA IN
MESNICA.

Najboljše blago in zmerne cene.
Cor. Center and Hutchison Streets,
JOLIET, ILLINOIS

MICHAEL TRINKO

PLASTERING CONTRACTOR.

Slovencem se priporoča.

2114 W. 23rd Pl., Chicago, Ill.

JOHN F. GLOMB

— FOTOGRAF in SLIKAR —

1946 West 21st Street

v kratkem se preseli na:

2006 W. 22nd St., Chicago, Ill.

ANDREW GLAWACH

— AUTO LIVERY —

Svoji k svojim.

Phone Canal 5889

1844 W. 22nd Pl., Chicago, Ill.